

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEGAN MIRANDA

Kurılma

ON BİR DAKİKADA HER ŞEY OLABİLİR

Kırılma

ON BİR DAKİKADA HER ŞEY OLABİLİR

On yedi yaşındaki Delaney Maxwell donmuş bir gölün buzlu sularından çıkarıldığında kalbi durmuştu. Dakikalar sonra nefes almaya başladığında doktorlar bile gözlerine inanamadı.

Oysa Delaney dışarıdan tamamen iyileşmiş gibi görünse de ruhunda bir kırılma yaşandığının farkındaydı. Ters giden bir şeyler vardı. Kontrol edemediği hislerle oradan oraya savrulan genç kız artık ölülerin çekim alanındaydı. Ölümü önceden seziyordu. Ya da belki de ölüme neden olan bizzat kendisiydi. Tam bu kaosu çözmeye çalışırken Troy Varga'yla tanıştı. Peki, Troy sadece Delaney'nin tuhaf ve ürkütücü yeteneğini anlayan ve ona benzeyen bir dost muydu, yoksa başka niyetlerini gizleyen sinsî bir düşman mı?

Tüylerinizi diken diken edecek, sürükleyici bir hikâyeye hazır mısınız?

24 00208

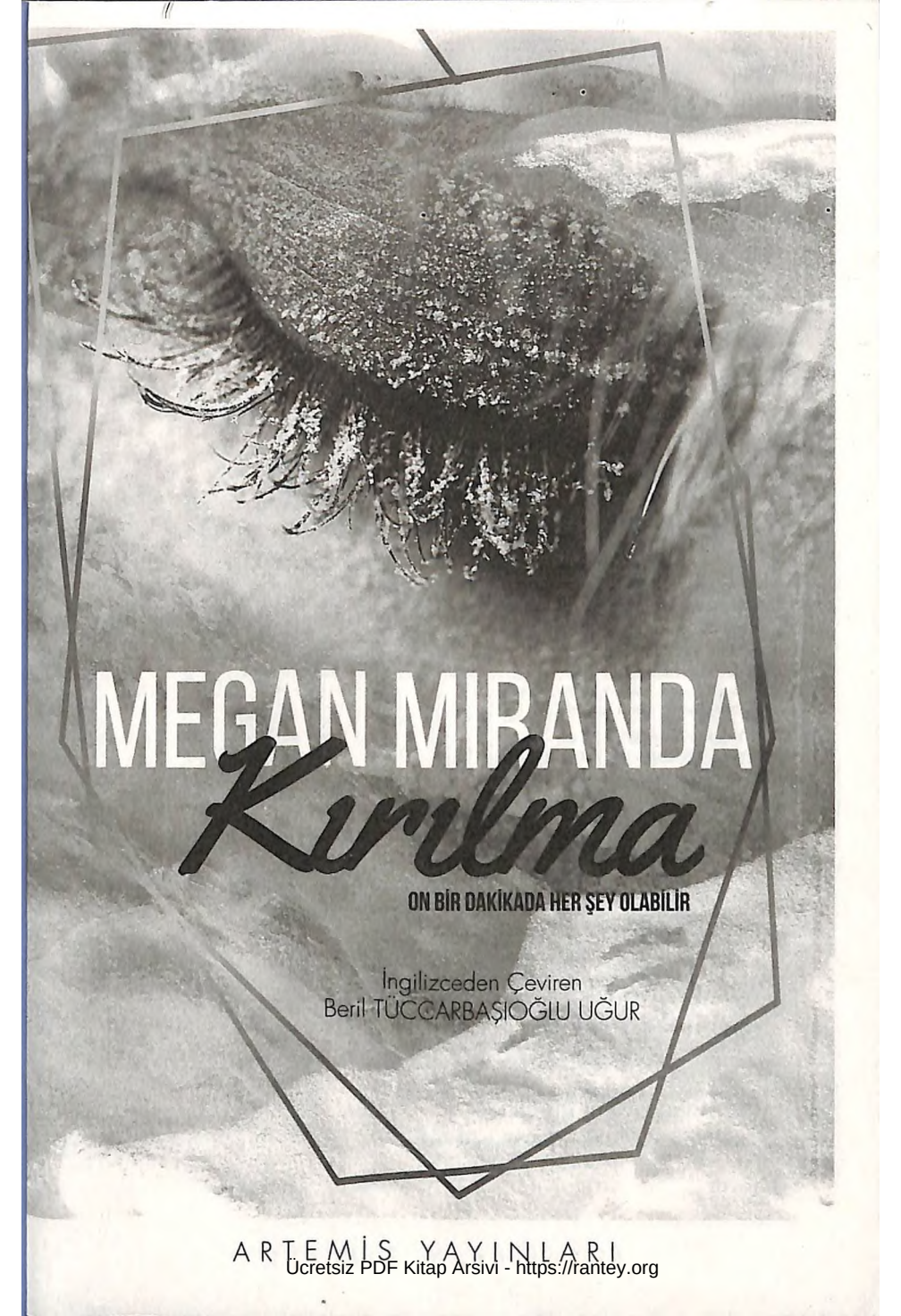
Artemis Severler
artemiskitap
artemisayinlari

ARTEMIS

ISBN 978 605 304 400 0

MEGAN MIRANDA

Kırılma

ON BİR DAKİKADA HER ŞEY OLABİLİR

İngilizceden Çeviren
Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

MEGAN MIRANDA

Kırılma

ON BİR DAKİKADA HER ŞEY OLABİLİR

ARTEMİS

ABG/318
AB/ 622
AC/959
A/55

KIRILMA

Megan Miranda

Orijinal Adı: *Fracture*

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

Editör: Damla Taşdemir

Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Merve Ece Aras

1. Basım: Kasım 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 400 - 0

Sertifika No: 10905

MEGAN MIRANDA © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Meli̇sa Matbaacılık

Çi̇ftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşı / İstanbul

Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Anneme ve babama...

Bölüm 1

İlk kez öldüğümde Tanrı'yı görmedim. Tünelin ucunda ışık yoktu. Haleli melekler ya da ölü nine-lerle dedeler de öyle.

Doğruyu söylemek gerekirse cennet için biçilmiş kaftan değildim. Ama bir şekilde yırtarım diye düşünüyordum.

Gelgelelim, cehennem ateşi falan da görmedim.

Ya da sonsuz bir karanlık.

Bir an tepemdeki buzları tırmalıyordum. Tenim uyuşmuştu. Ciğerlerim yanıyordu. Sonra hepsi, buz, acı ve gölün yüzeyinden sızan aydınlık kayboluverdi.

Sonra ışığı gördüm.

Tanrı olmadığı aşikâr, beyazlı bir adam bir kalem fenerle gözlerime baktı. Boğazımdan bahçe hortumu kalınlığında bir tüpü çekip çıkardı. Sesi sakın ve otoriterdi. Tanrı'yı hep böyle hayal ederdim. Ama Tanrı olmadığını biliyordum çünkü pastacı kre-

ması renginde bir odadaydık. Hani şu yoğun kıvamlı, sarı kre-mayı diyorum. Hiç sevmem. Ayrıca sağıma soluma bağlı tam beş tane tüp saydım. Cennette bu kadar plastik olmazdı zaten.

Bir yerini oynat, diye düşündüm. Ama odada sadece etra-fımda dönüp duran beyazlı adam hareket ediyordu. *Bir şeyler söyle*, diye düşündüm. Ama sadece o adam konuşuyordu. Yabancı kelimeler, sayılar ve harfler duydum. Hiçbirine anlam veremedim.

Hâlâ tutsaktım. Tek fark donmuş gölün dibi yerine, don-muş bir vücuttan dünyaya bakmamdı. Ama hislerim aynıydı: Korku ve çaresizlik.

Hiçbir şekilde kontrol edemediğim bedenimde mahsur kalmıştım.

“Hasta hakkında bilgi verin,” dedi Tanrı olmayan adam. Kolumu kaldırıp pat diye bıraktı. Arka fonda biri gürültüyle esnedi.

Her yönden hayal meyal sesler geliyordu.

“On yedi yaşında, kadın.”

“Şiddetli anoksik beyin hasarı.”

“Tepkisiz.”

“Komada altıncı günü.”

Altıncı gün mü? Bu iki kelimeye kilitlenerek yüzeye çık-mak için debelendim. *Altıncı gün, altıncı gün, altıncı gün...* O kadar çok tekrarlardım ki sonunda bir avuç sesli ve sessiz harfe dönüştüler. Altı gün. Neredeyse bir hafta. Bir haftadır hayattan kopuktum. Beyazlı adamın boynundaki steteskoba odaklan-dım. Bir cep saati gibi burnumun ucunda sallanarak zamanı geriye sayıyordu. Tik tak... Tik tak...

*

Altı gün önceydi. Can arkadaşım ve komşum, Decker Phillips merdivenin dibinden seslendi. “Kaldır kıcını, Delaney! Geç kalıyoruz!”

Tüh ya! İngilizce ödevimi kapatıp kar kıyafetlerimi bulmak için alt çekmeceyi karıştırdım.

“Bir dakika!” diye seslendim termal içliğimi bacaklarıma geçirirken. Geçen kıştan beri küçülmüştü. Kalçama kadar zor çıkardım. Karnım açıkta kalmıştı. Çok rahatsızdı. Lastikli belini iki yandan tutup çekiştirdim. Tam göbeğimi kapadı derken *cart* diye bir ses duydum. Dikişleri patlamıştı ama zafer benimdi.

Beyaz kayak pantolonumla montumu giydim. Beremi ve eldivenlerimi ceplerime tıktırdım. Kât kat giyinince bel çevrem iki katına çıkmıştı. Ama hava buz gibiydi, ne de olsa Maine kışından söz ediyoruz! Basamakları ikişer üçer atlayarak indim.

“Hazırım.”

Decker beni baştan aşağı süzdü. “Kafayı mı yedin?”

“Neden?” diye sordum ellerimi belime dayayarak.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

İnsan Avı oynayacaktık. Gece oynadığımızda siyah giyerdik. Karda da hâliyle beyaz giyecektik. Ama annem eskiyen beyaz montumu atıp aynısının kırmızısını almıştı. Hem de en parlakından.

“Yapacak bir şey yok,” dedim. “Donmaktan iyidir.”

“Neden seninle eş oluyorum ki? Hem yavaşsın hem gürültücü. Bir de üzerine atış poligonlarındaki hedefler gibi giyinmişsin.”

“Beni sevdiğin için olabilir mi?” dedim.

Decker başını iki yana salladı. “Gözümü alıyorsun.”

Montuma baktım. Çocuk haklıydı. “Ters çeviririm,” diye önerdim. “İçi bu kadar parlak kırmızı değil.” Kapıya doğru

dönerken sırtıttığını gördüm. “Hem ben senin saçlarına laf ediyor muyum?” İki elimle siyah, kabarık saçlarını karıştırdım. Ama sivrisinek kovar gibi silkindi.

Decker, bileğimden tutup beni çekti. Bizim bahçeden geçip, Decker’larınkine girdik. Ondandan da çıkıp yolun kenarındaki kar yığınına tırmandık. Kar küreme aracının bıraktığı izler boyunca koştuk. Daha doğrusu, Decker koştu, ben yürüdüm. Arkasına her baktığında hızlanıp sonra yine yavaşlıyordum. Sokağın köşesini dönerken yine de yorgunluktan bitmiştim.

Decker yokuşu altı dev adımda indi. Ben kaymamak için yan yan yürüdüm. Falcon Gölü’nün kıyısında durduk. İki büküm olup ellerimi dizlerime dayadım ve soğuk havayı içime çektim.

“Bir dakika dur,” dedim.

“Dalga geçiyorsun.”

Nefesimden beyaz dumanlar çıkıyordu. Doğruduğumda Decker’ın bakışlarını takip ettim. Gölün karşısında belli belirsiz bir hareketlilik vardı. Decker haklıydı. Beyaz giyenler karların arasında kolayca saklanabiliyordu. Ama ben montumu ters giysem bile kabak gibi ortada olacaktım.

Kalın, beyaz örtünün altında, uzun bir patika kıyı şeridindeki karlı ağaçların arasından zikzaklar çizerek ilerliyordu. Decker gözleriyle patikayı tarayıp dikkatini tekrar karşı kıyıya yöneltti. “Gölden geçelim,” dedi dirseğimden tutup çekştirerek.

“Olmaz, düşerim.” Kar botlarımın tabanları kalın kauçuktan yapılmıştı. Kolay kolay kaymazlardı. Ama bende bu beceriksizlik varken kesin başıma bir iş gelirdi.

“Dikkat et o zaman,” dedi. Karla kaplı buza inip peşinden gelmemi bekledi.

Ocak ayında gölde buz pateniyle kayardık. Ağustosta çakıl taşlı kıyıda oturup minik dalgaların ayaklarımızı yalamasını izlerdik. Su yazın bile girilmeyecek kadar soğuk olurdu. Aralığın ilk haftasıydı. Paten için biraz erkendi ama yerel buz balıkçıları bu sene göllerin erken donduğunu söylüyordu. Öyle ki şimdiden kuzeye gitme planları yapmışlardı.

Decker atletik bir tipti. Gölde, ayaklarının altında sağlam bir zemin varmışçasına güvenle yürüyordu. Ben ikide bir kayıp tökezliyordum. Bir ip cambazı gibi kollarımı yanlara açmıştım.

Gölün yarısında kaydım ve Decker'a çarptım. Belime sarılıp düşmemi engelledi. "Dikkat et," dedi. Beni hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Dönmek istiyorum," dedim. Bu mesafeden karşı kıyıda bekleyen sekiz çocuğun suratlarını seçebiliyordum. Sekizi de bizim okuldaydı. Hayatım boyunca tanıdığım tiplerdi.

Sarı bukleleri beresinin sağından solundan fışkıran Carson Levine ellerini dudaklarının kenarlarına dayayıp seslendi. "Sağlam mı?"

Decker beni bırakıp yürümeye devam etti. "Daha ölmedim," diye bağırdı. Sonra bana dönüp "Sevgilin bekliyor," dedi dişlerini gıcırdatarak.

"O benim..." diye başladım ama Decker dinlemedi.

Yürümeye devam etti. Ben olduğum yerde durdum ve Decker sonunda karaya çıktığında Falcon Gölü'nün ortasında yalnız kaldım. Carson Decker'ın sırtına bir şaplak attı. Decker onu sivrisinek gibi kovalamadı. Çifte standart. Dostlar Arası Dayanışma Kuralları'ndan birini bozalı iki gün olmuştu: En yakın dostunun kanepesinde onun bir arkadaşıyla yiyişmeyeceksin. Yavaşça kendi etrafımda dönüp karaya

en yakın mesafeyi hesaplamaya çalıştım. Hedefimize bir tık daha yakındım.

“Sallanma, D,” diye seslendi Decker. “Bütün gün bekleyemeyiz.”

“Geliyorum işte,” diye mırıldandım ve yürümem gerekenden daha hızlı yürümeye başladım. Sonra ayağım kaydı. Decker’ın artık yanımda olmadığını bilsem de gayriihtiyari elimi uzattım ve sol tarafımın üzerine sertçe düştüm. Kolum altta kaldı ve çat diye bir ses geldi. Kendimi yokladım. Kemiğim değildi. Buzdu. *Olamaz.*

Kulağım yere yakın olduğu için altımdaki buzların çatladığını duydum. Önce yavaş yavaş, sonra hızla. Belli belirsiz çıtırtılar çatırtılara dönüştü. Sonra sessizlik geldi. Kıpırdamadım. Belki hareket etmezsem daha fazla kırılmazdı. Decker’ın bacaklarını gördüm. Bana doğru koşuyordu. Ve buz parçalandı.

“Decker!” diye bağırdım. Dibe batmadan önce suyun ağırlığını ve yoğunluğunu hissettim. Müthiş bir panikle çırpındım.

Aklım başımda değildi. *Tanrım, lütfen, ölmeyeyim,* diye düşünemedim bile. Ya da *Decker daha fazla ilerlememiştir umarım,* diye düşünecek kadar cesur değildim. İçimden aynı kelimeyi tekrarlayıp duruyordum: *Hayır, hayır, hayır, hayır...*

Önce acı geldi. Tenime iğneler batıyor, iç organlarım kısılıyor ve her yerim soğuktan kaçmak istercesine büzülüyordu. Sonra sesleri duydum. Suyun akışını ve donan kulak zarlarımdan acısını. Acının da bir sesi vardı. Tiz ve monotondur. Kalın monotum yüzünden çabucak derine battım. Yön duygumu tamamen kaybetmiştim.

Gölün siyah suları etrafımda dönüyordu. Yukarıdaki ayak izlerimizden giderek uzaklaşıyordum. Decker’la bastığımız

yerlerde minik, ışıklı alanlar oluşmuştu. Beynim, bacaklarıma sert tekmeler savurmasını söylüyordu ama bacaklarımin tek yaptığı hafifçe çırpınmaktı. Sonunda yine yüzeye ulaştım ama düştüğüm deliği bulamıyordum. Ayaklarımı savurdum. Suyun kıvamı yoğunlaşmıştı. Bir bal kavanozunda debeleniyordum sanki. Buz tabakası çelik gibi sertti. O panikle buzlu suları yuttum. Ciğerlerim yandı. Öksürürken daha çok su yuttum. Sonunda göğsüm kurşun gibi ağırlaştı. Kollarımla bacaklarım hareketsizleşti.

Dünyam kararmadan önce bir ses duydum. Bir fısıltı. Biri ağzını kulağıma yapıştırmıştı sanki. *Savaş*, dedi. *Savaş ki ışık solmasın.*

Gözlerimi kırptırdım.

Otoriter ses konuştu. “Bugün suni solunum cihazı olmadan nefes alabiliyor. Tahmininiz nedir?”

“En iyi ihtimalle, bitkisel hayat.”

Arka fondaki sesler sertleşti. “Ölseydi daha iyiydi. Beyin ölümü gerçekleşiyse neden kanül ile solunum sağlanıyor?”

“Yaşı genç olduğu için,” dedi sorumlu doktor. Tüpleri kontrol etmek için bana doğru eğildi. “Aileleri gelene kadar çocukları hayatta tutmaya çalışmak görevimiz.”

Doktor geri çekildiğinde bir melekler korosu gördüm. Beyaz cüppeli adamlar ve kadınlar şarkı söyler gibi dudaklarını kıpırdatıyordu.

“Doktor Logan, uyandı galiba.” Hepsi bana baktı.

Doktor Logan kıkırdadı. “Zamanla öğreneceksiniz, Doktor Klein. Komadaki hastalar gözlerini açar. Bu gördükleri anlamına gelmez.”

Hareket et. Konuş. Ses yine kulağıma fısıldadı. *Savaş*, diye buyurdu. Ben de savaştım. Doktorun kollarına vurdum. Beyaz önlüğünü yırtıp tırnaklarımı etine geçirdim. Üzerimdeki örtüden kurtulmak için tekmeler savurdum.

Savaştım çünkü kulağıma fısıldayan sesi tanıdım. Benim sesimdi.

“Adı ne? Adını söyleyin!” diye bağırdı doktor. Yatağa eğilip ellerini göğsüme dayadı ve ağırlığını üzerime verdi. Debelenmeye devam ettim.

Arkasından biri bağırdı. “Delaney. Delaney Maxwell.”

Doktor çenemden tutup beni kendine çekti. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kaldığında nefesindeki nane kokusunu aldım ve ağzının kenarlarındaki çizgileri gördüm. Bakışlarımız kilitlenene dek konuşmadı. Sonra irkildi. “Delaney. Delaney Maxwell. Ben, Doktor Logan. Bir kaza geçirdin. Hastanedesin. Ama iyisin.”

Panığım yatıştı. Özgürdüm. Buzdan ve içimdeki hapisshane-den kurtulmuştum. Konuşmak için dudaklarımı kıpırdattım ama doktor ellerini hâlâ göğsüme bastırıyordu. Diğer eli de çenemi sıkıca kavramıştı. Beni usulca bıraktı.

“Nerede?” diye başladım konuşmaya. Sesim bir sigara tiryakisinininki gibi boğuk ve çatlaklı. Boğazımı temizledim. “Şey nerede?” Devamını getiremedim. Buz çatlamış ve suya düşmüş-tüm. Ve o burada değildi.

“Annenle babanı mı soruyorsun?” dedi Doktor Logan. “Merak etme, buradalar.” Melekler korosuna dönüp “Ailesini bulun,” diye gürledi.

Ben onları sormamıştım ki. Aklımdaki onlar değildi.

*

Doktor Logan herkesi odadan kışkırladı ama fazla uzağa gitmediler. Aralarında fısıldaşarak kapının önünde toplandılar. Logan köşede durup kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. Bakışları beni gözleriyle soyar gibi vücudumda gezindi. Ama aslında ne yaptığını biliyordum. Beni soymuyor, parçalıyordu. Derimi yüzüyor, kaslarımı yırtıp kemiklerimin arasına sızıyordu. Başımı çevirmeye çalıştım ama en ufak bir hareket bile fazlasıyla çaba gerektiriyordu.

Annem kalabalığa dirsek atıp kapının çerçevesine tutundu. Sonra ellerini göğsüne bastırdı ve “Canım benim!” diye bağırarak yanıma koştu. Elimi tutup yüzüne götürdü. Başını omzuma dayayıp ağlamaya başladı.

Sıcak gözyaşları boynuma süzüldü. Kumral bukleleri bayat saç spreyi kokuyordu. Başımı çevirip ağzımdan nefes almaya çalıştım. “Anne,” dedim ama kafasını iki yana sallamakla yetindi. Bukleleri çenemi gıdıklıyordu. Babam gülümseyerek içeri girdi. Sevinçle doktorun elini sıktı. Adımı bile bilmeyen ve uyanamayacağımı düşünen doktorun. Ama babam iyileşmem onun başarısıymış gibi davranıyordu.

Daha önce yeltendiğim soruyu sordum. “Decker nerede?” Sesim kulağıma sert ve yabancı geldi.

Annem cevap vermedi ama ağlaması kesildi. Oturup bluzunun koluyla gözyaşlarını sildi.

“Baba, Decker nerede?” diye sordum telaşla.

Babam yatağın öbür tarafından dolaşip yanağımla okşadı. “Buralardaydı.”

Gözlerimi kapayıp rahat bir nefes aldım. Decker iyiydi. Ben de iyiydim. Doktor Logan tekrar konuştu. “Delaney, bir süre oksijensiz kaldığın için vücudunda bazı... hasarlar oluştu.

Kelimeleri hatırlamakta zorlanırsan ya da bazı şeyleri unutursan hemen panikleme. İyileşmen zaman alacak.”

Demek ki o kadar da iyi değildim.

Sonra onu duydum. Koşuyordu. Botları köşeyi döndü ve odaya girerken muşamba döşemeli zeminde kaydı. “Ne oldu? Sorun ne?” diye sordu nefes nefese. Gözlerini odadakilerin yüzlerinde dolaştırdı.

“Baksana, Decker,” dedi babam. Yatağın önünden çekildi.

Koyu kumral saçları gri gözlerinin önüne düşmüştü. Gözlerinin altındaki mor halkalar elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu. Onu hiç bu kadar solgun görmemiştim. Bakışları nihayet bana odaklandı.

“Berbat görünüyorsun,” dedim gülümsemeye çalışarak.

O gülmedi. Yatağın diğer kenarına çöküp ağlamaya başladı. Bütün vücudu hıçkırıqlarla sarsılıyordu. Her içli nefesinde sarıgılı parmaklarıyla çarşafıma yapışıyordu.

Decker sulu gözlü değildi. Erkeklerin ağlamasının ayıp sayıldığı yaşlara bastığından beri onu sadece lise birde bir maçta kolunu kırdığında ağlarken görmüştüm. O da normaldi. Zavallının kemiği görünüyordu. Neyse ki zafer turu gözyaşlarını telafi etmişti.

“Decker,” dedim. Onu avutmak için elimi kaldırdım ama sonra son kez saçına dokunduğumda beni nasıl ittiği aklıma geldi. Altı gün önce. Öyle demişlerdi. Oysa bana üzerinden sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyordu.

“Özür dilerim,” dedi hıçkırıqları arasında.

“Neden?”

“Hepsi benim suçum.”

“Evladım,” diye araya girdi babam. Decker ona aldırmadı.

“Seni aceleye getirdim. Gölü geçmek benim fikrimdi. Seni orada bıraktım. Bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyorum.” Doğrulup gözlerini sildi. “Arkandan suya atlamalıydım. Beni geri çekmelerine izin vermemeliydim.” Yüzünü avuçlarına gömdü. Yeni bir ağlama krizine tutulacağını sandım. Ama derin nefesler alıp kendini topladı. Gözlerini sargılarıma dikti. “Kaburgalarını kırdım, D,” dedi suratını buruşturarak.

“Ne?” Bunu hatırlayacağımı sanırdım.

“Hayatım,” dedi annesi “Decker sana kalp masajı yapmış. Hayatını kurtardı.”

Decker başını iki yana sallamakla yetindi. Babam ellerini onun omuzlarına koydu. “Kendini suçlama, oğlum.”

Damarlarımda dolaşan ilaçların verdiği uyuşuklukla Decker’ı ceset versiyonuma kalp masajı yaparken hayal ettim. Lise ikideki sağlık dersinde, kalp masajı konusunu işlerken Tara Spano’yla eş olmuştuk. Bay Gersham ellerimizi nereye koyacağımızı söyleyip yüksek sesle sayarken, baskı uygulamadan sadece bir deneme yapmıştık.

Sonrasında Tara, D beden sütyeninin askılarını düzeltirken “Vay canına, Delaney,” demişti. “Haftanın en aksiyonlu dakikalarıydı.” Değil bir haftada, hayatım boyunca bu kadar aksiyonu bir arada görmediğimi o an söyleyememiştim tabii. Sonraki birkaç gün boyunca tüm okul lezbiyen olduğumuz dedikodusuyla çalkalanmıştı. Tara aslında erkekleri tercih ettiğini kanıtlamak için futbol takımının kaptanı, Jim Harding’i tavlamaştı.

Elimi dudaklarıma götürüp gözlerimi kapadım. Decker’ın dudakları benimkilere değmişti. Nefesi ciğerlerimi doldurmuştu. Ellerini göğsüme bastırmıştı. Doktor, annemler, arkadaşları,

hepsi biliyordu. Gözlerimi açtığımda ona bakmamaya gayret ettim.

“İzin verirseniz, hastayı tekrar muayene etmek istiyorum,” dedi Doktor Logan.

“Hadi evine, Decker,” dedi babam. “Biraz dinlen.” Beni gösterdi. “Merak etme. Sen uyandığında ö hâlâ burada olacak.” Bununla birlikte, annem, babam ve Decker ortak bir sırrı paylaşırçasına güldü.

Diğer doktorlar ellerinde dosyalarla içeri daldı. Deminki gibi bir kenarda durmak yerine yatağımın etrafında koşuşturmaya başladılar.

“Neler oldu?” diye sordum. Boğazımda rahatsız edici bir his vardı.

“Öldün,” dedi Doktor Klein gülümseyerek. “Seni getirdiklerinde buradaydım. Ölmüştün.”

“Ama şimdi hayattasın,” dedi daha genç bir kadın doktor.

Doktor Logan sağımı solumu dürttü. Kolumu bacağıma eğip büktü. Ama canım acımadı. Fazla bir şey hissedemiyordum. Yakında tüpleri çıkaracağını umdum.

“Mucize gibi,” dedi Doktor Klein. Bunu rahat bir tavırla, âdeta tasasızca söylemişti. Gözlerimi kapadım.

Gelgelelim ben hiç rahat değildim. Üzerimde bir ağırlık vardı. Dünyaya çakılıp kalmıştım sanki. Kendimi bir mucizeyle bağdaştıramıyordum. Daha çok, bir rastlantı ya da anomaliydim. İçinde sükûnet unsuru barındırmayan bir şey.

Boğazım şişip tahriş olmuştu. Konuşmakta zorlanıyordum. Gerçi etrafta o kadar çok gürültü vardı ki benim konuşamam pek bir şey fark etmiyordu. Muayeneden sonra birçok ziyaretçim oldu. Hemşireler hayati organlarımı tekrar tekrar

kontrol etti. Doktorlar kan değerlerimin üzerinden geçti. Babam odaya girip çıkıyor ve yetkililerden aldığı bilgileri bize iletliyordu.

“Yarın travma bölümünden çıkacaksın,” dediğinde sevin-dim. Odamdan nefret ediyordum. Klostrofobimi duvarların iğrenç rengiyle özdeşleştirmiştim.

“Testleri tamamladıklarında hemen tedaviye başlayacaksın,” dediğinde daha da çok sevindim. Demek ki iyileşme sürecim hızlı ilerliyordu.

Annem doktorlar konuşurken ayağını yere vurdu ve babam konuşurken başını salladı ama kendi hiçbir şey söylemedi. Bütün bu kargaşanın içinde boğulmuştu sanki. Ama yanımdan hiç ayrılmayan bir o vardı. Dolayısıyla ona tutundum ve annem de elimi hiç bırakmadı. Avucumu sıkıca kavrayıp başparmağını bileğimin iç kısmına dayadı. Her birkaç dakikada bir gözlerini kapayıp sessizleşiyordu. Nabzıma baktığını sonradan anladım.

Günün sonunda tüplerden birkaçı hâlâ duruyordu. Melinda adında bir hemşire battaniyeyi çenemin altına kadar çekip saçlarımı okşadı. “Yakında hepsinden kurtulacaksın, tatlım. Ama şimdilik bunlar gerekli.” Boğuk sesinin rahatlatıcı bir tınısı vardı. Serum torbasını değiştirip tüpleri kontrol etti. “Vücudunu hissetmen biraz zaman alacak.”

Ağzıma bir hap koydu ve kâğıt bardağı dudaklarına yak-laştırdı. Bir yudum suyla ilacı yuttum. “Uyumana yardımcı olacak,” dedi. Monitörün biplerleri, makinelerin uğultusu ve serum torbasından damlayan sıvının tıptırılari eşliğinde uykuya daldım.

*

Kaba bir el yanağımı okşadı. Gözlerimi karanlığa açtım. Solumda bir karaltı duruyordu. Üzerime eğildi. “Ağrın var mı?” diye fısıldadı.

Gözlerim kapanıyordu. İlaçların etkisiyle sersem gibiydim. *Hayır*, demek için ağzımı açtım ama dudaklarımdan boğuk bir inilti döküldü.

“Merak etme,” dedi karaltı. “Uzun sürmeyecek.”

Arkamdaki çekmecelerden hışırtılar geldi. Nasırlı eller omzumdan bileğime kaydı. Kolumu hafifçe çevirip dirseğimin iç kısmındaki bandı çıkardı. Bir terslik vardı. Bir terslik olduğundan emindim ama itiraz edemeyecek kadar uzaklardaydım. Kolumdaki damar yolunda bir baskı hissettim.

Sonra soğuk bir metalin dokunuşuyla irkildim. Dirseğimin hemen altındaki deriyi yırttı. Metal aşağı doğru ilerlerken kendime geldim. Hızla geri çekilip serbest elimle karaltıyı tırmadım. Acıyla tısladı ve elindeki şey her neyse yere düştüğünde metalik bir ses çıkardı.

Kapıya doğru koşturan ayak sesleri duydum. Koridordan vuran ışıktaki onu arkadan gördüm. Bir erkekti. Hemşire önlüğünün üzerine kapüşonlu bir eşofman üstü giymişti.

Göz kapaklarım ağırlaştı. Monitörün biplemeleri, makinelerin uğultusu ve kolumdan damlayan kanımın tıptırtıları eşliğinde uykuya daldım.

Bölüm 2

Çılgılık seslerine uyandım. Cildim uyanmıştı sanki; her şeyi hissedebiliyordum. *Her şeyi*. En ufak bir hava akımı yüzümü bıçak gibi kesiyordu. Üzerimdeki battaniye betondanmışçasına ağırdı. Çarşafın dokusu zımpara kâğıdı gibi hassas tenimi dağlıyordu. Ve onca acının ardında bir şey daha vardı. Doğal olmayan ve vücudumu her yöne çekiştiren bir güç; yukarı, aşağı, sağa, sola, öne ve arkaya. Cildimi bir arada tutan lifler koparılmış gibiydi. Her an dağılabiliyordum. Başım, kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyordu. Bir noktada baskıya daha fazla dayanamayacağımı ve kafatasımın patlayacağını hissediyordum.

İnsanlar koşarak odaya girip çıkıyordu. Yerdeki kan gölünü görenler duraksıyordu. Benim kanımdı sanırım. Serum torbasına bağlı tüp boşlukta sallanıyordu. Yeniden insanlara baktım. Telaşla dudaklarını kıpırdatıyorlardı ama onları

duyamıyordum. Sonunda koluma bir şey battı ve bütün hisler duruldu. Çığlıklar sustu.

“Serumunu neden koparsın? Kendini neden kessin? Neden suçu başkasına atsin?” Annem koridorda ateş püskürüyordu. Ne yazık ki doktor ona bağırmadığı için sesini duyamıyordum.

Koluma dikiş atan doktor onları duymazdan geliyordu. Dışarıdaki gürültüyü bastırmak için bir sürü gereksiz ses çıkarıyordu.

“Kızım bir adam gördüğünü söylüyor. Kolunu kesmiş. Benim kızım yalancı değil.”

Boğuk mırıltılar.

“Jileti nereden bulsun? Bunu neden yapsın? Sanki...”

Sert fısıltılar.

“Halüsinasyon mu? İlaçlardan mı oldu diyorsunuz?”

Annem, babam, Doktor Logan ve hemşire Melinda odaya girip yatağımın etrafında yarım daire oldu. Doktor Logan gecenin bir yarısı dolabımdaki canavardan korkup ağladığımda babamın bana baktığı gibi bakıyordu. Endişeyle karışık bir küçümsemeyle.

“Odamda biri vardı,” dedim, diğerlerinin konuşmasına fırsat vermeden.

Doktor Logan başını salladı. Annem elimi okşadı. Babam odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. “Beyin hasarları halüsinasyonlara sebep olabilir,” dedi doktor.

Annemin yanağından bir damla yaş süzüldü. Omzundan aşağı damlayarak ipek bluzunu lekeledi.

Doktor Logan alnımı işaret etti. “Yakında burada neler olup bittiğine bakacağız.”

Gün geçmek bilmedi. Bir kat aşağıda, mavi duvarlı ve banyolu bir odaya alındım. Bu bana biraz moral oldu doğrusu. Duvarlar canlı ve neşeli bir renk olduğuna göre onları görebileceğim varsayıyordu ve onları görebilmem demek bilincimin açıldığı anlamına geliyordu. Hatta belki banyoyu bile kullanabilirdim. Ama önceki gece duyduğum, sıra dışı her yöne çekilme hissi hâlâ geçmemişti. Sadece eskisi kadar şiddetli değildi. Kollarımı göğsüme dolayıp ellerimi kaburgalarımın altına sıkıştırdım. Kendime sıkıca sarıldım ama his geçmedi.

Okuldan sonra Decker geldi. Yatağımın yanına oturdu. Bana dokunmadan en yakın olabileceği yere. Birlikte gündüz kuşağı programlarını izledik. Hiç konuşmasak da varlığı iyi geldi. Birbirimizi sessizliği doldurmaya çalışmayacak kadar iyi tanıyorduk. Hem o da sohbet havasında değil gibiydi. Sonra testler için başka bir odaya alındım. Makineler beynimin fotoğraflarını çekerken kıpırdamadan yattım.

O gece Melinda serum torbalarını değiştirdi. “Bu gece yarım doz,” dedi. Önceki gece yaptığı gibi ağzıma bir hap koyup kâğıt bir bardağı dudaklarıma dayadı. Sonra tatlı sözler mırıldanarak saçlarımı okşadı ve kollarımı yatağa bağladı.

Ertesi sabah, tüm tüpler çıkarıldı. *Cumartesi*, diye düşündüm. İçten dışa ve dıştan içe çekilme hissi kademeli olarak şiddetlendi. Asık suratlı yeni bir hemşire ağzıma bir avuç ilaç tıkıp kâğıt bardağı dudaklarıma dayadı. Tüpleri özlemeye başlamıştım galiba.

Doktor Logan odaya girdiğinde, annemle babama başını sallayıp bir düğmeye bastı. Karşı duvardaki ekran beyaz bir ışıkla aydınlandı. Ağrı kesicilere rağmen her nefesimde kaburgalarım

sızlıyordu. Daha da kötüsü, projektörden yayılan vızıltı beynimi acıtıyordu. Doktor Logan ekrana bir röntgen filmi taktı.

“Bakalım ne durumdasın, Delaney?” dedi. “Önce standart bir beyin MR’ıyla başlayalım.” Filmi işaret etti. Beynin bölümleri üçerli sıralar hâlinde görünüyordu. Ekrandaki tabloda X.O.X oynadığımı hayal ettim. Siyah beyaz görüntüler ortadan yarıya kesilen bir elma ya da armudu andırıyordu.

Doktor Logan ışıklı ekrana başka bir film taktı. “Bu da seninki.” Benim beynimin parçaları şüphesiz daha ilginçti. Grinin tonları küçük, parlak noktalarla lekelenmişti. Birinin kenarında kısa, parlak bir kırılma bile vardı. Biri filme photoshop yapmış gibiydi. Kendi MR’ımı daha çok beğensem de çenemi tuttum. Ortada ters bir durum olduğu açıkça belli oluyordu zira. Anormal bir beyin de iyiye işaret değildi. Annem sağ elimi sıktı. Babam derin ve hışırtılı bir nefes aldı.

“Gördüğünüz gibi ciddi bir hasar söz konusu. Şu parlak noktalar doku zedelenmelerini gösteriyor.” Doktor Logan alt çenesini sağa sola oynatarak derin bir iç çekti. *Ama* kısmına geçmesini bekledim. “Ama beyninizin bu bölümlerine ihtiyacınız yok,” gibi yüreğime su serpecek bir şeyler söylemesini bekledim.

Onun yerine, “Bu oldukça enteresan çünkü bir hafıza kaybı ya da konuşma bozukluğuyla uyanmadın,” dedi. “Beyin fonksiyonların normal görünüyor.” Ellerini beyaz önlüğünün ceplerine soktu. “Açıkçası biz de şaşkınız.”

Parmaklarımın ucuyla alnıma dokundum. “Beynimin hasarlı olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Hem evet hem hayır. Ama teknik açıdan, evet. Öte yandan, beyin hasarına dair bir belirti göstermiyorsun.”

“Öyleyse neden hasarlı diyorsunuz? Belki değildir.”

Doktor Logan kır saçlı kafasını kaşıdı. “MR’a göre öyle de ondan. Kısa ve uzun süreli hafızanda ciddi sorunlar yaşaman gerekirdi. Konuşma bozuklukları, bazı idraksal problemler ve vücudunda koordinasyon eksikliği yaşamalıydın. Bunların da hiçbirini gözlemlemiyoruz. Doğrusunu istersen, bu ölçüde bir hasarla hâlâ komada ya da bitkisel hayatta olmalıydın.”

Panikten göğüs kafesim sıkıştı. Ama fiziksel acı ilk kez hoşuma gitti. Beni zihnimdeki korkunç düşüncelerden uzaklaştırıyordu. Ya bütün bunlar geçiciyse? Ya doğa bir hata yaptığını anlayıp beni komaya sokar ve içi boş bir kabuğa dönüştürürse?

Usulca başımın tepesine dokundum. “Ölecek miyim?” diye fısıldadım.

Doktor Logan öne eğilip kafasını iki yana salladı ama kesin bir dille *hayır* demedi. “Beyin hakkında pek az şey biliniyor.” Bunu beni rahatlatmak için mi söylemişti bilmiyordum ama aksine, paniğim daha da arttı. Bir nörolog bile böyle diyorsa, bu işte bir terslik var demekti.

“Ölecek miyim?” diye yineledim.

Doktor Logan ellerini kavuşturup yukarıdan bir cevap beklercesine gözlerini tavana dikti. Bir yanıt gelmeyince iç çekti. “Bugün değil.”

İnanamadım. “Bu çapta bir travmayla fonksiyonlarını nasıl sürdürebiliyorsun bilmiyorum,” diye devam etti. “Beyninin diğer kısımları hasarı telafi ediyor sanki.”

Annem ayağını sertçe yere vurmaya sürdürdü. “O hâlde,” *-tık, tık, tık-* “kızımız iyileşecek.” *Tık, tık, tık.* Elini alnıma koydu.

Doktor Logan ağız kapalı bir şekilde gülümsedi. “Belgeler tamamlanır tamamlanmaz tedaviye başlayacağız. O zaman net konuşabilirim.”

Babam gözlerinin önüne düşen bir saç tutamını üfledi. O da benim gibi sarışındı ve henüz saçları beyazlamamıştı. Dağınık saçları ve perişan üstü başıyla o havalı babalardan birine benzemişti. Tabii, bu bir yanılgıdan ibaretti.

Tatiller dışında babamı dağınık saçlarla görmek imkânsızdı. O da bir tek annem jölesini bavula atmayı unuttuğunda mümkündü. Bunun dışında, her sabah saçlarını geriye yapııştırıp mokasenlerini giyer, kravatını takar ve muhasebe bürosuna öyle giderdi. Gerçek babam buydu. Hastane odamdaki dağınık adamsa bir süreliğine onun yerini alan başka biriydi âdeta.

Babam eskiden büyük bir muhasebe şirketinde çalışıyordu. Hafta içi genellikle iş seyahatlerinde olurdu. Ben ilkokuldayken oradan ayrılıp kendi firmasını kurdu. Büro ufaktı. Sadece o ve sekreteri vardı. Maine’nin bu kısmında kimse babamı zengin edecek kadar para kazanmıyordu zaten. Ama faturaları ödeyebiliyordu ve her akşam evdeydi. Bu da ona yetiyordu.

“Sigorta tedaviyi karşılayacak mı?” diye sordu. İşte şimdi kendine benzemişti.

“Bunu danışmayla konuşsanız daha iyi olur,” dedi Logan. Filmi ekrandan alıp dosyasına koydu.

Kafamın yanında bir noktayı kaşırken altında beynimin hasarlı kısımlarından biri olup olmadığını düşündüm. Belki şu vızıltı da onlar yüzündendi. Yoksa kaşıntıya da mı onlar sebep oluyordu?

“Ben iyiyim,” dedim. Oysa vücudum her yöne çekştiriliyor ve beyin röntgenim 4 Temmuz gökyüzü gibi parlıyordu.

“İyiym,” diye yineledim. Yeterince tekrarlırsam gerçek olurdu belki.

Annem ayağıyla yerde tempo tutmayı sürdürdü. Babam camdan dışarı baktı. Belki de tedavinin ne kadar tutacağını hesaplamaya çalışıyordu. Doktor Logan beni izliyordu ama gözlerime bakmıyordu. Bakışları biraz daha yukarıya, tıbbi anormalliğimin olduğu yere kilitlenmişti. Dalgın gözlerle, geri geri yürüyerek odadan çıktı.

Doktor gider gitmez, Decker geldi. Sırt çantasını ayak ucuma boşalttı. Babam, annemi dirseğinden tuttu ve kulağına bir şeyler fısıldayarak odadan çıkardı.

Decker gerginliği fark etmemiş gibiydi. “Bunlar sana,” dedi bir tomar geçmiş olsun kartını kucağıma atarak.

“Yemek de getirdim.” Yatağın kenarındaki masaya üç tane hamburger ve iki kutu patates kızartması koyup bana doğru çevirdi.

Gözlerimi beyaz ekrandan güçlkle ayırdım. Şimdi ışığı yanmıyordu ama biraz önce beni hasarlı olarak damgalamıştı. Neyse ki Decker konuşulanları duymamıştı. Gülümsedim. “Üçüncü hamburger kimin?” Sırıtıp onu kendine çekti.

“Bunlar da istediğin ödevler.” Ayaklarımın yanına üç tane çalışma kitabı koydu. “Bence saçmalıyorsun. Kimse senden ödev falan beklemiyor.”

Decker doğru söylüyordu. Ölüp dirilen, komaya giren ve mucize eseri kendine gelen biri olarak biraz tatili hak etmiştim. Ama bugüne bugün okul birinciliğine adaydım. Okulun kapanmasına sadece bir hafta vardı. Geri kalmak istemiyordum. “Eee, naber?”

Decker omzunu silkip hamburgerinden dev bir ısırık aldı.
“Hiç. Janna uğrayacak.”

“Öyle mi?” Biraz şaşırılmışım doğrusu. Janna’yla ilkokuldan beri aynı sosyal çevredeydik ve öğlenleri aynı masada oturuyorduk. Ama daha çok, arkadaşlarımın arkadaşı gibiydi.

Ayrıca, Carson’ın kardeşiydi. Janna da ağabeyi gibi yeşil gözlü ve sarışındı. Muzip gülümsemeleri bile aynıydı. Ama ne yazık ki Janna’nın gözleri Carson’inkilerden daha küçük, bukleleri daha dolaşık ve ön dişleri ayırıktı. Öte yandan, üçüncü sınıfı tekrar etmek zorunda kaldığı için bizimle aynı dersleri alan Carson’ın aksine, Janna zekiydi. Hem de bayağı zeki. Şimdilik sınıf ikincisiydi ve bu da hiçbir zaman yeterince yakınlaşmamamızı açıklıyordu.

Belki bundan sonra farklı olurdu.

Decker tanıdığım herkesin ve hatta tanımadıklarımın bile ben bayginken hastaneye geldiğini söyledi. Koridorlarda birbirlerine sarılarak ağlaşmışlardı. Teknik açıdan ölü olduğumda daha ilginç biriydim anlaşılan. Ama uyandığımda, sadece o gün göl kıyısındaki çocuklar ve girdiğim derslerdeki kızlar gelmişti. Onlar da yalnızca annem ve babamla görüşmüştü çünkü ben MR’daydım. Popülaritem hızla sönmüştü. Kendime geleli sadece üç gün ’olmasına rağmen bir tek Decker vefalı çıkmıştı. Görünüşe bakılırsa, bir de Janna. Hafta sonuydu, tabii. Cumartesi gününü bir hastane odasında geçirmek yazık olurdu. Ya da benimle.

“Decker,” dedim. Hamburgerimi bıraktım ve onun da aynı-sını yapmasını bekledim. Günlerdir yarım yamalak cevaplar alıyordum. “Tam olarak ne oldu anlatsana.” Camdan dışarıyı, evin o tarafı işaret ettim.

“Düştün. Seni bıraktım ve düştün.” Yatağımın kenarlarına yapıştı. Eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar kıpırdamadan durdu. Sonra da ikinci hamburgerine dokunmadan odadan çıktı.

Patates kızartmamla Decker’ın ikinci hamburgerini yerken annem geldi. “O gün Falcon Gölü’nde ne oldu, anne?” diye sordum.

“Düştün ve Decker seni sudan çıkardı,” dedi. Sonra beni susturup evden bahsetmeye başladı. Yakında, *tık, tık, tık*, eve döneceğiz, diye söz verdi.

Arada kayıp bir zaman dilimi vardı ve kimse onu doldurmayana yanaşmıyordu.

Janna o akşam bana merak ettiklerimi anlattı. Yatağın kenarına oturup elimi sıkıca tuttu. Ne yaptığını bildiğinden emin değildim ama ses çıkarmadım.

Ben düştükten sonra, Decker buza geri koşmuştu. Ama Kevin Mulroy bütün cesareti ve Justin Baxter bütün korkaklığıyla onu deliğe yeterince yaklaşmadan kıyıya geri çekmişti. Decker yol boyunca adımı haykırmış ve onlarla boğuşurken üç tırnağı kopmuştu.

Janna acil yardımı aramış ve “Delaney Maxwell, Falcon Gölü’ne düştü,” demişti. “Buz kırıldı ve bir daha geri çıkmadı.”

Janna’yla Carson göle en yakın eve, McGovern’lara koşmuştu. Ama evde kimseyi bulamamışlardı. Carson bir kütükle garajın camını kırıp içeri girmiş ve James McGovern’ın buzda balık tutarken önlem amaçlı kullandığı halatı almıştı.

Janna onlar yokken neler olduğundan emin değildi. Ama ağabeyiyle birlikte geri döndüğünde, Justin’in dudağı patlamıştı ve Kevin’le Decker güreşiyordu. Kevin, Carson’ın elindeki halatı görünce Decker’ı bırakmıştı.

Çocuklar büyüdükları yerlere göre bazı bilgiler edinir. Geçen yaz ailemle Manhattan'a gittiğimizde yarı yaşındaki çocukların metroyu rahatça kullandıklarını görmüştüm. Bu arada babam istasyonlarda asılı haritalardaki renkli çizgileri parmağıyla izleyerek nerede olduğumuzu saptamaya çalışıyordu. Çölde yaşayan çocuklar da kaktüsten su çıkarmayı biliyor-
dur belki. Ama burada, kuzey Maine'de hepimiz hipotermiye karşı neler yapılması gerektiğini ve hatta kangreni önlemenin yollarını biliriz. Buzlu bir göle düşen birini nasıl kurtaracağımızı da öyle.

Şöyle yapılır: Biri beline ip bağlar ve yüzüstü yatıp kurbana ulaşana kadar karnının üzerinde sürünür. İp yoksa insan zinciri oluşturulur. Bu daha tehlikelidir ve genellikle kaza sırasında orada bulunanların sayısı yeterli değildir.

Decker halatı beline bağlamış, Carson, Justin ve Kevin diğer ucundan tutup ayaklarını kıyıya sıkıca basmışlardı. Ama Decker karnının üzerine yatmamıştı. Yavaş yavaş da ilerlememişti. Altındaki sağlam bir zeminmiş gibi koşmuştu. Buz onu taşıyamamış ve deliğe yaklaştığı sırada kırılmıştı. Decker buzlu sulara yuvarlanmıştı.

Parlak kırmızı montum hayatımı kurtarmıştı. Tek açıklaması buydu. Çünkü kıyıdaki oğlanlar vakit kaybetmemişti. Decker'ı suya düşer düşmez geri çekmişlerdi. Onu kıyıya çıkardıklarında kollarında ben varmışım. Beni onu kıyıya çekmelerine sadece birkaç saniye kala bulmuştu. Bu bile mucizeydi.

Janna yine acil yardımı aramıştı. "Onu buldular," demişti. Sonra da ağlamaya başlamıştı. Bana beni gördüğünde nasıl ağladığını gözyaşları içinde anlattı.

Masmaviymişim. Serin bir sonbahar günündeki gökyüzünün ya da bulutsuz bir gecenin mavisi değil. Morgdaki bir cesedin mavisi. Ölmüştüm. Herkes anlamıştı.

Ama Decker ya hayal görüyordu ya da fazla iyimserdi. Beni omuzlarımdan tutup sarsmıştı. Montumun önünü açıp sağlık dersinde öğrendiğimiz gibi ellerini göğsümün ortasına bastırarak bana kalp masajı yapmıştı. Soğuktan titremesine rağmen yılmamıştı. Ağzımdan sular fışkırırken bile durmamıştı. Kaburgalarımdan ikisini kırdığında ve üç dakika sonra ambulans geldiğinde bile hâlâ göğsümü pompalamaya devam etmişti. Sağlık görevlileri onu benden güçlkle ayırmıştı. Ambulansa bindirildiğimde arkaya atlamış ve onu indirmeye çalışanlara kafa tutmuştu. Janna'ya bakılırsa, Decker'a izin vermişlerdi çünkü onun da tıbbi yardıma ihtiyacı vardı.

Ölmüştüm. Janna öyle diyordu. Kalbim durmuştu. Vücudum masmaviydi. Ama geri gelmişim.

Janna elimi bırakıp çantasından cep telefonunu çıkardı. Aramaları açıp “Bak,” dedi. Acil yardımı iki kere aramıştı.

Aradaki sürede ben suyun altındaydım. Tam on bir dakika oksijensiz kalmıştım.

On bir dakikada birçok şey olabilir. Decker bu sürede üç kilometreyi rahatça koşabilir. Bir keresinde on dakikada bir kompozisyon yazmıştım. Ciddiyim. Carson Levine bu sürenin yarısında bir kızı soyunmaya ikna edebilir.

Su altında on bir dakika inanılmaz uzun bir süre. Sağlık dersinde öğrendiğimize göre, bir insanın bilincini yitirmesi için sadece üç dakika yeterli. Kalıcı beyin hasarı dördüncü dakikada başlıyor. Oksijen tamamen tükendiğinde de kalp duruyor.

Beşinci dakikada ölüm gelebilir. Yedinci dakikada bile hâlâ bir ümit olabilir. Ama onuncu dakikada ölüm kaçınılmaz.

Decker beni sudan on birinci dakikada çıkarmıştı.

O akşam geri geldiğinde, “Ölmem gerekirdi,” dedim Decker’a.

“Su buz gibiydi. Herhâlde metabolizmanı yavaşlattı ve fazla oksijen harcamadın. Ya da başka bir açıklaması var.” Decker okul birinciliğine aday değildi. Onun zekâsı başka türlü çalışırdı. Bir keresinde ileride meşhur bir girişimci olacağını söylemişti. En iyi çalışanı da ben olacaktım. O sırada defterimi kafasına indirmiştim ama içten içe haklı olmasından korkuyordum.

Ona şaşkın gözlerle baktım.

Gülümsedi. “Senden sonra baktım. Yani sen uyanmadan... Bir şansın var mı diye.” Kazağının kolundan fırlayan bir ipi çekerek kumaşın sökölmesini izledi.

“Öyleyse neden herkes ölmem gerekirmiş gibi davranıyor?”

“Nadir rastlanan bir olay da ondan. Gerçekten az görülür bir durum. Ağustosta kar yağması gibi.”

“Öyle bir şey olmadı ki.”

“Evet ama o kadar da imkânsız değil, ne dersin?”

Pazar günü, Decker hastaneye ailesiyle geldi. Ama vakitlerinin çoğunu annemle babamı teselli etmekle geçirdiler Hasta olanın ben olduğum göz önüne alınırsa oldukça tuhaftı. Okuldan bir hafta daha uzak kalacağım için stresliydim ama doktorlar benimdeki hasar konusunda daha endişeliydi. Bütün günü çeşitli testlerle ve MR’la geçirdim. Görünüşe bakılırsa, durumun aynıydı. İyi ya da kötü bir gelişme yoktu. Doktor Logan omzu-

nu silkmekle yetindi. Ciddiyim, aynen böyle yaptı. Herkes çok sağlıklıymışım gibi davranıyordu. Bana göre hava hoştu.

Sonra bir ara kimse bakmazken, Doktor Logan'ı beni izlerken yakaladım. Aslında içten içe hiç de iyi olmadığımı biliyor gibiydi.

Pazartesi sabahı, herkes normal hayatına devam ederken ben tedaviye başladım. Uzun sürmedi. Rehabilitasyona ihtiyacım olmadığına karar verildi. Belli ki bunu anlamaları için önce rehabilitasyona girmem gerekiyordu. Tıpkı *Catch 22* gibiydi, kısır bir döngüydü yani. Gerçi emin de değildim çünkü İngilizce sınıfım o kitabı işlemeye ben komadayken başlamıştı. Yapılacaklar listemde ilk sıralardaydı.

Önce tedavi ayağıma geldi. Bir sabah, düz çeneli, sıska bir kadın yatağımın ayak ucunda belirdi. Hiçbir açıklama yapmadan elindeki kartları gösterdi. “Resimlerdekileri say.”

Değini yaptım. “Elma. Ev. Uçak. Masa. Kedi.” Sonra duraksayıp gözlerimi kısıtım ve başımı öne uzattım.

“İyi görebiliyor musun?”

“Evet.” Başımı yana eğdim.

Çenesiz kadının gözleri parladı. “Hatırlayamıyorsan önemli değil.”

“Yok, ondan değil. Salatalık turşusu mu kabak mı anlayamadım da.”

Kadın iç çekip elindeki kâğıtları imzaladı ve odadan çıktı. Onu bir daha hiç görmedim.

Fizik tedavi seansları da odamda başladı. Bacak kaslarım komutlarıma tepki vermeyi hatırlayana dek gerildim, eğildim ve büküldüm. Biraz tuhaftı çünkü kaslarım önce beni dinlemediler. Ama yatakta gevşekçe durdukları da söylenemezdi.

Başparmaklarımı kendime çekemiyordum. Balerinlerin parmakları gibi öne kıvrılıyorlardı. Dizlerimi germeye çalıştığımda bükülüyorlardı. Ayaklarımla söylenenlerden bambaşka harfler çiziyordum. Ama ne olduklarını anlayamıyordum. Sanki emirleri bambaşka bir güçten alıyordum.

Ertesi sabah, nihayet yürümeyi başardım. Ama nöbetçi hemşireler terapi seanslarıma yine de bir tekerlekli sandalyeyle gitmem için ısrar etti. Fizik tedavi odası sinirlerimi yay gibi gerdi. Karşı duvarda egzersiz bisikletleri ve koşu bantları sıralanmıştı. Odanın ortasında ağırlık aletleri vardı. Neyse ki kimse benden onları kullanmamı istemedi.

Bir kez daha komutları dinleyip vücudumu kontrol etmeye çalıştım. Sağ elimle sol kalça kemiğime, sol elimle burnuma dokundum. Ayak parmaklarımı oynattım. Hokey Cokey dansı yaptım. Terapist formları doldururken, tekerlekli sandalyeye oturup etrafıma bakındım. Bir adam iki yanındaki barlara tutunarak yürümeye çalışıyordu. Vücudunun alt kısmı inatla arkadan geliyordu. Ayaklarımı aşağı uzatıp salladım ve biri iskemlemi itene dek başımı kaldırmadım.

Melinda beni ilk ve son terapi randevuma götürürken, başka bir hemşire tekerlekli sandalyeli bir kadınla odadan çıkıyordu. Onlara el salladım. “İyi geldi mi bari?” Hastane şakaları işte.

Yanımdan geçerlerken kadının başının sargılı olduğunu gördüm. Çenesinden salyaları akıyordu. Başını bana çevirdiğinde gözlerimi kaçırdım.

Bana özenmiş miydi? Ya da bana özenecek kadar akıllı başında mıydı? Belki de kendi durumunun bile farkında değildi. Birden panikledim. Ben de mi öyleydim? Çenemi yokladım.

Salya falan yoktu. Ben bir mucizeydim. Sporun hiçbir dalında başarılı olmayan, düz yolda yürürken bile düşme potansiyeline sahip, okul birinciliği adayı Delaney Maxwell. Buzlu suda tam on bir dakika boyunca oksijensiz kalmıştım. Kaburgalarım kırılmıştı. Ve hâlâ hayattaydım.

Bölüm 3

Top gibi kıvrılmış uyuyordum. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarıma dolamıştım. Kendimi bir arada tutmaya çalışıyordum. Yine her yerim başka tarafa çekiliyordu. Beynimin merkezi kaşınıyordu. Duvardaki üniteden bir vızıltı geliyordu. Hâlbuki kapalıydı. Başımı kaşardım ama parmaklarım ta derinlere gömüldü. Sonra o çekiştirme hissi şiddetlendi. Beynimdeki kaşıntı acı verici bir hâl aldı. Gözlerimi kapayıp başımı çevirdim.

Çekiştirme hissi devam ediyordu. Bir de belirli bir yere çekilme hissi vardı. Koridora. Uyumaya çalışmaktan vazgeçtim. Örtüyü açıp çıplak ayaklarımı yere koydum ve odadan çıktım. Çekim giderek artıyordu. Onu izledim. Beynimin ortasındaki kaşıntı dağıldı. Yüzeye çıkıp boynumdan aşağı doğru ilerledi ve omuzlarıma yayıldı. Kollarımdan aşağı, parmaklarıma kadar indi.

Parmaklarım ne onu kabullenebiliyor ne de onunla mücadele edebiliyordu. Seğirmeye başladılar. Koridorun aşağısına doğru yürürken doğal olmayan bir hızla tuhaf açılara doğru sarsılıyorlardı. Dikkatimi toplayabilsem bu durum beni huzursuz ederdi. Ama tek düşünebildiğim koridorun sonundaki kapıydı; bana seslenişi ve henüz düşünmediğim bir sorunun cevabını vadedişi.

Ama ona ulaştığımda daha da ilerlemem gerektiğini hissettim. Kapıyı açtığımda bir hastane yatağında yatan birini gördüm. Kadın mı erkek mi, yaşlı mı genç mi seçemiyordum. Kafası tıraşlıydı ve kafatasının arkasına bir tüp bağlıydı. Gri, buruşuk ve şişti. Kapının arkamdan kapanmasına aldırmadan yaklaştım. Zemin soğuktu. Çıplak ayaklarım buz kesmişti. Yataktaki hasta titremeye başladı. Önce hafifti. Sonra parmaklarımdaki seğirmeler gibi şiddetlendi. Bütün yatak ve etrafındaki makineler sallanıyordu. Alarm ötmeye başladı. Doktorlarla hemşireler yanımdan geçip odaya daldı.

“Elektroşoku verin!” diye bağırdı biri.

“Benim neyim var?” diye inledim.

Bir hemşire yüzüme bile bakmadan beni odadan çıkarmaya çalıştı. “Git, lütfen. Hadi, çabuk!”

“Bana neler oluyor?”

Doktor Logan koşup geldi. “Delaney? Burada ne yapıyorsun?”

“Bir, iki, üç!” diye bağırdı biri. Arkamı döndüğümde bir doktorun hastaya elektroşok verdiğini gördüm. Hasta yay gibi büküldü. Hâlâ alarm çalıyordu.

“Benim neyim var?” diye sordum ısrarla.

Görünüşte gayet sağlıklıydım. Asıl sorun yataktaki hastadaydı.

“Çıkarın onu buradan!” diye bağırdı başka biri.

Doktor Logan beni omuzlarımdan tutup dışarı itti. “Ne demek istiyorsun? Senin neyin var ki?”

O kaşınıtıyı, çekilme hissini ve kafa karışıklığımı tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Konuşmakla vakit kaybetmeyip ellerimi kaldırdım. Ona seğiren parmaklarımı gösterdim. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Doktor Logan elini sırtıma koyup beni yürütmeye çalıştı ama kıpırdamadım. Baktı başka çare yok beni kucağına aldı ve odama götürdü. Beni yatağıma yatırırken kaşınıtı kollarımdan boynuma doğru çekildi. Ellerimin titremesi durdu. Geriye yalnızca dört bir yöne doğru hafif bir çekiştirilme hissi kaldı. Yatakta doğrulup bir ellerime, bir açık kapıya baktım. Doktor Logan dosyamı aldı. Boş bir sayfaya bir şeyler yazdı. Bana bir uyku ilacı verdi ve uyuyana kadar başımda bekledi.

Sabah onu yanımda buldum. Belki bir ara gitmiş ve geri dönmüştü. Ama şimdi buradaydı. Annemler de öyle.

“Bir nöbet geçirdin,” dedi. Sesi yıllardır koyduğu teşhislerin ağırlığını taşıyordu.

“Efendim?”

Sırtını dikleştirdi. “Bir nöbet geçirdin,” diye yineledi. Ama bu kez sesi bir tedavi önerir gibiydi.

“Ama sadece parmaklarımda hissettim,” dedim ellerimi kaldırarak.

Aklıma hemen sara geldi. Carson’da sara hastalığı vardı. Ben ikinci, o üçüncü sınıftayken şiddetli bir nöbet geçirmişti.

“Sadece erkekler,” demişti beni yeni arkadaş çevresinden dışlayarak. İkinci sınıfta Decker’la da bozuşmuştuk. Nedense birdenbire okulda erkeklerle oyun oynaması gerektiğine karar

vermişti. Ben de kızlarla takılmalıydım. Teneffüslerde benimle oynaması için ona rüşvet teklif etmek zorunda kalıyordum. Annemin çikolatalı keki, evde en sevdiği çizgi filmi izleme ve serviste cam kenarında oturma gibi önerilerle aklını çelmeye çalışıyordum. O gün de çantama fazladan bir çikolata parçacıklı kurabiye atmıştım. Kız arkadaşlarım da vardı ama kimse Decker kadar eğlenceli değildi.

Decker yanımdan geçerken başını eğip gözlerini kaçırmıştı. Carson doğuştan liderdi. O zamanlar bile etkiliydi. Uzun boyu, sarı bukleleri ve yeşil gözleriyle birinden bir şey istedi mi, kimse ona hayır diyemezdi. Kızlar, oğlanlar ve ben etrafında pervane olurduk. Ama o gün Decker tepemi attırmıştı. Oyun alanında Carson'ın arkasına bağdaş kurmuş, beni görmezden geliyordu.

“Söz vermiştin, Decker,” demiştim.

Huzursuzca kıpırdanıp doğrulmaya hazırlanmıştı.

“Decker bizimle kalacak,” diye araya girmişti Carson.

“Sana ne? Sen neden karışıyorsun?” diye bağırıp itmiştim onu. Dengesini kaybedip bir adım gerilemişti ama gülüyordu. Sonra bir şey demek için ağzını açmış ama tikanıp kalmıştı. Göz bebekleri arkaya kayarken gözlerinin akları meydana çıkmış ve küt diye devrilmişti. Bütün vücudu kramplarla kasılıyordu. Bir an kimse kıpırdayamamıştı. Sonra bir kenara itildiğimi hatırlıyorum. Janna ok gibi fırlayıp ağabeyinin yanına çömelmiş ve onu yan çevirmişti.

Gözlerini bana diktğinde korkuyla sıçramıştım. “Yardım çağır!” diye bağırmıştı. Ama yapamamıştım. Orada öylece dikilmeye devam etmiştim. Benim yerime Decker koşmuştu.

On yıl sonra bile hâlâ hayatımın en korkunç anlarından biriydi.

“Her nöbet televizyonda gördüklerine benzemez,” dedi Doktor Logan. “Bazıları sadece boşluğa bakar. Bazen de vücudun tek bir yeri etkilenir. Tıpkı ellerin gibi.”

“Tedavisi var mı?” Carson’ı iyileştirmişlerdi. En azından ben öyle düşünmüştüm çünkü onun başka bir nöbet geçirdiğini ne görmüş ne de duymuştum. Ama sonra Carson’ın belki de o dönemi hastalığı yüzünden tekrarladığını düşünerek panikledim.

“Evet ama önce kesinlikle emin olmalıyım,” dedi Doktor Logan. Yüzüne baktığımda Doktor Logan’ın aslında cevabı bildiğini düşündüm.

“Ellerimin bir kere daha titremesini mi bekleyeceğiz? O zaman bana ilaç mı vereceksiniz?”

Dudaklarının kenarları belli belirsiz yukarı doğru kıvrıldı. “Korkarım o kadar basit değil. Önce EEG çekmek gerek. Beyindeki elektriksel aktiviteyi gözlemlmeden kesin konuşamayız. Vakit kaybetmeden yarın sabah hemen çekelim. Ama bu gece uyanık kalmalısın. Beynini stres dolu bir noktaya getirmeliyiz, umarım bir krizi tetikleyebiliriz.”

Uzun, sarı saçlarıma yapıştım. “Kafamı tıraşlamayacaksınız, değil mi?”

Doktor Logan gülümsedi. “Aklımdan bile geçmedi. Biraz dağılacaklar sadece. Şampuanın düzeltemeyeceği bir şey değil.”

Toprağın altında çürümediğim için şükredeceğime saçlarımın derdine düşmüştüm. Fizik tedavideki adam bacaklarını kullanamıyordu. Kapıda rastladığım kadın salyalarını tutamıyordu. Hipotermi sonucu kolumu ya da bacağımı kaybedebilirdim. Oksijen yetersizliğinden bitkisel hayata girebilirdim. Aslına bakarsanız, süsüne düşkün bir kız değildim. Daracık tasarımcı

kıyafetleri giyip boyacı küpüne düşmüş gibi makyaj yapmak bana göre değildi. Ama saçlarımı severdim. Hayati bir önem taşımaları da benimle kalmaları moralim açısından gerekliydi.

Doktor Logan kapıdan çıkarken seslendim. “Dün geceki hasta iyi, değil mi?”

Ama beni duymazdan geldi ve kapı arkasından kapandı.

Annemle babam o gece nöbetleşe başımda bekledi. Film izledik. Scrabble oynadık. *Catch 22*’yu okumaya çalıştım ama birkaç sayfa sonra başım ağrımaya ve kelimeler karışmaya başladı. Test sonuçlarını etkileyeceği için ilaç almam yasaktı. Kaburgalarım sancıyor, başım zonkluyordu. Tenimdeki çekilme dayanılacak gibi değildi.

Tam göz kapaklarım düşüyordu ki Decker geldi. Hem de ertesi gün okul olmasına rağmen.

“Sıra bende,” dedi.

Annem alnıma bir öpücük kondurdu. Decker’ı da alnından öptü. “Test için geleceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa ara.”

Decker annemden boşalan sandalyeye oturdu ve ayaklarını yatağa koydu. “Saat iki,” dedi. “Televizyonda hiçbir şey yok. Kafeterya da kapalı. Ne yapmak istersin?”

Suratımı ovuşturup inledim. “Tek istediğim uyumak.”

“Sızlanma. Sanki daha önce hiç uykusuz kalmadın.”

“Sadece sınavlar için.”

“Yoksa ödev mi yapmak istiyorsun?” diye sordu suratını buruşturarak.

“Olsa yapardım. Hepsini bitirdim.” *Catch 22*’yu göğsüme bastırdım. “Bunu okumalıyım. Ama yapamıyorum. Başım çok ağrıyor.” Gülümseyerek kitabı ona uzattım.

Decker başını iki yana sallayarak öne eğildi. “Prensip olarak, ödev verilen kitapları okumuyorum.”

Bütün şirinliğini takınıp “En yakın arkadaşın olurum ama,” dedim.

“Bizimkilere bunun için mi yalvardım?” Yine de kitabı aldı. Yüzünü bana dönerek yatağa koyduğu ayaklarını indirdi. Okumaya başladı.

İlk sayfanın sonunda başını kaldırdı. “Kendimi garip hissediyorum.”

“Bence gayet iyi gidiyorsun.”

O okudu, ben dinledim. Hayır, daha çok onu izledim. Gözlerinin sayfada dolaşmasını ve dudaklarının kelimeler oluşturmalarını. Sayfaları çevirirken dilini dudaklarının kenarında gezdirmesini, tam da doğru yerlerde benimle birlikte gülmesini ve hikâyedeki karakterlerden biri konuşurken sesini biraz alçaltmasını sevdim.

Birkaç sayfa sonra durdu. “Uyumuyorsun, değil mi?” Ama o sırada dudaklarına bakıyordum ve bunu gördü.

“Hayır, iyiyim.”

Decker’ın bana en az üç tane farklı bakma şekli vardı. Bazen dışıma bakardı. Bir odaya girdiğimde mesela, gözleri irileşir ve dostça parlardı. Kızdığında gözleri ruhumu delerdi sanki. O gün gölde de bana öyle bakmıştı. Ne düşündüğümü ya da hissettiğimi merak ettiğinde de gözlerimin içine bakardı. Şimdi de bunu yapıyordu. Göz kapaklarının gri irisleriyle buluştuğunu gördüm. Bakışlarını kafamın içinde hissediyordum sanki.

Elimi salladım. “Devam et.” Gözleri yeniden kitaba kaydı.

*

Gökyüzü hâlâ turuncuyken, Doktor Logan geldi.

“Hadi bakalım. Gezmeye gidiyoruz.” Ellerini göğsünde kavuşturup hemşirelerin beni tekerlekli sandalyeye oturtmasını bekledi. Dudaklarımı büzdüm. Bakışları dinç, vücudu zindeydi. Temiz kıyafetler giymişti ve neşeli görünüyordu. Belli ki iyi uyumuştı. Dikişlerime bakmak için eğildiğinde nefesinde kahve kokusu bile almadım.

“Erkek arkadaşınla vedalaş,” dedi.

“Ah.” Decker’la bir an göz göze geldik. “O, erkek arkadaşım değil.”

Decker montunu giyerken veda niyetine omzunu silkti. Tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Doktor Logan kafamın orasına burasına kablolar bağlarken üşüyüp hafifçe titredim. Camda kendimi görünce bir kere daha baktım. Ayaklı bir fen deneyi gibiydim. Kafama bağlı incecik kablolarla sarışın bir Medusa’dan farksızdım. Kablolar yandan küçük bir kutuya doğru ilerliyordu. Logan son bantları yapıştırırken kaşınıtı başladı.

Ellerimi kaldırdım. “Kaşınıyor,” dedim.

İşaret parmağını çenesine dayadı. “Hımmmm. Kaşınıyor mu yoksa rahatsız mı oldun?” diye sordu aradaki farkı bilmiyormuşum gibi.

“Kaşınıyor,” dedim. “Ama kafamın içi.” Beynimin tam ortası. Önceki günkü gibi, bu his şiddetlendi. Belirli bir yöne doğru çekiliyordum sanki. “Buradan çıkmalıyım,” dedim elimi kafamdaki elektrotlara atarak.

Doktor Logan bileklerimi yakaladı. “Dur. Sakin ol, lütfen.”

Kaşınıtı boynuma doğru yayıldı. “Hayır, gitmeliyim!” Başımı arkaya atıp tekmeler savurdum.

“Nereye?”

“Gitmeliyim,” diye yineledim. Kaşıntı omuzlarıma yayılıyordu. Gitmem gereken yer koridorda bir yerlerdeydi. Sağımda.

Kaşıntı kollarımdan parmak uçlarıma indi. Seçirmeye başladılar. Doktor Logan bileklerimi kavrayan parmaklarını gevşetti. Makine kaydına baktı. “Epilepsi nöbeti görünmüyor,” dedi.

Bana baktı; sanki bu bakış kafamın içindeki kaşıntıyı durdurabilirmiş gibi. Ayağa fırlayıp kafamdaki elektrotlara asıldım. Doktor Logan yatağın tepesindeki düğmeye basıp beni kucakladı. Hareket edemiyordum. Sonra odaya biri girdi ve koluma bir iğne battı. Başım dönmeye başladı. Dünya kararırken kıkırdıyordum.

Melinda ilaç kokan bir şampuanla kafamı ovuşturuyordu. Annemle gittiğimiz kuaförde her şey Hindistan cevizi ve nane kokardı. Ama bu şampuan tuvalet temizleyicisi gibi kokuyor ve annemin yaralarını temizlediği antiseptik sıvı gibi yakıyordu. Yatakta sırtüstü yatıyordum. Başım boşlukta sallanıyordu. Ayaklarım yastığımın altındaydı. Beynime kan doluyordu. Basıncın bana daha fazla zarar vermeyeceğini umdum.

Doktor Logan kapıda duruyordu. Annemle babam kafese yeni düşen vahşi hayvanlar gibi dolanıyordu. Baş aşağı bakarken midem bulandı. Gözlerimi kapadım ve hemşire kafatasımı ovuştururken odada geçen konuşmaları dinledim.

“Kızımı eve götürmek istiyorum,” dedi annem. “İnternette hastanelerin bu tür hastaların gelişimini olumsuz etkilediği yazıyor. Sizce de doğru, değil mi?” Doktor Logan suratını buruşturdu. Doktorlar internetten nefret ediyor olmalıydı.

“Sigorta şirketiyle konuştum,” dedi babam. “Burada biraz daha kalırsak kızımızı götürecek bir evimiz olmayacak. Şimdiden bütçemizin çok üzerinde borçlandık.” Tam da babamdan beklenecek sözlerdi. Son iki haftadır bütün harcamalarımızın Excel’de kaydını tuttuğundan emindim. Yiyecek içecek otomatından aldıklarını bile saydığına kalıbımı basabiliirdim. Belki de onları vergiden düşmeyi planlıyordu.

“EEG’si normal çıktı ama ellerindeki titremeler beni endişelendiriyor,” dedi Doktor Logan. “İki nöbette de fazlasıyla heyecanlandı.”

Haşifçe öksürdüm. Heyecanlanmak mı? Resmen sapıtmıştım! Bana yatıştırıcı iğne yapmak zorunda kalmışlardı.

“Bence gayet iyi gidiyor,” dedi annem. “Kızıma evde daha rahat bakarım.”

Annemin inanışının aksine iyi olmadığını biliyordum. Gözlerimi açtım ve Doktor Logan’a baktım. Ama gerekli mesajı veremedim. Ne de olsa baş aşağı duruyordum. Yer çekimi suratımdaki korku ifadesini anlaşılmaz kılıyordu herhâlde. Ya da belki de ben mesajı verebilmişim de Doktor Logan beni yeterince tanımadığı için anlayamamıştı.

“Gelin, dışarıda konuşalım,” dedi. Odadaki ayak sesleri kesildi. Saçlarım durulanıp kurulandı ve yalnız kaldım.

On dakika sonra karar verilmişti. Eve gidiyordum. “Benden yana bir sıkıntı yok,” dedi Doktor Logan. “Kaburgaların hariç. Onlar da benim uzmanlık alanıma girmiyor.” Göz kırptı. Gözlerimi kısmakla yetindim. Sonraki dört saat gerekli hastane evraklarının tamamlanmasını beklemekle geçti. Annem *Catch 22*’nin sonunu okudu. Rehabilitasyon sürecimin tam da oradaki gibi olduğunu fark ettim. Bir şey daha öğrendim. Bazen

ölüm sonsuza dek sürmüyordu. Gerçi o da tam anlamıyla ölüm değildi zaten. Hayatın olmayışydı yalnızca.

Doktor Logan ayda bir beni görmek istediğini söyledi. Belirtilere göre yeniden MR ya da EEG çekmek gerekebilirdi. Görünüşe bakılırsa, ellerim dışında nörolojik bir hasar kalmamıştı. Bizimkiler seğirmelere aldırış etmiyordu. Doktor Logan da eninde sonunda geçeceklermiş gibi konuşuyordu. Doğrusunu isterseniz, okulda bir nöbet geçirmekten ölesiye korkuyordum. Okulda “çalışkan çocuk” damgasını çoktan yemiştım. Bir de elleri titreyen çalışkan çocuk olmak istemiyordum.

Annemler kafeteryada yenilebilir bir yemek bulmaya gittiğinde hastane telefonundan kendiminki dışında ezbere bildiğim tek numarayı aradım.

“Eve dönüyorum,” dedim.

“Çok güzel haber!” diye bağırdı. Endişem ya telefonda anlaşılmıyordu ya da Decker beni sandığım kadar iyi tanımıyordu. “Merak etme, orada olacağım,” diye ekledi.

Rahat bir nefes alıp pişman olacağım bir şey söylemeden telefonu kapadım. *Korkuyorum*, gibi bir şey.

Doktor Logan elinde evraklarla geri döndü ve dikkat etmemiz gerekenleri sıraladı. “Delaney’in travmatik bir beyin yaralanması geçirdiğini aklımızdan çıkarmamalıyız. İyileşmiş gibi görünebilir ama baş ağrısı, yorgunluk, depresyon, öfke, uyku bozuklukları, hafıza sorunları ya da konuşmayla ilgili zorlanmalara karşı uyanık olmak lazım.”

Annemle babam, doktoru yarım kulakla dinleyerek kafa salladı. Belgeler imzalandı. Melinda beni tekerlekli sandalyeye oturttu.

“Bu son,” dedi. Alnıma düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıp sandalyeyi itti. Son bir haftadır kaldığım mavi odaya veda ettim. Lobide bizimkiler, Melinda’ya bana gösterdikleri ilgi için teşekkür etti.

“Bundan sonrasını ben hallederim,” dedi babam. Beni dar bir koridorun ucundaki kanatlı kapılara doğru itti. Annem yürürken elini omzuma koydu. Karlardan yansıyan akşam güneşi gözleri kör edecek kadar keskindi. Zihnim ve bedenim ona karşı koyuyordu. Burada kalmak istiyordum. Henüz eve dönmeye hazır değildim. Ama beni ona doğru ittiler. Tünelin ucundaki ışığa doğru.

Bölüm 4

“Uyan, tatlım,” dedi annem. “Geldik.”
“Sürpriz!” diye bağırdı babam. “Bak, burada kim var?”

Decker yanında küreğiyle girişteki basamaklarda oturuyordu. Çimenlerin üzeri taze bir kar tabakasıyla kaplıydı ama evin girişi temizdi. Gri bina, beyaz kar örtüsünün üzerinde kocaman bir leke gibi duruyordu. Çatının kenarlarında, bir canavarın dişlerini andıran sivri buz saçakları vardı. Ev, beni mideye indirmek ister gibi görünüyordu.

Decker arabanın kapısını açıp içeri uzandı.

“Tamam, tuttum,” dedi. Göğüs kafesimi zorlamamak için yavaşça kalktım.

Eve doğru ilerlerken ilk farklılığı tenimde hissettim. O tuhaf çekilme hissi kaybolmuştu. Belki de annem, hastanelerin kötü etkisi konusunda haklıydı.

“Sen çantaları al, Ron. Ben çocuklarla ilgileneyim.” Annem Decker’a tatlı tatlı gülümseyip benim alnıma bir öpücük kondurdu ve kapıyı açmaya gitti. “Hadi bakalım. Artık normal hayatına geri dönebilirsin, tatlım.”

Kapıda duraksadım. Ev tertemiz ama havasızdı. Tahta ve sıva kokuyordu. Yokluğum buradaki hayatı söküp almıştı sanki.

“Üf, çok havasız,” dedi Decker. Bir kere de çenesini tutsa şaşardım zaten.

“Size kurabiye yapacağım,” dedi annem. “Evin havası da değişir böylece.”

Decker çantalarımı yukarı taşıdı. Merdivenin dibinde durup bu zorlu göreve hazırlandım. Ama Decker koşarak aşağı inip belime sarıldı. “Gel, kucağıma alayım.”

“Saçmalama,” dedim. Boyu benden uzundu ama ondan daha ağır çektiğimden emindim. Geçen sene boyumun uzaması durmuştu. Manken gibi değildim tabii ama kısa boylu da sayılmazdım. O zamandan beri yanlara doğru genişliyordum. Soyunma odasında kızları kilomla ilgili fısıldaşırken duymuştum. Ama oğlanlar da böyle daha seksi göründüğümü fısıldaşıyordu. Dolayısıyla hâlimden memnundum.

“Neden? Bana güçsüz mü diyorsun?” Decker kaslı bir çocuktuk. At gibi koşar, ben kütüphanede ödev yaparken o spor salonunda basketbol oynardı. Buz tutan bir gölde dengesini koruyabilirdi. Ama beni merdivenlerden yukarı taşıma önerisi biraz fazla iddialıydı sanki.

Gülerek elimi yanağına koydum. “Asıl ben güçsüzüm.” Tırabzana tutunup derin bir nefes aldım. Kendimi yukarı çektiğimde canım acımadı ama belirgin bir rahatsızlık hissi vardı.

Yukarı çıktığımızda Decker'a sııttım. "Gördün mü? Kalıcı bir hasar yok." Yine de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Odam bıraktığım gibiydi. Duvarların açık lavanta rengi birden gözüme çocuksu göründü. İngilizce ödevim çalışma masamın kenarında duruyordu. Ortaokuldayken, Decker'la proje olarak yaptığımız güneş sistemi modeli yatağın üzerinde asılıydı. Zamanında Decker'a bende kalsın diye yalvarmıştım. O da karşı çıkmamıştı. Beyaz raflarda akademik başarılarım ve aile fotoğrafları diziliydi. Bilim yarışmalarından kazandığım kurdeleleri duvarlara asmayı âdet edinmiştim. Decker'la yıllık fotoğrafımızı tuvalet masasının üzerine, aynanın yanına yapıştırmıştım.

Decker bakışlarımı takip etti. "İyi misin?"

"Sanki hiç gitmemişim gibi," dedim.

Çantalardan birini açıp kıyafetlerimi dolaba asarken evi çikolata ve fındık kokusu sardı. Decker ikinci çantaya uzandı. Geçmiş olsun kartlarını şifonyerin çekmecelerine attı. Bir ara onları düzenlemem gerekecekti ama sesimi çıkarmadım. Kitaplarımla defterlerimi masamın üzerine koydu. Baktım Fransızca kitabım lambayı devirmek üzere, masayı düzenleyip bütün kitapları raflara dizdim.

"Söyle ne gerekiyorsa ben yapayım," dedi Decker.

"Ben hallederim." *Catch 22*'yu iki kitabın arasına ittim.

"Alfabetik sırayı karıştıracığımdan korkuyorsan boşuna endişeleniyorsun."

Belime sarılıp beni kitaplıktan uzaklaştırmaya çalıştı. "Ya bırakır mısın beni?" dedim. "Ağrı kesici aldım. Hem bütün gün oturmaktan sıkıldım." Ona döndüm. Ellerini belimden çekmedi.

“Bak...”

“Delaney.” Annem kapıyı açtığında Decker kollarını indirdi. “Misafirlerin var.” Arkasından koridordaki kalabalığı gördüm.

Bütün grup gelmişti. Hâlbuki yorgunluktan ölüyordum. Derin bir iç çektim ve nefesimi ağzımdan üfledim. Fransızca kitabımı kaldırdığım iyi olmuştu. Yoksa nefesimin rüzgârıyla düşerdi.

“Nazik olmaya çalış,” diye fısıldadı Decker kulağıma. “Senin için endişelendiler.”

Ona *ben hep naziğim*, dercesine baktım. Ama bunu kaba bir tavırla yaparak kendimle çelişkiye düştüm. Carson’la Janna yatağıma oturdu. Kevin ve Justin, Decker’la yumruk tokuşturunca yere bağdaş kurdu.

“Bizim kız iyi görünüyor,” dedi Carson. Elini yatağa vurarak yanına oturmamı işaret etti. Hepsinin de Decker’lardaki olayı bildiğinden emindim. Dolayısıyla Carson’la aynı yatakta olma fikri tuhaf geliyordu. Decker’a baktım. Nazik olmakla bunu mu kastediyordu? Ama bana bakmadı bile. Anlaşılmaz bir ifadeyle Carson’ı süzüyordu. İç çekip Carson’la Janna’nın arasına sıkıştım.

Carson uzanıp bana ıslak bir öpücük verdi. Ama dudakları benimkileri ıskaladığı için ağzımın kenarını öpebildi. Decker’ı, Carson’dan bir iz görmeyi bekler gibi dudaklarıma bakarken yakaladım. Carson orada bir iz bırakmamıştı belki ama öptüğü yerin ıslaklığını ve giderek soğuduğunu hissedebiliyordum. Kolumla ağzımı silmek istedim ama kabalık etmemek için kendimi tuttum. Onun için de suratımda Carson’ın tükürükleriyle oturmak zorunda kaldım.

“Of, Delaney,” dedi Carson. “Sahiden öldün sandım. Ama ne sükse yapacağımı düşünsene. Delaney Maxwell’le öpüşen son erkek. Kızlar beni teselli etmek için kuyruğa girerdi.” Bana o çekici gülümsemesiyle baktı. Sadece Carson aynı cümle içinde hem ölümümle ilgili şaka yapıp hem de kızlardan bahsedebilir ve bundan paçayı kurtarabilirdi. Hatta dayanamayıp gülümsedim. Üstelik sahte bir nezaketten de değil, içimden geldiği için.

Janna kolunu başımın tepesinden uzatıp ağabeyinin kafasına vurdu. “İğrençsin, biliyorsun değil mi? Sınavlarla ilgili yardım istersen, beni ara, Delaney.”

Carson kafasının arkasını ovuşturdu. “Janna, sen neden bahsediyorsun? Komadan daha yeni çıktı. Notlarını mı düşünecek? Ahmak.” Ama bunu söylerken gülüyordu. İki kardeş taban tabana zıt olsa da Carson, Janna’yı yanından ayırmazdı. Dolayısıyla hiyerarşi sıralamasında Janna’nın yeri sağlamdı. İsteddiği kadar inek olabilirdi.

Justin kafasını lavanta rengi duvara dayadı. “Eee, bu sene göl evindeki partime geliyor musun?” Uzun, ince, fasulye sırtığı gibi bir çocuktü. Kızların onu neden çekici bulduğunu bir türlü anlayamazdım. Belki de sırf Carson, Kevin ve Decker’la arkadaş olduğu içindi. Onların cazibesi Justin’e de bulaşıyordu. Ya da kızlar onu sırf bu grubun bir parçası olduğu için beğeniyordu.

“Ah, sanmam...”

“Ne? Olmaz öyle şey,” diye atıldı Carson. “Herkes senden bahsediyor.”

“Evet, gelmelisin,” dedi Justin. “En azından bunu yap.” Sonra kimin kimi getireceğini konuşmaya başladılar. O an

bir gerçeği fark ettim. Onlar için âdeta bir başarıydım. Övünebilecekleri bir ganimet. Ve tıpkı Justin'in de dediği gibi, onlara borçluydum.

O sırada, Tara Spano sekerek odaya daldı. O gün o da göldeydi ama kurtarıma hikâyeme karışmamıştı.

Doğruca Decker'ın yanına gitti. "Naber, Deck?" Koluna dokundu ve Decker otuz iki diş sırttı. Belli ki beni buzların arasından kurtardığından beri popülaritesi artmıştı. Decker tipsiz bir çocuk değildi tabii. Aksine. Ama bu ilgi yeni bir şeydi.

Yeri gelmişken, biraz Decker'dan söz edeyim. Saçları siyaha yakın bir kahverengiydi ve çildi süt gibi bembeyazdı. Gülümsediği zamanlar hariç dudaklarının kenarları hafiften aşağı sarkıktı. Lise birinci sınıfta gözle görülür bir şekilde büyümüşü. Kesin bir tarih vermek gerekirse, tam da lise birin ikinci haftasında.

Bir pazartesi akşamı otobüs durağında vedalaşmıştık ve salı sabahı ona günaydın bile diyememiştim. Sosyal açıdan tuhaf sayılabilecek anlardan birini yaşıyordum. Birlikte kartopu oynadığım Decker gitmiş, yerine aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi muzipçe gülümseyen bambaşka bir Decker gelmişti. Günün geri kalanında onunla hiç konuşmamıştım. Ertesi gün de öyle. Ama cumaya kadar arkadaşımın bu yeni görüntüsüne alışmıştım. Pekâlâ, demek kızlar Decker'dan hoşlanıyordu? Bunun şaşılacak bir yanı da yoktu ama Tara'nın onun tipi olabileceği aklıma gelmezdi.

Tara nihayet beni fark etti ve Decker'ı bıraktı. "Ah, gel buraya!" Ne yapacağımı bilemediğim için Decker'a baktım. Kolay kolay insanlara sarılabilen biri değildim ve Tara'ya bayıldığım

söylenemezdi. Ama Decker gözlerini kocaman açıp başıyla onu gösterince kime karşı nazik olmam gerektiğini anlayıverdim. Ayaa kalkıp kendimi Tara'nın kollarına attım.

"Senin için ne kadar endişelendim bilemezsin," diye inledi. Oysa ne hastaneye gelmiş ne de kart yollamıştı. Beni kollarında sıkıp sağı sola sallandı. Kaburga kemiklerimin ezildiğini hissettirdi. Sonra tam kalbimin altına keskin bir sancı saplandı ve kustum. Evet, kustum! Hastanede yediğim jöleyi ve kızarmış patatesleri olduğu gibi Tara'nın turkuaz rengi kazağının sırtına çıkardım. Sonra da yere yığıldım. Tara'nın uzun, siyah saçlarının uçları kusmuğuma bulanmıştı.

"İğrenç!" diye bağırdı Carson takdirle.

"Bayan Maxwell!" diye seslendi Janna kapıdan. "Delaney kustu!"

Decker yanıma koşup beni koltuk altlarımdan tuttuğu gibi ayağı kaldırdı. "İyi misin?"

"Evet." Tara'ya baktım. Sinirden çenesi seğiriyordu. Ama tabii bana kızamayacağı için titremekle yetiniyordu. "Çok özür dilerim," dedim.

Tara herkesin ona baktığını fark etti. Dolayısıyla üstü başı kusmuğa bulan her ilgi manyağının yapabileceği gibi soyunmaya karar verdi. Kazağını çıkardı. İçinde beyaz, kısa bir atlet vardı.

"Dert değil," dedi. "Ama biraz şampuan işimi görür." Sırıttı.

O sırada, annem odaya dalıp sağımı solumu yokladı. "Delaney, neyin var, kızım? Miden mi bulandı? Başın ağrıyor mu? Çocuklar, kurabiye yaptım. Mutfağına inip yesenize."

"İyiyim," dedim. "Tara sarılırken biraz fazla sıkıldı." Sarılmaktan hoşlanmamakta haklıydım.

Temiz bir tişört buldum, dişlerimi fırçaladım ve aşağı indim. Tara banyo havlumuyla saçlarının uçlarını kuruluyordu. “Tara, al,” dedim ona tişörtü fırlatarak.

Yarı gülümseyip yarı kıkırdadı. “Ah, Delaney,” dedi beni baştan aşağı süzerek. “Biz aynı beden değiliz ki.” Göğüsleri daha büyüktü, evet. Beli de daha inceydi. Ama genele baktığımızda bence aynı beden kıyafetleri giyebilirdik.

Yarı çıplak hâlde, annemin fındıklı kurabiyelerinden birini götüren Decker’ın yanına ilişti. Decker yarısı yenmiş kurabiye-yi havaya kaldırdı. “Bak, seninle ilgili en çok bunu özledim, Delaney.”

Hepsi de şakalaşp kurabiye yiyordu. Bir tek ben huzursuzdum. Sonunda dayanamayıp “İyi değilim,” dedim.

Janna hemen ayağa fırladı. “Haklısın, Delaney. Dinlenmen gerek. Hadi, çocuklar.” Hepsini zorla kaldırdı. “Sonra görüşürüz. Dersler konusunda yardım istersen çekinme, ara. Tamam mı?”

Herkes gittikten sonra, Decker kendini kanepeye attı. Tek kaşını kaldırarak yüzüme baktı.

“Ne var?” dedim. “Nazik olmaya çalıştım işte. Hatta fazla nezaketten kustum.”

“Carson’a kibar davranmayı dert etmiyorsun ama,” diye homurdandı.

Cevap vermemek için kurabiye-mi ağzıma tıktım. Carson’la yaptığım bir istisnaydı. Gerçekten. Hayatımda bir ilkti. Hem bir önemi de yoktu. Salonundaki kanepede bizi yiyişirken basan Decker’ın kendisinin de söylediği gibi Carson Levine herkesle takılabilirdi.

Annemler partilere gitmeme izin vermiyordu ama o gün on yedi yaşına basmıştım. Decker da bana hediye olarak ufak bir parti düzenlemişti. Okuldan ve gölden birkaç çocuk ve bir de Janna vardı. İçmiştik tabii. Annemlerin haberi olsa çıldırırlardı. Ama bana on yedi yaşımı kutlamak için güzel bir yol gibi görünmüştü.

İkinci içkimdeydim ki Carson beni salona götürmüştü. Kanepede altında yatıyordum, tam ellerini tişörtümün içine sokmuştu ki Decker gelmişti.

“Affedersin, dostum,” demişti Carson. Bir sıçrayışta üzerimden kalkıp sırtıtmıştı. “Görüşürüz, Delaney.” Ve diğerlerinin yanına mutfığa gitmişti.

Tişörtümü indirirken Decker’ın yüzüne bakamamıştım. Sonra bir kahkaha duymuştum. “Olacağı buydu zaten,” demişti. “Onunla takılmayan bir sen kalmıştın.” Ona ters bir bakış fırlatıp eve dönmüştüm. Daha önce Decker’la hiçbir partiye gitmediğim için kuralları bilmiyordum ama bana karışmaya hakkı olmadığını düşünüyordum.

Şimdi de Decker bir açıklama ister gibi ısrarla suratıma bakıyordu. Lokmamı çiğnemeye devam ettim.

“Yemeğe kalıyor musun, Decker?” diye sordu annem. Bir elinde halı spreyi, diğerinde oda kokusu vardı.

“Maalesef bu akşam olmaz. Annemler suratını unuttuk diyor.” Bana tek kelime etmeden çekip gitti. Kurabiyemi yutup Decker’ın arkasından çarptığı kapıya el salladım.

İç organlarımın bir tasmayla çekildiği hissiyle uyandım. Artık tanıdık gelen o berbat kaşınıtılı kollarıma yayıldı. Baş ucumdaki saatin kırmızı ışığı gözümü alıyordu. Sayıları okumaya çalıştım

ama bulanık görüyordum. Yan dönüp suratımı saate yaklaştırdım. Nihayet sayılar netleşti. 2.03. Yataktan sendeleyerek kalktım ve gidip yüzümü soğuk cama dayadım. Pencerenin kenarında buz sarkıtları vardı. Avuçlarımı nefesimden buğulanan cama dayadım ve derin nefesler aldım. Ama çekme hissi ve kaşıntı arttı. Parmaklarım titremeye başladı. Cama vuran yağmur gibi tıtır tıtır sesler çıkarıyorlardı.

Ellerimi çekip Merkowitz'lerin bloğun sonundaki evine doğru baktım. Tek katlı bina köşede, bir tepenin dibindeydi. Küçükken Decker'la o tepeden kayıp Merkowitz'lerin arka bahçesine yuvarlanırdık. Arka kapının açıldığını duyana dek bağırır ve sonra sırtıttık. Bay Merkowitz rulo yaptığı gazetesikle sözde bizi kovalar, Bayan Merkowitz bizi güldürmek için kocasının kafasına minik bir şaplak atardı. Sonra da bize taze karla doldurmamız için plastik kaplar verirdi.

Decker'la yıllarca o kapları doldurup Bayan Merkowitz'e geri verdik. O da karları vanilya ve şekerle tatlandırıp bizi bu harika kış ziyafeti için evine davet ederdi. Karı hep erimeden yutmaya çalışırdım ama boğazıma kadar ulaşabilen tek malzeme soğuk vanilya şurubu olurdu. Beş yıldır, kocası kalp krizinden öldüğünden beri, Bayan Merkowitz bizi davet etmiyordu. Biz de bu üzücü olaydan kısa bir süre sonra Decker'la kızak yapmaktan vazgeçmiştik zaten.

Yaz boyunca, Bayan Merkowitz'e tekerlekli bir oksijen ünitesi eşlik etmişti. Sinemada yanında duruyor, alışverişte market arabasında geziyordu. Herkes Bayan Merkowitz'in yakında amfizeme yenik düşeceğini söylüyordu.

Pencereden çakıl taşlı bahçe yolunu görebiliyordum. Kapısının önünde taze karlar birikmişti. Birden orada olmak

istedim. Karları küreyip kapısını çalacak ve bana bir kış ziya-feti hazırlamasını rica edecektim. Hiç düşünmeden boynuma bir atkı doladım. Botlarımı giyip dışarı çıktım. Ön bahçede, dizlerime kadar gelen karların arasında duraksadım. Ne yapı-yordum ben? Bayan Merkwitz bu saatte uyuyordu şüphesiz. Yine de ayaklarım beni karanlığa doğru sürükledi.

O sırada, verandada bir erkek gölgesi gördüm. Ön duvardan geçip verandanın kenarında duraksadı ve köşede kayboldu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ama durmadım. Tam da o tarafa doğru çekiliyordum. Sokağı geçip bloğun sonuna doğru yürüdüm.

İşte burası. Çekilme hissi beni tam da buraya getirmişti. Evin köşesinde, hiçbir gölgenin olmaması gereken bir yerde bir gölge vardı. Hâlbuki orada saksılı bir çiçek, unutulmuş bir paket ya da ay ışığını engelleyecek başka bir şey yoktu. Gereklilikten çok merakımdan gölgeye doğru yürüdüm. Ama gölge evin arkasına geçti. Kar botlarım, boynuma doladığım yün atkım ve penye geceliğimle peşine takıldım.

Çalılıkların ve arsızca uzayan yabancı otların gölgeleri karanlık arka bahçede tuhaf şekiller oluşturuyordu. İleride ayak sesleri duyunca adımlarımı sıklaştırdım. Orada ne olduğunu görmeliy-dim. Beni neyin çektiğini. Durup dinledim ama kalp atışlarım dışında bir şey duyamadım. Sonra arkamdan ayak sesleri yaklaştı.

Hızla dönerken kendimi korumak için titreyen ellerimi kaldırdım.

“Delaney?” Babam birkaç adım ötede duruyordu. Robdöşambrına sarınmıştı.

“Orada biri var,” dedim arka bahçenin karanlığını ve boş verandayı işaret ederek.

“Kimse yok,” dedi babam.

Ona aldırmayıp verandanın tuğla basamaklarını çıktım. Bir hayat belirtisi arıyordum ve hâlâ o çekimi hissediyordum. Beni buraya sürüklüyordu.

“Kızım, ne yapıyorsun?” dedi babam endişeyle.

“Bi-bilmiyorum. Uyuyamadım.”

Başını salladı. “Doktor Logan uykusuzluk çekebileceğini söylemişti. Hadi içeri girelim.”

“Tamam,” dedim ama ayaklarım beni dinlemedi. Babam sıkıntıyla suratını ovuşturup bana bir adım yaklaştı. Arkamı dönüp karanlık pencerelere ve boş bahçeye baktım. Gölgenin geri dönmesini umuyordum. Gecenin bir yarısı karlı bahçede dikilmemin saçma olduğunu biliyordum. Bu saatte başka birinin dışarıda olması daha da saçmaydı. Belki de ondan uyanmıştım. Bilinçaltım bir adamın sokakta sinsi sinsi dolaştığını hissetmişti belki. Yoksa hırsız mıydı? Ya da röntgenci? Hatta belki de bir katil.

“Burada biri vardı,” dedim yine.

Babam cevap vermedi. Onun yerine, beni çocuk gibi kucaklayıp eve götürdü ve salondaki kanepeye oturttu. Hemen ayağa fırladım. Çekilme hissi geçmemiştir. “Sana sıcak çikolata yapayım,” dedi babam.

Pencereye yaklaştım. Perdeyi aralayıp dışarı baktım. Sessiz sakin bir geceydi. Ama bizim evle sokağın sonu arasında bir vakum vardı sanki. Kulağımı soğuk cama dayayıp ayak seslerini duymayı bekledim. Adam, dışarıda bir adam olduğundan emindim, en az bir blok uzaklaşmış olmalıydı. Nefesimi tutup bekledim. Az sonra, ezilen karların sesini duydum. Biri yavaş adımlarla yürüyordu. Ama bu bir hayaldi, biliyordum.

Perdeyi bırakıp camdan uzaklaştım. Sonra atılıp yeniden perdeyi çektim çünkü köşedeki evin perdeleri oynamıştı. Sanki biri hızla pencerenin önünden geçerken dalgalandırmıştı onları. Oksijen ünitesiyle gezen yaşlı bir kadın bu kadar hızlı hareket edemezdi.

“Baba, bir şey gördüm,” dedim titreyerek. Cevap vermedi.

Mikrodalga'nın biplemesi onu mutfığa geri çağırana dek kollarımı ovuşturdu.

Bana hastaneden tanıdığım uzun, beyaz bir hap verdi. “Uyuman için,” dedi, beni yeniden kanepeye götürerek. Ellerim titrediği için sıcak çikolatayı bana o içirdi. Sonra televizyonu açtı ve sabahın ilk ışıkları odayı bakır rengine boyayana dek benimle oturdu. Gözlerim kapanmaya başlamıştı. Sıcak çikolata içimi ısıtsa da canım hâlâ vanilya soslu kar çekiyordu. Bunu düşündükçe ağzım sulanıyordu. Arzumu çikolatayla bastırmaya çalıştım.

Bölüm 5

Uyandığımda annemi elleri belinde tepemizde dikilirken buldum. Bilgilendirici reklamlar bitmiş ve yerel haberler başlamıştı. Annem, pijamasının üzerine giydiği sabahlığıyla kanepede hafifçe horlayan babama baktı. Gözleri sonra botlarımla atkıma ve sehpa da duran iki boş fincana kaydı. Hiçbir şey söylemedi. Fincanları alıp mutfığa gitti ve yumurta yaptı.

Ev yeniden yaşamla dolmuştu. Hayatın ta kendisi gibi kokuyor, içindeki hareketlilikle titreşiyor ve sesleri içine çekip sıcaklık yayıyordu. O sivri, buz dişli, bayat kokulu bina geçmişte kalmıştı sanki. Mutfak masasına oturmadan önceki yarım saniyede kahvaltıdan kaytarmayı düşündüm. Dediğim gibi, son zamanlarda iyice kilo almıştım. Sporla uzaktan yakından ilgim olmadığı için bari yediklerime dikkat edeyim diyordum. Ama sırf demekle olmuyordu işte. Galiba şimdilik

önüme geleni yiyip sonradan vicdan azabı çekmekle idare edecektim.

Ocağın üzerindeki saate bakıp son lokmalarımı ağzıma tıktım.

“Yavaş, hayatım,” dedi annem. “Yine miden bulanacak.”

“Geç kaldım,” dedim.

Annem başını yana eğdi. “Geç mi? Hayatım, hayır. Daha çok erken. Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Çatalımı bıraktım. “Pazartesi sınavlar başlıyor! İki hafta geri kaldım zaten. Bari konu özetlerini dinleyeyim.”

“Kızım, lütfen. Notların mı önemli, sağlığın mı?”

“İkisi de! Janna çoktan bana yetişti. Böyle giderse okul birincisi olacak. Ben okula gidiyorum.”

“Hayır, gitmiyorsun.”

“Decker’la gideriz işte.”

“Olmaz.” Tam o sırada kapı çaldı.

Annemle kapıya kadar yarıştık ama o daha hızlıydı. Kaburgaları kırık değildi .tabii. Babam itişip kakışmamızı şaşkın gözlerle izledi. Annem kapıyı açtı. Omzunun üzerinden baktım. Decker eski kotu ve kahverengi, deri montuyla verandada duruyordu. Bahçeden esen soğuk rüzgârla yakalarını kaldırdı. “Merhaba, Joanne.”

Bana pis pis sırtıttı. “Selam, Delaney.” Sonra geceliğimi görüp bir adım geri çekildi. “Annem bugün gelmeyeceğini söyledi ama emin olamadım. Bir uğrayayım dedim.”

“İki dakika bekle,” dedim.

Merdivene doğru hamle yapmışım ki annem omzuma yapıştı. “Delaney bugün gelmiyor, Decker. Sana da boşuna zahmet oldu. Teşekkürler.”

Annem kapıyı kapadı. Ön pencereye koştum. Decker elden düşme, altın rengi, küçük minibüsüne bindi. Onunla acımasızca dalga geçmişim ama en azından bir arabası vardı. Motoru çalıştırdığında son kez bizim eve baktı. Elimi kaldırdım. Gülümseyip bir şeyler söyledi ama aramızdaki çift camlı pencere ve altı metrelik soğuk hava kütlesi yüzünden anlayamadım.

Anneme yenik düşmüştüm. Babamla fısır fısır bir şeyler konuştular. Sonra babam işe gitti. Annem kendi kendine bir şarkı mırıldanarak akşam için lazanya yapmaya koyuldu. Ben duş alıp odamda, tavandaki mazgaldan üfleyen sıcak havada dans eden güneş sistemi gezegenlerini izledim. Güneş kendi etrafında döndü, döndü ve sonunda ipi dolandı. Nefesimi dinledim ve kendimi yeniden normal hissettiğim için içimi bir sevinç kapadı. Çekme hissi ve kaşıntı geçmişti. Hasta olduğu için okula gidemeyen, normal bir kızdım yalnızca. Kendi yatağında olmanın huzuruyla bir uyuyup bir uyandım.

Son kez daldığımda, sokak kapısının kapanma sesiyle sıçradım. Pencereimin dışında sesler duydum. Rahat yatağımdan kalkıp dışarı baktım. Annem birkaç komşuyla birlikte sokağın köşesinde duruyordu. Bayan Merkowitz'in evinin önünde bir polis arabası vardı. Hepsi de dönüp kaldırırma yanaşan ambulansı izlemeye başladı.

Ambulansın sirenleri çalmıyordu. Demek ki ortada acele edilecek bir durum yoktu.

Sağlık görevlileri arkadan tekerlekli sedyeyi aldı ve verandanın basamaklarını çıktı.

Annem diğer kadınlara sokuldu. Görevliler az sonra sedyeyle evden çıktığında başlarını eğdiler. Beyaz örtünün altında

biri vardı. Sedyeyi yavaşça sürüyorlardı çünkü yapılacak bir şey kalmamıştı. Bayan Merkwitz ölmüştü.

Kapıda annemin yolunu kestim. “Öldü mü?” dedim cevabını bilsem de. Genzimde tuhaf bir yanma vardı. Belki üzüntüydü. Ya da korkudan. Sebebi neydi bilinmez ama tadı yumurta ve portakal suyu gibiydi.

“Evet. Ne yazık ki.”

“Ne zaman? Ne zaman ölmüş?”

“Bilmiyorum. Her sabah oğlu arıyormuş. Üçüncü çaldırışında da açmayınca polisi aramış.”

Geceki gölgeyi düşündüm. “Neden peki? Yani neden ölmüş?”

“Amfizem,” dedi annem. “Bir de soğuğa maruz kalmış.”

“Soğuk mu?”

“Camları kapamayı unutmuş. Hayatım, zaten kışı çıkarmasını beklemiyorduk. Oğlu da bu yüzden her gün arıyormuş.”

“Oğlunu hiç görmedim,” diye mırıldandım. Belki de dün gece bahçede gördüğüm oydu. Belki mirasına bir an önce kavuşmak istemişti. Perdeleri dalgalandıran bir insan değildi. Rüzgâr ve Bayan Merkwitz’i öldüren soğuk havaydı.

“Polis benimle konuşmak istiyor mu?”

Annem limon emmiş gibi suratını buruşturdu. “Neden istersin ki?” Belki de babam ona söylememişti.

“Dün gece gördüklerim yüzünden. Bahçesinde biri vardı.”

“Hayır. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Bana *konu kapanmıştır* bakışını fırlatıp tertemiz mutfak tezgâhını bir kere daha silmeye koyuldu. Sonra bezi tutan eli yavaşladı. Gözleri arka pencereye doğru kaydı. Aklına bir şey takılmıştı belli ki.

Bezi bırakıp yavaşça bana döndü. “Delaney?”

“Efendim?” diye homurdandım dolaptan aldığım tuzlu krakerleri ağzıma tıkarken.

“Dün gecedен kimseye söz etme.”

“Neden?” dedim. Annemin ağzımdan fışkıran kırıntılara söylenmesini bekledim ama fark etmedi bile.

“Öyle işte,” dedi. Sonra bezi tezgâhta, kırıntıları halının üzerinde bırakarak salona gitti ve sokakta olan biteni izlemeye koyuldu.

Babam yemekten önce eve geldiğinde hâlinde bir tuhafılık sezdim. Ben matematikte son iki haftadır okulda işlenen konuları anlamaya çalışırken, annemle babam içeride fısırdışı durdu.

Az sonra kapım çalındı; annemle babam içeri girip yatağına oturdular. İskemlemi onlara çevirdim. “Seninle dün gece hakkında konuşmak istiyoruz, hayatım,” dedi annem ve destek için babama baktı.

“Tamam.”

“Bayan Merkowitz’in evinde ne yapıyordun?”

“Hiç. Bir şey gördüm ve ne olduğuna bakmaya gittim.” Bir de beynim kaşınıyor, parmaklarım seğiriyordu ve mutlaka orada olmalıydım.

Babamla annem birbirlerine baktı. Ne düşündüklerini az çok tahmin edebiliyordum. *Sabahın ikisinde mi? Bu soğukta gecelikle sokağa fırlamak da ne demek?*

“Baban şey diyor...” Annem hafifçe öksürdü. “Eve bakıyormuşsun. Pencereleere.”

“Hayır. Alakası yok.”

“Bize söylemek istediğin bir şey var mı, Delaney?” Babam elini saçlarının arasına daldırdı. Her bir teli jöleyle katılaştığı için kıpırdamadılar bile. “Bizimle paylaşabilirsin. Korkma, kızmayız.”

“Söyledim işte, bir şey gördüm ve bakmaya gittim.” Bana ne söyletmeye çalıştıklarını anlamamıştım doğrusu.

Annem ellerini yatağa vurdu. “Of, Delaney. Kızım, Bayan Merkowitz’in camlarını sen mi açtın?”

“Ne?”

“Pencerelerde kilit yokmuş. Ama sadece yatak odasının camları açılmış. Sen oradaydın. Onları sen mi açtın?”

“Hayır!” İskemlemi arkaya ittim. “Bunu neden yapayım?”

“Belki hatırlamıyordur,” diye fısıldadı babam.

“Hey! Sağır değilim.”

Bana döndü. “Belki hatırlamıyorsun. Sorun değil. Seni suçlamıyoruz. Bir kabahatin yok zaten. Halüsinasyon görüyordun.”

“Zaten ölecekti,” diye araya girdi annem. Bayan Merkowitz’i öldürmek gayet kabul edilebilir bir şeymiş gibi.

“Ben yapmadım,” dedim.

“Tamam, hayatım. Merak etme. Sana hiçbir şey olmayacak. Biz seni koruyacağız.”

Odadan çıktıklarında sinirden ağlamaya başladım. Ben yapmamıştım. Camları açtığımı hatırlardım. Birini öldürdüğümü hatırlardım.

Sonra beni en son korumaya çalıştıklarında neler olduğunu hatırladım. Bileklerimi yatağa bağlamışlardı. Midem bulandı. Kolumla ağzımı kapayıp merdivenlerden indim ve paltomu almadan dışarı fırladım. “Delaney!” diye bağırdı babam arkamdan.

Başım önde koştüğüm için neye çarptığımı görmedim. “Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedi. Soğuk bir rüzgâr esince suratımı buruşturdum. “Delaney? İyi misin?” Yüzüne baktım. “Yok değilsin,” dedi. Onlara gittik. Evlerimizin planları aynıydı ama onlarınkinde yerler halıyla kaplı değil, parkeydi.

İçeri girdiğimizde kapının önünde durduk. Decker ellerini kotunun ceplerine sokmuştu. Yüzüne bakamadığım için sadece ellerini görüyordum. Decker gibi, ben de rahatça ağlayabilen biri değildim.

“Pekâlâ,” dedi topuklarının üzerinde yaylanarak. “Bana kızabilirsin ama yine de yapacağım.” Kollarını açıp beni göğsüne doğru çekti. Sarılmama kuralımı bozduğu için çekindiğini görebiliyordum. Dayanamayıp kollarına yığıldığımda beni göğsüne bastırdı.

“Deli olduğumu düşünüyorlar,” diye fısıldadım. “Bana güvenmiyorlar.”

“Sadece korkuyorlar,” dedi. Konuşurken göğsündeki titreşimi hissedebiliyordum. Kalp atışları hızlandı. “Ben de çok korktum.”

Gözlerimi kapadım. Son gözyaşlarım da yanaklarımdan yuvarlandı. Decker’ın kollarında, göğsünde, montundan yayılan deri kokusunda ve on iki yaşından beri kullandığı baharatlı sabunda huzur buldum. Cevap vermeyince hafifçe öksürdü. “Üzerime kusmayacaksın, değil mi?”

Geri çekilip ona baktım. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Parmak ucumda yükselsem onu öpebilirdim. Ensesinden tutup onu kendime çekebilir ve dudaklarına yapışabilirdim. O da başını iki, üç santim eğse beni öpebilirdi. Elini

çenemin altına koyup yüzümü kendine çeker ve dudaklarını dudaklarıma bastırabilirdi. Ama yapmadı. Ben de başımı eğip geri çekildim.

Yan pencereden Decker'ın annesinin arabasını gördüm. Bahçe yoluna saptı.

Derin bir iç çekip kapının koluna uzandım. "Beni gölden çıkardığın için teşekkür ederim."

Suratını buruşturdu. "Ben olmasaydım oraya hiç düşmeyecektin."

"Doğru. O gün az huysuzluk etmedin. Ama beni kaderime terk etmediğin için seni affediyorum."

"Ettim," diye fısıldadı. "Seni bırakıp gittim."

"Olsun. Geri geldin." Soğuğa çıktım. Decker elleri kotunun cebinde beni izledi. Kapıyı arkamdan çektim.

"Merhaba, Delaney," diye seslendi Decker'ın annesi. Bizim bahçeye geçerken el salladım ama durmadım. "Nasılsın?" diye bağırdı. Arabasının kapısını kapayıp yün paltosuna sarındı.

Bu kez ona döndüm ama geri geri eve yürümeye devam ettim. "İyiyim, sağ olun." Sonra dönüp verandanın basamaklarını çıktım.

Evde kendimi yeni bir yüzleşmeye hazırladım. Ama bizimkiler hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Annem lazanyayla meşguldü. Babam da gazete okuyordu. Sofrada babamın iş muhabbetini dinledim. Annem mahalledeki son dedikoduları verdi. Martha Garner'ın bekâr kızı hamileydi ve oğlu nişanı atmıştı. Kadıncağız hangisine üzüleceğini şaşırmıştı. İkisi de gecenin ikisinde halüsinasyon görüp komşumuzun ölümüne neden olduğumu ima ettiklerini unutmuş gibiydi.

Konuşmamızı yeniden gözden geçirip pişman olduklarını düşünmeye başlamıştım ki annem dumanları tüten bir kupayla yukarı geldi. Matematik kitabımı kapadım. Hesap makinemi masamın çekmecesine kaldırdım.

“Sağ ol,” dedim.

Kupayı mantar bardak altlığına koyup yanma bir hap bıraktı. “Uyumana yardımcı olur,” dedi. Sonra da durup beni izlemeye koyuldu. Ellerini kanvas pantolonunun yanlarına sürttü. “Pazartesi günkü sınavlara kadar dinlenmen gerek.” Çok zekice gerçekten.

Hapı ağızıma atıp sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. Annem odadan çıkana kadar da ona gülümsemeye devam ettim.

Yalan söylüyordu. Hap benim için değildi. Benim uyumam için değil onların rahatça uyuması içindi. Böylece gecenin bir vakti yeni bir kriz yaratacağımdan endişelenmek zorunda kalmayacaklardı. Çünkü ben, Joanne’le Ron’un tek çocuğı ve Falcon Gölü’ndeki kazanın büyük mucizesi, Delaney, güvenilirmez ilan edilmiştim.

Koridorun aşağısından annemlerin odasının kapısının kapandığını duydum. İlacı avucuma tükürüp banyoya gittim. Dişlerimi fırçaladım. Yüzümü yıkadım ve hapı lavaboya attım. Annemleri kandırmıştım. Korkularını haklı çıkarmıştım. Gerçekten de güvenilirmez biriydim.

Uykuya dalmam uzun sürdü. Evin tanıdık seslerine kafayı takmıştım. Mazgalardan hep bu aralıklarla mı sıcak hava üflüyordu? Yoksa biraz sıklaşmış mıydı? Camım her rüzgâr estiğinde böyle tıngırıyor muydu? Gezegenler hep saatin aksi yönünde mi dönüyordu?

Her Şey değişmişti ũanki. Bambaşka bir yerde gibi ydim.
Yorganı çeneme kadar çektim. El yordamıyla köşesindeki
ufak yırtığı buldum. Orayı sıkıca tutup nihayet uyudum.

Bölüm 6

Cumartesi sabahını ders çalışarak geçirdim. İki haftalık bilgiyi, hasarlı beynime yüklemeye çalıştım. Fransızca bir metni çeviriyordum ki kafatasımın arkasına bir sancı saplandı. Öğlen olmuştu. Decker aradı. “Gel, yemeğe çıkalım,” diye önerdi.

“Olmaz. Fransızca çalışıyorum.”

“Ciddi misin? Fransızca’yı yemeğe tercih mi ediyorsun?” Decker bu dönem Fransızca almıyordu. İspanyolca’yı daha faydalı bulduğunu söylüyordu. Telefonu omzumla çenemin arasına sıkıştırıp yazmaya devam ettim.

“Pazartesi günü Matematik sınavını atlattıktan sonra gideriz.”

“Yarım saatçik ara veremez misin?”

“Sana üç kelimeyle cevap veriyorum. Okul birinciliğim tehlikede.”

“Ben de iki kelimeyle karşılık veriyorum. Hayatını kurtardım. Bundan sonra suni teneffüs ve kalp masajı için bir başkasını ayarlarsın.”

“*Touché.*” Kim demiş Fransızca işe yaramaz diye!

Bir saat sonra, Fransızca’dan matematiğe geçtiğimde telefon tekrar çaldı. “Delaney?” Ses tanıdık gelmişti ama çıkarmıyordum.

“Evet?”

“Ben, Janna. Cebir çalışmak ister misin diye soracaktım.”

Çözemediğim problemlere göz attım. “Evet, Janna, isterim,” dedim.

“Kütüphaneye gidiyorum. Orada buluşalım mı?”

“Şimdi çıkıyorum.” Telefonu kapamadan sırt çantamı toplamaya başlamıştım bile.

Bazen belediye işleri için de kullanılan tek salonlu kütüphaneye beni babam bıraktı. Cep telefonum benim aksime buzlu suyun altında on bir dakika dayanamamıştı. Babam ankesörlü telefon için elime biraz bozuk para tutuşturdu.

Binaya girdiğimde derin bir iç çektim. Kitap kokusuna bayılırdım. Oradaki bütün bilgileri içime çekmek istercesine, başım dönene dek derin nefesler aldım. Sonra odanın arka tarafına doğru süzüldüm.

Janna çalışmaya dalmıştı. Kitapları, defteri ve hesap makinesi kütüphanenin arka duvarına bitişik iki masadan birine yayılmıştı. Diğer masada arkası Janna’ya dönük biri oturuyordu. Bizim yaşlardaydı. Ama belki de yanıliyordum çünkü onu tanımıyordum.

“Buradayım!” diye seslendi Janna. Bir kütüphanede olduğunu unutmuş gibiydi.

“Aradığın için teşekkürler,” dedim.

Hafifçe kızardı. “Komada olduğum için okula gelemeseydim sen de aynısını yapardın.”

Belki. Gülümsedim.

“Galiba bütün logaritmaları kaçırdın,” dedi açık kitabı işaret ederek.

Sonraki bir saat boyunca bana ders anlattı. İyi bir öğretmendi. Ben de çabuk öğreniyordum. Dolayısıyla hızlı ilerledik. Bitirdiğimizde hesap makinemi kapayıp çantama koydum.

Yan masadaki çocuk gerindi ve kalemini bıraktı. Kitaba göz attım. Fazla ilerleyememişti. Arkasına yaslanarak sağa sola gerindi. Bunu yaparken yüzünü gördüm. Kahverengi, gür saçları buz mavisi gözlerinin önüne dökülmüştü. Buğday teninde gözleri daha da dikkat çekici görünüyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi parmağını göğsüme doğru sallayarak. Gerinmeyi bırakıp bacağına öne attı ve iskemleye ters oturdu. İşte o zaman ona alıcı gözle baktım. Decker gibi atletik değil, güçlü kuvvetli ve kaslıydı. Bana gülümseyince dişlerinin çarpık olduğunu gördüm. Biraz fazla sıkışık gibiydiler ama kesinlikle çirkin görünmüyorlardı. Aksine sevimliydi. Hafızamı bir kere daha yokladım. Hayır, onu kesinlikle tanımıyordum. Daha önce karşılaşsaydık, eminim hatırlardım. Bakmaya devam ettim. Carson kadar yakışıklı olmasa da asla tipsiz değildi. Ama gözlerimi ondan ayıramamamın asıl sebebi meraktı.

Kendi kendine başını salladı. “Evet. Sen, Delaney Maxwell’sin.”

Janna çarpık gülümsemesiyle ona döndü. Rahatsız edilmek hoşuna gitmemişi ama çocuğu görünce o da duraksadı. “Sen kimsin peki?” diye sordu.

Çocuk mavi gözlerini Janna'ya dikti. "Adım Troy ama seninle konuşmuyordum."

Janna kalakalmıştı. Ben de öyle. Zira kimse Janna Levine'le bu tonda konuşamazdı. "Bak, Troy," dedi, "derdin ne bilmiyorum ama işimiz var. Seninle uğraşamayız."

Troy'un gözleri masaya kaydı. "Sınavlara çalışıyorsunuz, öyle değil mi? Ben de." Masasındaki kitabı gösterdi. "Gece okuluna gidiyorum."

"Ne hoş. Delaney, siz tanışıyor musunuz?"

Başımı iki yana salladım.

"Henüz değil," dedi Troy gülümseyerek. "Ama kim olduğumu biliyorum. Geçen hafta gazetede gördüm. Göle düşen kızsın." Sırt çantamın fermuarıyla oynadım. Decker olsa kabalık ettiğimi söylerdi ama ne diyebilirdim ki? Yabancılarla iletişim kurma konusunda yetenekli olduğum söylenemezdi. "Komadaydın, değil mi?"

"Gördüğün gibi artık değil," dedi Janna.

Troy bu kez ona bakmadı bile. "Doğru. Tamamen iyileştin demek? Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Turp gibi," dedi Janna ukalaca. "Delaney, gel hadi. Başka bir yerde çalışalım." Janna sağ olsun korumacı davranıyordu ama evde yeterince eziliyordum. Kimseden emir alacak hâlim kalmamıştı.

"Sen git istersen," dedim. "Ben iyiyim."

Janna eşyalarını toplayıp gitti. Ama öncesinde onaylamaz bir tavırla başını iki yana sallamayı ihmal etmedi.

"Komik kız," dedi Troy. "Eee, gerçekten iyi misin? Her şey yolunda mı?" Başını yana eğip beni süzdü.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet, iyiyim."

“Değilsen benimle konuşabilirsin. Bak, ders alıyorum.” Önündeki tıp kitabını kaldırıp gösterdi. “Sertifika programındayım.”

Kitabın mavi kapağına göz atıp tekrar ona döndüm. “Hemşire mi olacaksın?” Gülümsedim. Komik gelmişti. Eski kafalı ve ön yargılı davrandığımı kabul ediyordum ama onun gibi iri kıyım bir oğlanla hemşireliği bağdaştıramamıştım işte.

Dudaklarını büzdü. “Pek sayılmaz. Asistanlık eğitimi alıyorum.”

“Ne asistanlığı?”

“Hemşire,” dedi. Yine gülümsedi ama bu seferki zoraki gibiydi. Çarpık dişleri eskisi kadar sevimli gelmedi. Sonra ağzındaki gerginlik kayboldu ve yine içtenlikle sırtıttı. “Kasabadaki yaşlı bakım merkezinde çalışıyorum. Geceleri de sertifika programına gidiyorum. Demek istediğim, bunlar benim konularım.”

“Komadaki hastalar mı?”

“Evet.” Uçtaki pencereden dışarı baktı. Gözlerinin kenarlarında minicik çizgiler belirmişti. Artık gülümsemiyordu. “İstersen numaramı vereyim. Bir sorun olursa ya da sadece konuşmak için arayabilirsin.” Kalemını alıp kitabın ilk sayfasının altından küçük bir parça kopardı. Numarasını yazıp verdi. Aldım ama kütüphane malına zarar veren biriyle işlem olmazdı.

“Bay Varga?” Bizim okuldan bir lise birinci sınıf öğrencisi göğsüne bastırıldığı birkaç tane kitapla masasına yaklaştı. Görünüşe bakılırsa, hayatında ilk kez makyaj yapmıştı. “Bunları sizin için buldum.” Bir Troy’a, bir bana baktı. Kitapları bıraktı ve hızlı adımlarla masasına geri döndü.

“Bay Varga mı?” diye fısıldadı Troy bana doğru eğilerek. “O kadar yaşlı mı duruyorum?”

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Ama evet, aslında büyük gösteriyordu. Bir takım elbise giyip ve farklı bir saç modeli yapsa otuz yaşındayım dediğinde inanırdım. Ama siyah kotu, kapüşonlu sweatshirt’ü ve suratına düşen saçlarıyla benim yaşımda görünüyordu. “Kaç yaşındasın ki?” diye sordum.

“On dokuz buçuk,” dedi.

Yok, yaşıt değildik. “Gitmeliyim,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Havadan sudan konuşmakta başarılı olmayabilirdim ama en azından nezaket kurallarını biliyordum.

“Görüşürüz, Delaney Maxwell.”

Lobiye gidip babamı aradım. Sonra da mantar panonun önünde durup ilanlara göz attım. Cart pembe bir kâğıtta sigara kullanmayan oda arkadaşı arandığı yazıyordu. Huzurevinin düzenlediği okey gecesi çirkin bir fotokopiyle duyuruluyordu. Baptist kilisesindeki İncil grubu çarşamba akşamı özel bir etkinlik yapıyordu. Sunum şekline bakılırsa okey gecesinden daha eğlenceli geçeceği kesindi.

Parlak pembe kâğıtta yazanları bir kere daha okudum. Yaşlıların kolay okuyabilmesi için fotokopi kâğıdındaki soluk yazıların üzerinden kurşun kalemle geçtim. Bütün bunları neden yaptığımı gelince, başımı kaldırıp beni dikkatle izleyen Troy’la göz göze gelmek istemiyordum. Böylece beni izlediğini fark ettiğimi anlamayacağını umuyordum.

Pazartesi günü yine kar yağmaya başladı. Sınavlar sırasında âdet olduğu üzere okula giderken pijama giydim. Decker minibüsü-ne yaslanmış, beni bekliyordu. Peşimde annemle kapıya çıktım.

“Seni ben bırakırım, hayatım,” diye seslendi.

“Beni okula hep Decker götürür.”

“Şimdi de ben götüreceğim.” Beni gözden kaçırmamaya çalışırken bir yandan da anahtarları arıyordu.

“Anne, yeter. Yanıma yemek verdiğin yetmiyormuş gibi bir de okula götüreceğim diyorsun. Çocuk muyum ben?”

Suratı bembeyaz kesildi. “Tamam, bekle.” İçeri girip bir kutu ağrı kesiciyle geri döndü. “Al şunu. Belki lazım olur.” Kutuyu montumun cebine attım. Annem yine de peşimden geldi. Decker’ın omzuna yapıştı. “Dikkatli kullan, olur mu?” dedi ve Decker’ın şaşkın bakışları arasında eve girdi. Ön camdan bizi izlediğini fark ettim.

Decker kırmızı pijamalarına bakıp sıırıttı. “N’aber, Noel Anne?”

“Bana şişko mu diyorsun?” Decker her zamanki asiliğiyle kot giymişti.

“Ne haddime!”

“Kaburgalarım daha iyi,” dedim bunu kanıtlamak için sağa sola eğilerek.

Başını salladı. “Sınavlara hazır mısın?”

Bir cebimden hesap makinemi, diğerinden kalemimi çıkardım. “Her zamanki gibi.”

“Tam bir ineksin.”

“Beni olduğum gibi kabullen,” dedim. Annem fikrini değiştirmeden minibüse atladım.

Okul yakındı ve yollara tuz dökmüşlerdi. Ama annemin gazabından tırsan Decker, yine de kağı arabası gibi gidiyordu. Eh, onu iyi tanıyordu tabii. Biz beş yaşındayken, Decker’ın annesi yeniden çalışmaya başlamış ve ona annem bakmıştı.

Ortaokula kadar resmen ona annelik etmişti. Sonra Decker artık büyüdüğünü söyleyip bu duruma isyan etmişti. Ama hâlâ her gün annemi ziyaret ederdi.

Otoparka vardığımızda bütün iyi yerler kapılmıştı. Decker sıra sıra arabaların arasında dolaşırken, ben ilaçları saklayacak bir yer aradım. Onları binaya sokmaya niyetim yoktu.

Göl kurtarma ekibinden Kevin, okula steroid kremi getirdiği için uzaklaştırma cezası almıştı geçen yıl. Okul idaresi çocukları uyuşturucudan korumak için aldığı önlemleri abartmıştı. Ama Kevin hakkını aramaya karar verip olayı yerel haber kanalıyla paylaşmış ve idare aptal durumuna düşmüştü. Sonuçta, bir egzama kreminden söz ediyorduk.

Kevin beş gün sonra okula dönmüştü ama onun başına gelenler gözümü korkutmuştu. Okuldaki sicilim mükemmeldi. Derslerimde başarılıydım ve şimdiye kadar tek bir disiplin suçu bile işlememiştim. Son anda bir sorun çıksın istemiordum. Hem yerel televizyon kanalının oksikodona, egzama kremi muamelesi yapacağını hiç sanmıyordum.

Decker ön koltukların arasına acil durumlar için bir buzluk koymuştu. İlaçları cips paketlerinin arasına attım. Bu arada Decker minibüsü park edip indi ve benim kapımı açmaya geldi.

Kar tazeydi. Daha sulanmamıştı. Böylelikle adımlarımı güvenle atabildim.

Okula girdiğimde bütün gözler üzerime çevrildi. Bazıları sırtımı ya da omzumu sıvazladı. Başımı okşayanlar bile oldu. Kızlardan birkaçı bana sarılmaya kalkışınca Decker araya girdi. Ölümün kapısını çalmam beni popüler çocukların yancısı konumundan popülerliğe yükseltmişti. Birlikte ders aldığım

tiplerle muhabbetim vardı, tabii. Koridorlarda da bazılarıyla selamlaşıyordum. Ama okulun gözde kızlarından değildim. Sayısız sarılma girişiminden sonra bu ilgiye üzülmeli mi, yoksa sevinmeli miydin bilememiştim doğrusu.

“Sonra görüşürüz,” dedi Decker ayrı sınıfların yolunu tutarken.

Janna yanıma gelip koluma yapıştı. “Gel benimle,” dedi ve Decker’a bakıp “Hadi, sen gecikme,” diye ekledi.

Beni bir köşeye çekti. “Konuşmalıyız.”

“O kadar acil mi?” diye sordum. Öğrendiklerimi içimden defalarca tekrarlayarak bilgilerimi taze tutmaya çalışıyordum.

“Tamam, sonra konuşuruz,” dedi ve sınıfın kapısından omuz omuza geçtik. Karşıma oturdu.

Sınavı her zamanki gibi ilk ben bitirdim. Kitapçığı öğretmene verip koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşarak Decker’ı bekledim. Janna beni ondan önce buldu. “Biz arkadaşız, değil mi?”

“Tabii,” dedim.

Ama cevap vermeden önce duraksamış olmalıydım ki ekledi. “Abimle öpüştün. Artık aileden sayılırsın.” Carson gibi, muzipçe gülümsedi.

Ellerimle yüzümü kapadım. “Bunu konuşmasak?”

“Olur,” dedi başını sallayarak. “Ama arkadaşın olarak sana bir şey söylemeliyim.”

Yine küçük düşürücü bir konu açmamasını umdum. “Cumartesi günkü çocuğu tanıyor musun?”

“Evet. Yani hayır. Ama biraz konuştuk.”

Kişisel alanımı ihlal ederek bana bir adım yaklaştı. Soğuk parmakları kolumu kavradı. “Gazetede seninle ilgili bir haber çıkmadı, Delaney.”

“Ne?” Camdan dışarı baktım. Kar yağmura dönüşmüştü.

“Gazetede seninle ilgili bir haber çıkmadı diyorum. Biliyorsun, *Ledger*’da staj yapıyorum. Seninle ilgili haber yapmak benim fikrimdi ama ailen izin vermedi. Yaşından ötürü adını da yazamadık. Yerel gazeteye çıkamayan haber, büyük gazetelere nasıl çıksın?”

“Anlıyorum,” dedim duyduklarımı anlam vermeye çalışarak.

“Yani o çocuk seni gazeteden tanımıyor.”

O sırada biri bana arkadan sarılıp gözlerimi kapadı. Korkuyla sıçradım.

“Decker! Ödümü patlattın!”

“Abartma,” dedi kolunu omzuma atarak.

Carson, Janna’nın yanında bitti. “Cuma geliyorsun, değil mi?”

“Belki,” dedim ve Decker kolunu indirdi.

O akşam bizimkilerin keyfi yerindeydi. Üç gecedir bana uyku hapı veriyorlar ve ben de onları yutuyormuş gibi yapıyordum. Sofrada birbirlerine sırtıp bana sınavları sordular. Ben anlatırken kaçamak bakışmalarını yakaladım. Yüzlerinde güller açıyordu. İçimdeki deliyi ilaçla öldürdükleri için kendileriyle gurur duyuyor gibiydiler. Beklenmedik davranışlarım bir hastalıktı da onu tedavi etmişlerdi sanki.

Kış partisine gitmek için geçen yıl da izin istemiştim. Annem biz yaştaki çocukların alkol almasının ve buzlu yollar-da içkili araba kullanmanın tehlikeleri üzerine uzun bir nutuk çekmişti. Hayır, Florida’da yaşasak çok mu bir şey fark edecekti? Ha, belki o zaman da kasırgada alkol almanın zararlarından dem vururdu.

İçki içmeyeceğiz diyerek zekâsına hakaret etmek istemedim. Akademik başarılarımla zaten ezikliğin dibine vurmuştum. Bir de insanların sadece içmeye gittiği bir yerde bir köşede sodamı yudumlayacak değildim.

Koca bir çatal püreyi ağzıma tıktım. Böylece sorduğum soruyu anlamayacaklarını ve annemin kazara evet diyeceğini ümit ediyordum. Kısacası ciddi bir iletişimsizlik hedefliyordum. Ama planım suya düştü.

Annemin suratı asıldı. “Bunu daha önce konuşmuştuk,” dedi. “Hele başına gelenlerden sonra...”

“Gidebilirsin,” dedi babam bifeğini keserken.

Annem çatalını düşürdü. “Mutfak,” diye tısladı. Başka bir odaya giderek boşuna zahmet ediyorlardı. Aradaki kâğıt gibi kapıdan konuşmalarını olduğu gibi duyabiliyordum. Fısıldamaya bile gerek duymuyorlardı ki.

“Hiç güvenli değil,” diye patladı annem.

“En kötüsü oldu zaten, Joanne.”

“Hayır, olmadı. Ölebilirdi.”

“Önce öyle sanmadık mı?” dedi babam usulca.

Birkaç dakika kimse konuşmadı. “Onu kaybettiğimi düşündüm,” dedi annem sonra. “Buna bir kere daha dayanmam.”

“Kızımızı kaybetmenin başka yolları da var, Joanne. Sen de biliyorsun. Delaney on yedi yaşında. Sen annenlerle son konuştuğunda kaç yaşındaydın?”

Annem, annesiyle babasından hep kötü bahsederdi. Bozuk gözlerini babasından, çürümeye meyilli dişlerini annesinden almıştı. İki ortak özelliğimizin, ela gözlerimizle sol yanaklarımızdaki gamzenin kimden geldiğini söylememişti. Anneannemle

dedem uzun yıllar önce ölmüştü ve onları hiç tanımamıştım. Babamın bu kartı oynadığına inanamıyordum.

Sofraya geri dönüp yemeklerine devam ettiler. “Gidebilirsin,” dedi babam yine. “Biftek nefis olmuş.”

“Anneannemlerle neden küstün, anne?” diye sordum.

Annem babama ters bir bakış fırlatıp peçetesini masaya attı. İzin isteyip kalktı ve mutfakta bulaşıkları fırçalamaya koyuldu.

Babam başını iki yana salladı. “Önüne gelen çocuk sahibi olabiliyor.”

Annem bulaşık makinesini rekor bir hızla yerleştirirken içe-riden cam şangırtıları geldi. “Neyse ki öldüler,” dedim.

Babam çatalını bırakıp peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi. “Ölmediler, Delaney.”

“Ama annem...”

“*Benim için öldüler*, diyor.”

Lokmam boğazıma takılınca öksürmeye başladım.

Babam tabağını alıp ayağa kalktı. Sonra birden bileğime yapıştı. “Kızım, yapma,” dedi. “Bu konuyu kurcalamanı istemiyorum.”

Zihnim ölü sandığım o iki insanın varlığına alışmaya çalışıyordu. Hiç tanımadığım anneannem ve dedem hâlâ hayattaydı. Boş ve ikiyüzlü hatıralardan bulanık şekillere dönüşmüşlerdi. Bir an ölüydüler, sonraki an sağ.

Tıpkı benim gibi.

Bölüm 7

Sonraki birkaç gün rutinin verdiği huzurla geçti. Harıl harıl çalışıyor, sınavlara giriyor ve Decker'la görüşüyordum. Beynimdeki kaşınma geçmişti. Gecenin bir vakti kendimi sokağa atmıyordum. Belki de iyileşmiştim. Zamana ihtiyacım vardı ve tamamen düzelmiştim. Belki de hayatın içine girdikçe ölüm fikrinden ve birden hayatta olduklarını öğrendiğim anneannem ve dedemden kendimi uzzaklaştırmaya ihtiyacım vardı.

Perşembe günü sınavlar bitti. Decker sonrasında bize uğradığında ona bir teklifte bulundum.

“Bir projem var,” dedim. “İş birliğine ihtiyacım var.”

Decker camdan dışarı baktı. Kar yağıyordu. “Hani bir keresinde Eskimolar gibi karların şekillerini ayırt etmeye çalışmıştık? Onun gibi mi?”

“Hayır. Hem Eskimolar da nereden çıktı? O benim orijinal fikrimdi.”

Yüzünü kitaplığa döndü. “Yine kitaplarını alfabetik sıraya dizip kileri mi düzenleyeceğiz?”

“Kiler fikri tamamen sana aitti.”

“Sıkıntıdan patlamıştım.”

“Tatilde gelecek dönemin bütün kitaplarını okumayı teklif ediyorum.”

Gözlerini devirdi. “Saçmalama.”

“Neden? Baharda bol bol boş zamanımız olur. Fena mı?”

“En önemli noktayı atlıyorsun. Zorla okutulan kitaplara karşıyım.”

On yaşındayken, bütün kar birikintilerinin fotoğraflarını çekip defterine yapıştırmış ve altlarına onları tanımlayan yazılar yazmıştı. Ben de kavanozlara örnekler toplayıp buzluğa koymuştum. Ertesi gün aynen duruyorlardı. On üç yaşındayken, evin bütün dolaplarındakileri alfabetik sıraya dizmiştik. Ben markaya göre gidiyordum. Campbell, Kellogg ve Kraft gibi. Decker onları içeriklerine göre ayırmıştı. Bezelyeli çorba, eriş-teli çorba ve etli çorba gibi.

Dişe dokunur bir öneri sunarsam teklifimi değerlendireceğini biliyordum. “Bir ay boyunca matematik ödevlerini yaparım,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Anlaştık.”

“Ucuza gittin,” dedim.

“Yine de kârdayım. Ödev lafı etmeseydin de yapardım.”

Ona Victor Hugo’nun *Sefiller*’ini verdim. Gözleri hayretle açıldı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Yatağıma uzanıp sırtımı yastığıma dayadım. “Hadi, oku bakalım.”

Decker sayfaları karıştırdı. “Bin iki yüz sayfa!”

“İyi ya işte. Ne kadar çabuk başlarsan o kadar iyi.”

Decker ayaklarını yatağa uzatıp belime sardı. Kolumu ayak bileğine dayadım ve okumaya başladı.

İlk bölümde durmadan ayaklarını oynattı. “Carson’dan hoşlandığına inanamıyorum,” dedi bir ara. Bunu o kadar monoton bir ses tonuyla söylemişti ki önce kitaptan bir cümle sandım.

“Ne?”

“Carson diyorum.”

Doğrulup bağdaş kurdum. “Ben öyle bir şey demedim.”

Decker ayaklarını indirdi. “Hoşlanmıyorsan kanepemde ne yapıyordunuz?”

Tırnaklarımı incelemeye koyuldum. Decker da ben de rahatsız edici konuları geçiştirmede ustaydık. Haftalar sonra, bundan bahsetmesi canımı sıkmıştı doğrusu. Ayrıca Carson’dan hoşlanmıyordum. En azından onun düşündüğü şekilde. Ama daha önce kimse bana o gözle bakmamıştı. Kimse bana peşinden koşulmaya değer ve arzulanabilecek bir kız gibi davranmamıştı. Onun için de Carson bana gülümseyip belime sarıldığında onu itmemiştim.

Decker en yakın arkadaşımды. Ama o da bir erkekti. Bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki? “Anlamazsın,” dedim.

Decker kitabı masaya fırlattığında birkaç sayfası koptu. “Bal gibi de anlarım.” Ayağa kalkıp gerindi ve kapıya doğru yürüdü.

“Yarın birlikte gideriz, değil mi?”

“Nereye?”

“Partiye.”

“Bir dakika. Sırf Carson çağırды diye partiye mi geliyorsun?”

“Hayır. İstedğim için geliyorum.”

Cevap vermedi ama bensiz gitmeyeceğini biliyordum. Aslına bakarsanız, Falcon Gölü'nden sonra bir daha beni yalnız bırakmayacağından emindim.

Babam o akşam beni Noel alışverişine götürdü. Yarım saat uzaklıktaki en yakın alışveriş merkezine gittik. Babam cüzdanındaki yirmi dolarları elime tutuşturdu ve tahta banklardan birine oturdu.

Kalabalığın ve Noel süslemelerinin arasından yürüdüm. Ortaya Kuzey Kutbu temalı, dev bir kar küresi yerleştirmişlerdi. Anne, baba ve çocuklar içine girip kafalarına yağın pamukların altında Noel Baba'yı bekliyordu.

Ne kadar da saçma! Hayır, şunu sıcak iklimli bir yere koysalar enteresan olabilirdi de burası için acayip saçmaydı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu zaten. En yakındaki dükkâna daldım. Şansım yaver gitti ve Decker için mükemmel bir hediye buldum.

Uzun süre kuyrukta bekledikten sonra, elimde poşetle dükkândan çıktım. Duvar diplerinden ilerleyerek bir elektronik mağazasına daldım. Babama hesap makinesi özellikli bir saat aldım. Tarihi de gösteriyordu. Aslında süper gereksizdi tabii ama iş yerindeki masasına yakışacağını düşündüm.

Kalabalığı dirseklerimle iterek alışveriş merkezinin diğer kanadına doğru ilerledim. Çocuklar kar küresine suratlarını yapıştırmış, Noel Baba'yı görmeye çalışıyordu. O daracık ve havasız alandaki mikropları düşününce gayriihtiyari adımlarımı sıklaştırdım. Sonra birinin ayağına takıldım ve popo üstü düştüm. Kimse kalkmama yardım etmedi. Pislikler.

Güç bela doğrulup kadın kıyafeti satan mağazalara doğru yürüdüm. Nispeten daha تنها bir dükkâna girdim.

Mağazanın arkasına doğru yürürken tanıdık bir ses duydum. “Birileri Noel ruhuna girememiş anlaşılan,” dedi Tara. Yanında onun kadar süslü iki arkadaşı vardı. “Yoksa bana yeni bir kazak mı alacaksın?” diye sordu. Suratım düşmüş olmalıydı ki kolunu omzuma attı. “Hey, şaka yapıyorum, Delaney.”

“Kusura bakma,” diye mırıldandım. “Gerçekten alacaktım. Daha beğendiğim bir şeye rastlayamadım.”

“Dert değil. Sana ne soracağım. Decker’la birlikte misiniz?”

“Hayır.” Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. Üzerime abandıkça şampuanının, nemlendiricisinin, hatta deterjanının bile kokusunu alıyordum. Hepsi de harikaydı. Oğlanlar şu kıza sırf kokusu için bile tutulabilirdi.

“Öyleyse bugün şanslı günün. Aramızdaki hesabı kapatabiliriz.” İçimden bir ses kesinlikle bulaşmak istemeyeceğim bir anlaşmanın taraflarından biri olmama ramak kaldığını söylüyordu. Sırtımı dikleştirip elinden kurtuldum. Tam önümüzdeki misket limonu yeşili kazaklardan mahsus en büyüğünü aldım.

“Buyur,” dedim onu eline tutuşturup parasını avucuna sayarak.

Bir kakhaha atıp kazağı rafa fırlattı ve paramı geri verdi. Sonra topuklarının üzerinde dönüp gitti. O kadar kızgındım ki o aptal kazağı anneme alıp alışverişi sonlandırmaya karar verdim.

Derin bir iç çektim. Hastanedeki gibi tuhaf bir çekilme hissiyle babama doğru yürüdüm. Gözlerimi kapayıp bana onun rehberlik etmesine izin verdim. His şiddetlenirken yanından geçtiğim insanların sesleri ve kokuları duyularıma hücum etti.

Babamı bıraktığım yerde his iyice arttı. Neredeyse beni onun oturduğu banka doğru çekiştirdi. Babam yalnız değildi.

“İşim bitti,” dedim.

“Ne çabuk.”

Omzumu silktim. “Çok kalabalık. Sıkıldım.”

“Haklısın,” dedi yanındaki ihtiyar adama göz atarak. Suratı yaşlılık lekeleriyle kaplıydı. Güçlkle nefes alıyordu. Sarkık derisinin içine bir kişi daha sığabilirdi. Kucağına koyduğu bastonu babama çarpıyordu. Ucuna bağlı kırmızı kurdeleyle tıpkı bir baston şekere benziyordu. Adam kemikli parmaklarıyla onu sıkıca kavramıştı.

Babam ayağa kalktığında baston ihtiyarın kucağından kayıp yerde yuvarlandı. Adam elini bize doğru uzatınca geri sıçradım. Ama babam yaşlılarla iş yaptığı için onların yanında benim gibi huzursuz değildi. Hemen eğilip bastonu aldı ve adama geri verdi. İhtiyar başını sallayarak teşekkür etti ve köşesine çekildi. İnce kemikleri açılır kapanır iskemleler gibi katlandı.

O sırada, nefesi tıkanı ve mikroplar saçarak öksürmeye başladı. Ağzından keskin bir ilaç kokusu yayıldı. Kolumla yüzümü kapatarak geri geri yürüdüm. Bacaklarım karşı sıradaki banka çarptı.

“Merhaba, Delaney.” Soluma baktım. Bankta Troy oturuyordu. Kahverengi saçları yüzünü kısmen gizliyordu. Gri kapüşonunun altından, mavi gözlerini bana dikmişti. Sonra gülümsedi.

Babam yanıma geldiğinde, Troy ayağa kalktı. Ellerini ceplerinden çıkarıp kapüşonunu açtı ve saçlarını arkaya attı. Topuklarının üzerinde hafifçe yaylandı.

“Delaney, beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?”

Troy benim arkadaşım değildi ki. Neyim olduğunu bile bilmiyordum. Tamamen yabancı sayılmazdı tabii. Sadece bir tanıdığım. Janna gazetede benimle ilgili bir haber çıkmadığını söylemişti. Ama bunda bir terslik göremiyordum. Kasabada göldeki kazayı duymayan kalmamıştı zaten. “Baba, bu, Troy. Troy, bu da babam,” dedim. Troy babamla el sıkıştı ve bir adım geri çekildi.

Bir sessizlik oldu. Onca gürültünün arasında koca bir boşluk. Troy bana bakıyordu, babam Troy’a, ben de Troy’a bakan babama. Hafifçe öksürdüm. “Geç oldu.”

“Sonra görüşürüz,” dedi Troy. Banka oturup gözlerini bastonlu adama dikti. Babam elini sırtıma koyup beni çekimin aksi yönüne doğru yürümeye zorladı. Troy arkamdan “Anlıyorsun, değil mi?” dedi.

Başımı çevirdim. “Neyi?” Ama aramıza çılgin alışverişçiler girdi. İnsanlar, zemin ve naylon poşetler sorumu yutup bana ayak sesleri ve hışırtılarla cevap verdiler.

Decker cuma sabahı gelmedi. Cuma akşamı da görünmedi. Cebinden aradım, açmadı. Annem yapabileceklerimi (duş almak, televizyon izlemek, çamaşırlarımı katlamak) ve yapamayacaklarımı (ocağa dokunmak, evden çıkmak) sıralayarak markete gitti. Kendi kendime okumaya çalıştım ama üç buçuk sayfa sonra başıma bir ağrı saplandı. Garaj kapısının açıldığını duyduğumda oyalanmak için ayağa fırladım.

Annem aldıklarını tezgâha koyup bana gülümsedi. “Yerleştirmek ister misin?”

“Tabii.” Bu daima birlikte yaptığımız bir işti. Artık bir gelenek hâlini almıştı. Basit görünebilirdi ama o sırada biraz nor-

malliğe ihtiyacım vardı. Annem de bunu annesiyle yapar mıydı diye merak ettim. Onların da gelenekleri var mıydı? Annemin bütün hatıraları kötü müydü yoksa?

Ekmeği ve konserveleri çıkarıp kilere kaldırılacakları ayırdım. Annemi benim yaşımdayken hayal etmeye çalıştım. Ailesiyle bağlarını neden koparmıştı acaba? Uyuması için ilaç mı veriyorlardı? Halüsinasyon gördüğünü mü düşünüyorlardı? Onu cinayetle mi suçluyorlardı? Kim bilir?

Hayır, diye düşündüm bir kavanozu tezgâha sertçe koyarak. *O benim*. Hızla dönerken domates sosuna çarptım. Tezgâhtan yuvarlandı. Havada yakalamaya çalıştım ama yere düştü ve kırmızı sos karolara ve suratıma sıçradı. Annem kırık camların üzerine diz çöküp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Krem rengi pantolonu leke içinde kalmıştı.

“Merak etme, sos,” dedim. Annem bluzunun koluyla suratımı sildi. Parmak uçlarıyla alınımı ve yanaklarımı yokladı. Yaralanmadığımı anlayınca geri çekildi. Ayağa kalkıp yerlere, giysilerime ve suratıma baktı.

“Şu yaptığına bak.”

“Özür dilerim. Ben...”

“Git, temizlen.” Yine dizlerinin üzerine çöküp bu sefer de kırılan var mı diye karoları yoklamaya başladı.

Decker beni almaya geldiğinde suratıma bile bakmadı. Hâlâ Carson olayına bozuktuktu. Annem her zamanki gibi yüreğine korku salmakla meşguldü.

“İçkili araba kullanmak yok. Tek bir yudum bile almayacaksınız. Anlaşıldı mı?”

İkimiz de kafa salladık.

“Başınız derde girerse hemen bizi arıyorsunuz. Anladınız mı? Delaney? Decker?”

“Evet,” diye homurdandık.

Annem gözlerini Decker’a dikti. “Onu sağ salim eve getireceksin.” Bana döndü. “Beni pişman etme.”

“Çok acayip,” dedi Decker arabaya bindiğimizde. Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

“Hiç şakası yok.”

“Babam da beni minibüsü almakla tehdit ediyor ama bu kadar ürkütücü değil.”

“Kim içecek diye taş makas oynayalım mı?” diye sordum.

“Hep yeniliyorsun. Adil olur mu bilmem.”

“Belki bu sefer şansım yaver gider.”

“Sanmam. Her şeyimi ortaya koyacağım.”

“Beyin hasarlı birine acıman yok mu?” Hâlâ bana bakmıyordu ama en azından onu gülümsetmeyi başarmıştım.

Kasabanın dışından, trafiğin daha az olduğu yoldan dolaştık. Decker gölün karşı kıyısına doğru ilerledi. O günkü buluşma noktamızın biraz ilerisinden geçtik.

Göl evinin asıl sahibi Baxter ailesiydi. Yaz ayları boyunca kiralıyor, kışları boş kalıyordu. Aralıkta Maine’e gelecek bir turist bulamazsınız. Ağaçlar göl manzarasını engellese de doğası pek güzeldi. Asfaltsız yolun sonuna kadar ilerleyip çimlere park ettik. Çakıl taşlı, yuvarlak bahçe yolu arazi araçlarıyla doluydu. Taş basamaklardan yokuş aşağı indik ve içeri girdik.

“Vay canına!” diye bağırdı lise sondan bir oğlan. “Bakın, kimler gelmiş!” Daha şimdiden ayakta zor duruyordu.

Reverans yaptım. Biri elime bir bira tutuşturdu. Decker’a bakıp kirpiklerimi kırptırdım.

Bizim grup iki kanepeyi işgal etmişti. Bolca şamata yaparak bizi yanlarına çağırdılar. Carson, Kevin'ı tekmeleyerek öteki kanepeye itti. Tek boş yer onun yanı olduğu için çaresiz oturdum. Decker kenarda durmayı yeğledi.

Az sonra tiz bir çığlık duyduk. Tara mutfaktan çıktı ve kendini Decker'ın kollarına attı.

“Decker! Gelmişsin!”

“Fazla heyecanlanma. Hanımefendinin şoförlüğünü yapacağım,” dedi beni işaret ederek.

“Ah, selam.” Tara bu kez gülümsemeye bile tenezzül etmedi. Uzun, kumral saçlarını arkaya atarak Decker'a göz süzdü. “Burada sıkılırsan mutfaktayız.” Bunu söylerken bakışları bana kaydı. Sonra da çekip gitti.

Kanepede oturan grup, kazaya dair her bir detayın yeniden üzerinden geçti. Olan biteni benim “düşüşüm” olarak tanımlıyorlardı. Duyan da ayağımın takıldığını ve dizimin hafifçe sıyrıldığını sanırdı. O kadarcıktı. Kalkıp pantolonuma yapışan çer çöpü temizlediğimi. Sanki her gün yaşanabilecek, sıradan bir olay gibi. Decker sıkılmış olmalıydı ki ortadan kayboldu.

“Sonra Justin'le Kevin, Decker'ı yakaladı,” dedi Carson.

“Yakalamadılar,” diye düzeltti Janna. “Yoksa buz kırılırdı.”

“Ah, pardon. Belindeki halatı sıkıca kavrayıp onu yavaşça kıyıya çektiler. Oldu mu?”

Justin'le Kevin sırtıyordu. Bu, hikâyenin onlara ait kısmıydı. Onların başrolde olduğu an. Ben de onlar için aynısını yapar mıydım diye düşündüm. Yapacağıma inanmak istiyordum tabii ama iş savaşıma ya da kaçmaya geldiğinde, ben genellikle ikincisini seçerdim.

Gözlerimi onlardan alamıyordum. Kevin'ın kısıcık kestirdiği, kestane rengi saçlarının alnıyla buluştuğu çizgiye baktım. Kafatasının içinde beynini hayal ettim. Cesareti beyninin hangi kıvrımlarından geliyordu acaba?

Gözlerimi Justin'in sımsıkı, kahverengi buklelerle kaplı kafasında dolaştırdım. Ya onun ödleklığı nereden kaynaklanıyordu?

Şu ikisinin cesur ve korkak olarak damgalandıkları günü hatırlıyordum. Kaderleri altıncı sınıftaki bir partide belirlenmişti. Geçen yıl taşınan, Becca Lowry on ikinci yaşını dalgıçlık eğitimi de verilen kapalı bir havuzda kutluyordu. On metrelik trampleden atlamak biz çocuklar için bir gurur meselesi hâline gelmişti. Herkes birbirini gaza getirmeye çalışıyordu.

Kevin en cesurumuzdu. Trampende zıplayıp havuza bombalama ya da sırtüstü atlıyordu. Sonunda çıtayı havada taklalar atmaya kadar yükseltmişti. Günün sonunda hepimiz trampeleni en azından bir kere kullanmıştık. Justin hariç.

İlk on dakikayı “Su soğuk”, “Hasta oluyorum” ve “Carson havuza işedi” gibi bahanelerle geçiştirmeye çalışmıştı. Sonunda da açıkça itiraf etmişti. Yüksekten korkuyordu.

Ben de korkuyordum. Ama sıra bana gelince Decker'a birlikte atlayalım demiştim ve kabul etmişti. Zavallı Justin. Sırf erkek olduğu için kimseden yardım isteyememişti.

“Justin,” dedim birden. Kendi hikâyemi bölmem hepsini şaşkınlığa uğratmıştı. “Neden yaptın?”

Dudaklarını büzdü. “Neyi?”

“Decker'ın peşinden neden gittin? Sen öyle biri değilsin ki.”

“Pardon?”

Herkes bana bakıyordu. Sesimi alçalttım. “Yani pek cesur biri değildir.” Bunu kötü anlamda söylememiştim. Sadece bir gerçekten söz ediyordum. Beyninin nasıl çalıştığını öğrenmek istiyordum. Belki o zaman ben de yeri geldiğinde onları kurtarabilirdim. İnsan üzerindeki etiketleri nasıl kaldırırды?

Carson güldü. “Harika! İyi ki hayatını kurtardık.”

“Bence de,” dedi Janna.

Justin dışında hepsi kafa salladı. Onlara sonsuza dek borçlu olduğumu bir kere daha hatırladım.

“Sağ ol ya, Delaney,” dedi Justin. “Demek ki sandığından daha cesurmuşum.” Birasını kafasına dikti.

Partiden çabuk sıkıldım. Anneme bunun için mi yalvarmış-tım? Hayatımın en kötü gününü defalarca dinleyip ılık bira içmek için mi? Bir de üzerine, Justin’in küskün bakışlarına katlanmak zorundaydım. Bir ara mutfağın arkasındaki tuvaletten çıktığımda, Justin’i soğutucunun yanında beni beklerken buldum.

Bana doğru tökezleyip omzuma tutundu. “Yalan söyledim,” dedi. Leş gibi alkol kokuyordu. “Cesur olduğum için yapmadım. Korkak olduğum için yaptım. Yani haklıydın.”

Elinden kurtulmaya çalıştım ama Justin beni bırakmadı. “Değildim, Justin. Sen bir kahramansın. Öyle söylediğim için özür dilerim.”

Omzumu mengene gibi sıktı. “Hayır. Ödüm patladı. Ama senden çok Decker’ı kaybetmekten korktuğumu anladım.”

Ellerimi omuzlarına koyup onu ittim. Duvara çarptı. Gitme zamanı gelmişti.

Justin’i soğutucunun önünde bırakıp uzaklaşırken, bir bira daha aldığını gördüm. O gün gölde, yine kendisi gibi davranmıştı. Bazen aksini düşünsek de insanlar değişmiyordu.

Paltomu alıp Decker'ı bulmaya gittim. Salondaki kanepelerde yoktu. Mutfakta da öyle. Belki öteki banyoya girmiştir diye ahşap kaplamalı koridora daldım. Ama Tara'nın kıkırdamalarını duyunca durdum.

Sadece arkasını görebiliyordum. Yüzü köşeye dönüktü. Decker banyonun yanında karanlığa gömülmüştü. Sıratarak onu Tara'dan kurtarmak için yürüdüm. Ama sonra Tara parmak ucuna yükseldi. Tıpkı benim o gün Decker'larda yapmam gerektiği gibi. Decker başını eğdiğinde dudakları Tara'ninkilere süründü. Rahat görünüyordu. Ortada büyütülecek bir şey yok gibi. Bunu daha önce bin kere yapmış gibi.

Sonra Tara'ya gülümsedi ve ellerini yanaklarından saçlarına doğru kaydırды. Tara bu kez parmak ucuna kalkmadı. Decker ellerini sırtına koydu ve onu kendine çekip öptü. Sarhoş değildi ve onu öpüyordu. Beni buraya getirmişti ve onu öpmüştü. Düzeltiyorum, hâlâ öpüyordu.

Midemdeki yarım litre bira dönmeye başladı. Kusacağımdan korkarak elimle ağzımı kapadım. Geriye doğru bir adım attığımda duvarın kenarındaki antika sehpaye çarptım. Üzerindeki lamba yere yuvarlandı.

Decker başını kaldırdı. Ağzı beş karış açık kaldı. Bir şeyler söyledi ama duymadım. Bir kapı bulana kadar koştum ve dışarı fırladım.

B ö l ü m 8

Gece karanlık ve buz gibiydi. Evin arkasına çıkmıştım. Gölün yakınına. Ay bulutların ardına saklansa da partinin ışığı bahçeye vuruyordu. Ağaçların arasındaki tepeyi hayal meyal görebiliyordum. Yokuş aşağı inersem yolu bulabilirdim. Ve yolu bulursam eve dönebilirdim. Karla kaplı yokuştan aşağı koştum. Ayaklarım ıslanmıştı. Donuyordum. Kar botlarına ihtiyacım olabileceğini düşünmemiştim tabii.

“Delaney!” Adımlarımı hızlandırdım. “Kahretsin, dursana!”

Decker benden çok daha büyük bir zarafetle yokuşu indi. Benden hızlı olduğu için zaten yakalanacaktım. Patikaya ulaştığında yavaşladı. “Kızmaya hakkın yok,” dedi usulca. “Sen de Carson’la öpüştün.”

Duygularımı bu kadar belli ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Üzüntüyle başımı eğdim. Dudakları aralandı. Bir an gözlerini kapadı ve bana elini uzattı. “Delaney,” dedi bileği-

mi tutarken. Bu el biraz önce Tara'nın saçlarında, yüzünde ve sırtında dolaşıyordu.

Öfkeyle silkindim. "Dokunma."

Yumruklarını sıktı. "İnanılmazsın. Anlatsana, nasıldı? Carson'ı diyorum. Okuldaki bütün kızların söylediklerine katılıyor musun?"

Gözlerimi kısıp geriye doğru iki büyük adım attım. "Evet, Decker. İlk öpüşmemi hep öyle hayal etmiştim."

Suratı asıldı. Onu kırmak hoşuma gitmişti. Yoksa ikimiz de Carson'ın öpüştüğüm ilk erkek olmadığını biliyorduk.

İki yıl önce, lise birde, İnsan Avı oynuyorduk. Aynı yerde, aynı arkadaşlarla. Dışarıdan da birkaç kişi vardı. Oyun bittiğinde bir kayaya oturup montumdaki karları silkelemeye başlamıştım. Decker erkek grubundan ayrılıp hafifçe gülümseyerek bana doğru yürümüştü. Bana uzattığı elini tutup ayağa kalkmıştım ama beni bırakmamıştı. Kendine çekip öpmüştü.

Üç buçuk saniye. Tam bu kadar sürmüştü. Onu üç buçuk saniye boyunca öpmüştüm. Sonra alkışları duymuştum. Carson yanımıza gelip kolunu Decker'ın omzuna atmıştı. "Sandığımdan daha cesurmuşsun, Decker."

Decker gözlerini benden ayırmıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışır gibiydi ama ona bakmıyordum. "İşte paran," demişti Carson. On beş dolar. Decker beni bir iddiayı kazanmak için öpmüştü.

Para Carson'ın elinde kalmıştı. Gözlerimi Decker'ın suratına dikerek elimin tersiyle ağzımı silmiştim.

Decker parayı almış ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi bize gelip masama yedi buçuk dolar koymuştu. "Senin payın," demişti. Kendince özür diliyordu.

Bir daha da böyle bir işe hiç kalkışmamıştı.

Decker başını eğip gölün karşı kıyısına doğru baktı. “Gel,” dedi elini sırtıma koyarak. “Annene seni sağ salım geri götüreceğime söz verdim.”

Yana sıçradım. O ellerle bana dokunmasını istemiyordum.

Gözlerimin içine baktı. “Benden ne istiyorsun, Delaney?” Onu bir başkasını öperken gördüğümde altüst olmak istemiyordum. Onu bir başkasını öperken görmek istemiyordum. Ya da bunu umursamak. Decker’ın biriyle öpüşmesine aldırmamalıydım.

“Rahat bırak yeter,” dedim.

Bana sokulup başını yana eğdi. “Benden ne istiyorsun?” diye yineledi sesini alçaltarak.

O kadar yakındık ki Tara’nın kokusunu alabiliyordum. Şampuanının, nemlendiricisinin ve deterjanının kokusunu. Bir adım geri çekildim. “Burnumun dibine girmek yerine siktirip gidebilirsin mesela,” diye tısladım.

Decker tokat yemiş gibi irkildi. Gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. Daha önce küfretmediğimden değildi. Ama ilk kez ciddi olduğumu biliyordu. Beni gölün kıyısında bırakıp gitti. Yokuşu tırmanırken ağaçları yumrukladı. Anneme verdiği sözü bile unutmuştu. Beni yine terk etmişti.

Arkamı dönüp gözlerimi yola dikerek yürüdüm. Hayatımın önemli anları gözlerimin önünden geçti.

Anaokulunun ilk günü kızın teki atkuyruğumu mavi boyaya sokmuştu. Büyük travmaydı. Sınıf arkadaşlarımdan hiçbirisiyle konuşmamaya karar vermiştim.

Yandaki boş eve kahverengili sarılı bir nakliye kamyonu yanaşmıştı. Kısacık, siyah saçlı bir çocuk bizim bahçeye gelip

“Ben, Decker,” demişti. Ama bütün yaşitlarıma kırgın olduğum için kollarımı göğsümde kavuşturmakla yetinmiştim. Ve Decker, “Yarın seni güldüreceğim,” demişti.

Başka bir gün koşarak eve girdiğimde kristal vazoyu kırmıştım. Bacağım kesilmişti fakat annemin korkusundan acımı unutmuştum. Ama annem kızmak yerine, beni kucakladığı gibi bahçeye çıkmıştı.

Ortaokulda, ilk bilim yarışmamı kazanıp ilk kurdelemi lavanta rengi duvarıma yapıştırmıştım.

Ve buzlar tabii. Nasıl unutabilirdim ki?

Bu da hayatımın önemli anlarından biriydi işte. Decker’a cevap vermeden önce duygularımı tartmalıydım. Fevri davranışlarımın bir yenisini eklemiştim.

Yürümeye devam ettim. Işık giderek soldu. Ağaçlar partinin gürültüsünü yuttu. Rüzgârın uğultusu ve ayaklarımın altında ezilen karların gıcirtısı dışında çıt yoktu. Ağaçların siyah silüetlerine, karanlık gökyüzüne ve daha da karanlık gölgelere baktım. Patika ileride tamamen gölgede kalıyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Korkacak bir şey yok, diye söylendim kendi kendime. Yine de gözlerimi beni yutmaya hazırlanan karanlıktan alamıyordum. Önüme bakarak adımlarımı sıklaştırdım. Az sonra başımı kaldırdığımda patikadan çıkmıştım. Ağaçların arasından yokuş yukarı yürüyordum. Karanlık yola doğru. Bizim evin yolunda değildim artık. Ama yürümeye devam ettim çünkü yine o çekimi hissediyordum.

İlerledikçe his arttı. Beynimin derinliklerindeki kaşınıtı kulaklarımda zonklamaya başladı. Bütün öfkem ve üzüntüm, güçlü bir yürüme ve hareket etme arzusunun içinde yitip gitti.

Kaşıntı boynuma, omuzlarıma ve parmak uçlarıma yayıldı. Titremeye başladılar.

Eski bir bungalovun önünde durdum. Sokakta birbirinin aynısı, bitişik nizam evler vardı. Bazıları, Troy'un dışleri gibi fazla sıkıştıktı. Birden sanki düşüncelerimle onu çağırımışım gibi, evin yan tarafındaki gölgelerin arasında belirdi. Omzunu kirli, mavi kaplamalara yaslamıştı. Eliyle işaret ederek beni yanına çağırdı. Ona doğru yürüdüm. Biraz Troy beni çağırdığı için ama daha çok eve yaklaşmak zorunda hissettiğimden gittim.

Ortada bir sürü terslik vardı. Troy oradaydı ve nedenini bilmiyordum. Ben de oradaydım ve nedenini bilmiyordum. Çekim dışında. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmediğim için ellerimi öne uzattım. "Bende bir tuhaflik var," dedim neredeyse hiç tanımadığım Troy'a.

Troy parmağını dudaklarına bastırdı ve beni arka bahçeye götürdü. Aslına bakarsanız, burası bir bahçeden çok iki evin arka cephelerini birbirinden ayıran bir çimenlikten ibaretti. Beni en karanlık köşedeki kaplamalara yasladı ve vücuduyla evin arasına sıkıştırdı. Titreyen ellerimi avuçlarına aldı. "Hayır, yok," diye fısıldadı kulağıma.

Soğuk gece havasını içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ellerimi yatıştırmaya ve kaşıntıyı geçirmeye. Bir koku vardı. "Duman," dedim.

Evin içinde yangın alarmı çalmaya başladığında, Troy eldivenli elini ağzıma kapadı.

Onu ısırdım. Bunu önceden planlamamıştım. Ama ağzımdaki eli ve kulaklarımdaki zonklamayla tek düşünebildiğim hastanedeki anılarımdı. Yatağa bağlanışım ve bana zorla hap yutturuşları. Herkes bana ne olmam ve ne yapmam gerekti-

ğini söylüyordu. Tanıdığım insanlardan bile emir almaktan usanmıştım. Troy'u tanımıyordum ve beni hırpalamasına izin veremezdim.

Bir hayret çığılı atıp elini çekti. Eve doğru dönüp parmak ucuma kalktım ve pencerelerden içeri baktım. Dumanlar cama küçük dalgalar hâlinde vuruyordu. Yanda, duvarın bitişığinde ahşap bir yatak başı gördüm. Bir yatak. Burası bir yatak odasıydı. Sıcak cama dayadığım parmaklarım titriyordu.

Troy belime sarılıp beni geri çekti. "Gitmeliyiz."

"Ya içeride biri varsa?"

"Gidelim." Troy kuvvetliydi. Belimi kavrayışından anlayabiliyordum. İstemediğı sürece özgür kalamazdım.

Onun için, "Tamam," dedim ve beni bıraktı. Çürük basamakları jet hızıyla tırmanıp arka kapıyı çektim. Ama titreyen parmaklarıma keskin bir acı saplandı. Kızgın kapı kolundan elimi çekip bağırdım. Arka pencerenin iç kısmındaki ocaktan alevler fışkırıyordu. Perdeler tutuştu. Alevler hızla tavana doğru tırmandı. Troy yanımda kulağıma bir şeyler fısıldıyordu ama onu dinlemiyordum. Gözlerim karşı duvara dayalı bastondaydı. Ucuna kırmızı bir kurdele bağılıydı. Bir alev bastonu tutuşturdu. Kurdele saniyeler içinde kül oldu. Kapıyı tekmeledim.

"Hâlâ içeride! Onu kurtarmalıyız!" diye bağırdım.

Bahçe alevlerin ışııyla aydınlanmıştı. Civardaki evler bir bir hareketlendi. İnsanlar yanan eve doğru koştu. Uzaktan siren sesleri geliyordu. "Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Troy omuzlarıma yapışarak.

Avucumdaki parlak kırmızı yaraya baktım. Canım acıyordu. Ama parmaklarım seğirmiyordu. Kaşıntı da kesilmişti. Geriye sadece derin bir yanık kalmıştı.

Troy benim boylarımdaydı. Göz hizama gelebilmek için eğilmesine gerek kalmıyordu. “Delaney, bak bana. Koş!”

Dediğini yaptım.

Her nefesimde göğüs kafesime saplanan ağrıya aldırmadan koştum. Neden ve nereye koştığımı bilmiyordum. Ama Troy’un bakışları beni panikletmişti. Gölgelede kalmaya özen göstererek bahçelerden geçtik. Aslında haklıydı. Polise ne diyecektim ki? Partiden eve yürürken duman kokusu aldığımı mı? Annemle babam buz gibi havada tek başıma dolandığımı duyarsa, sosyal hayatım sona ererdi.

Troy yolun kenarında zınk diye durunca az kalsın ona çarpıyordum. Eski, siyah bir arabanın yolcu kapısını açtı. “Bin.”

Troy gazladı ve ben ağlamaya başladım. Troy hıçkırıklara boğulmamı göz ucuyla izledi. Ağlıyordum çünkü elim acıdan zonkluyordu. Ağlıyordum çünkü alışveriş merkezinde gördüğüm adam o evdeydi ve onu kurtaramamıştım. Ağlıyordum çünkü o eve neden gittiğimi bilmiyordum. Ve ağlıyordum çünkü Decker’la Tara Spano’yu öpüşürken görmenin bana bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim.

Troy arabayı eski, tuğla bir apartmanın önüne park etti. Tanıdığım herkes tek katlı ve bahçeli aile evlerinde yaşıyordu. Bu binanın etrafı bizim bahçeler gibi çitle değil, tel örgülerle çevriliydi. Kısmen kapalı bir avluda küçük bir salıncak vardı. Zincirleri kir ve pastan bakır rengine dönmüştü.

“Neresi burası?”

“Ben burada oturuyorum,” dedi Troy arabadan inerken. “Seni eve bu hâlde yollayamam.” Elimi kastettiğini umdum ama muhtemelen ağlamamdan söz ediyordu. Apartmanın kapısı açıktı. Peşinden içeri girdim.

Binanın daracık koridorları küf kokuyordu. Bir yerlerden bir bebek ağlaması geliyordu. Yıkık dökük, ahşap merdiveni tırmanırken tırabzana sıkıca tutundum.

Troy ikinci kattaki bir dairenin kapısını açtı ve girişte botlarını çıkardı. Sonra yana kayıp hemen kapının çaprazındaki açık mutfağın tezgâhına yaslandı.

Kapıda duraksadım. Sağımda, küçük bir televizyonun karşısında, kahverengi bir kanepeler duruyordu. Arada plastik bir sehpa vardı. Solumdaki açık mutfak dar bir tezgâh, küçük bir ocak ve diğer uçtaki buzdolabından ibaretti. Mutfağın arkasındaki aralık kapıdan dağınık yatak görünüyordu.

“Yalnız mı yaşıyorsun?” diye sordum.

Bana doğru temkinli bir adım attı. “Korkma. Sana zarar vermeyeceğim. Girsene. Kapıyı da kapatabilirsin. Şu yarana bir bakalım. Sonra seni evine götürürüm.” Yaşlı adamı düşünerek suratımı buruşturdum.

“Bana güvenebilirsin,” dedi elini uzatarak.

“Seni tanımıyorum.”

“Tanıyacaksın,” dedi. Başka bir zaman olsa ürkebilirdim. Ama o anda annesiyle babasının güvenmediği ve Decker’ın istemediği bir kız olarak bu kelime bana bir vaat gibi göründü. İçeri girip kapıyı arkamdan kapadım.

“Bakayım eline,” dedi.

Sağ elimi ona uzatıp parmaklarımı açtım. Avucumdaki yara ciğer gibi kıpkırmızıydı. Etrafı morarmaya başlamıştı.

Troy elimi iki eliyle birden tutup başparmağını yaranın kenarlarında gezdirdi. “İkinci derece yanık. İyi olacaksın. Daha kötülerini atlattın.” Elimini bırakıp eviye musluğunu açtı. Tıpayı takıp suyun dolmasını bekledi.

“Elini suya sok,” dedi. Bu arada mutfakta dört dönüyordu. “A mısın? Su ister misin?” Başıımı iki yana salladım. Yine de dolaptan bir soda çıkarıp açtı. Sağlam elimle şişeyi aldım.

“Montunu ıkaralım. Duman kokuyor.” Onu indirip kollarımdan sıyrmasına yardım ettim. zerine oda spreyi sıkıp sandalyenin arkasına astı.

Sonra temiz bir bezle avucuma pansuman yaptı. Zonklaması biraz azalmıştı, hâlâ yanıyordu. Troy gözlerimin içine bakarak öne eğildi. Bir tutam saçımı burnuna götürdü. “Duman kokuyor,” dedi geri çekilmeden.

“Bir partideydim,” dedim arkaya doğru bir adım atarak. “Sorun değil.” Annemler sorarsa ateş yaktığımızı söyleyebilirdim. Banyoya gitti. Dolapları karıştırdığını duydum. Antibiyotikli bir merhemle geri döndü. “Bu iyi gelir,” dedi. “Ama asıl maharet benim sihirli ellerimde.” Kremi parmaklarına sıkıp avucuma yedirdi. Sonra yarayı gevşekçe sardı. Ama elini çekmedi. Parmakları bileğimden dirseğime kaydı.

“Eve gitmeliyim,” dedim.

Troy beni bıraktı. “Glencreek Yaşlı Bakım Merkezi’nde çalışıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Johnny’nin Pizzacısı’nı biliyor musun?”

Bilmeyen yoktu ki. “Evet.”

“Tamam. Hemen köşesinde. Yarın bütün gün çalışıyorum. Gel de yarana bakayım.”

“Yarın Noel arifesi.”

“Yaşlıların tatillerde de bakıma ihtiyacı var.” Montumu giymeme yardım etti ve çıktık. Dönüş yolunda kafamda sorular dönüp duruyordu. Neden ikimiz de oradaydık? İçeride neler

olmuştı? Neden kaçıştık? Ama hiçbirini sormadım çünkü galiba cevabı tahmin ediyordum.

Oradaydım çünkü yaşlı adam ölüyordu. Hastanede de can çekişen o hastanın odasına doğru çekilmiştim. Aynı şekilde, öldüğü gece Bayan Merkwitz'in bahçesindeki gölgeleri kovalamıştım. Şaşkınlıkla inledim.

“Evimi biliyorsun.”

“Evet,” dedi doğru sokaklara saparak. Az sonra, evin önündeki kaldırıma yanaştık.

“O gece seni gördüm. Bizim komşunun evindeydin.”

Çenesini sıktı. “Beni gördüğünü bilmiyordum,” diye mırıldandı.

“Sadece gölgeni gördüm.”

Dudakları kıvrıldı ama gülümsemedi. “Sadece bir gölgeyim zaten.”

Decker'ın minibüsü evinin önünde duruyordu. Bize uğramadığını umdum. Bunu annelere nasıl açıklardım?

“Delaney, yarın geleceksin değil mi?”

“Evet,” dedim. Anneler elimdeki yarayı görmesinler diye montumun kollarını avuçlarıma kadar çektim.

Bizimkiler beni salonda bekliyordu. Annem camdaydı. “Kimdi o?”

“Troy.”

“Troy da kim? Adını ilk kez duyuyorum.” Anlaşılan Decker partiden sonra buraya gelmemiştii. Hem neden yapacaktı ki?

“Babam alışveriş merkezinde tanışmıştı.”

“Öyle mi? Kim bu çocuk? Senin için özel biri mi?”

“Hayır, anne.” Ne diyecektim? Benim gibi o da insanların öleceğini hissediyor da aramızda bir etkileşim oldu mu diyecektim?

Merdivenlere yöneldiğimde peşimden koşturdu. “İyi misin? Neden üzgünsün?”

Evet, üzgündüm. Hiç tanımadığım o ihtiyara doğru çekilmiştim ve ölmüştü. Onu kurtaramamıştım.

“Partide bir şey mi oldu?”

İrkildim. Decker’la Tara’nın öpüşmesini hatırlamıştım.

“Midem iyi değil,” dedim. “Yediklerimi hazmedemedim galiba.”

“Ah, hemen ilaç vereyim.”

Ağrı kesiciye ihtiyacım vardı ama onları Decker’ın minibusünde unutmuştum. Annem az sonra mide asidini alan bir ilaçla geri döndü. Nihayet dikkatini başka bir yöne çekmeyi başarmıştım.

Bölüm 9

Annem odamdan çıktığında duşa girdim. Yaralı elimi suya tutup sol elimle duman kokan saçlarımı yıkadım. İnsanın iki elini birden kullanabilmesinin kıymetini şimdi anlıyordum.

Odama döndüğümde baş ucumda bir bardak su ve bir uyku hâpı duruyordu. Çalışma masama oturup *Sefiller*'i bir kenara ittim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Baş ağrısı yüzünden kitap okuyamıyordum. Şimdi elim de yandığı için yazı da yazamayacaktım. Ama kendimi meşgul etmenin başka yolları vardı.

Yazıları büyütüp beynin bilinmeyen fonksiyonlarını araştırmaya başladım. Ölümü sezebilen hayvanlarla ilgili hikâyeler okudum. Medeniyetten uzak toplumlar bir şekilde yaklaşan tehlikeyi hissedebiliyordu. Beyin fonksiyonu bozukluklarını okurken sinesteziyle ilgili bir makaleye denk geldim. Buna,

duyum ikiliği de deniyordu. Senfonileri görüp kelimelerin tadını alabilen insanlar vardı. Do majörün kırmızı, La minörün mavi olduğunu düşünen; mutluluğun tadının tuzlu ve gökyüzünün köfte tadında olduğunu iddia edenler... Bence ölüm gravyer peyniri tadındaydı. Keskin, kuru ve kokulu.

Beynime olan şey bu muydu? Nöronlar yeni yollara sapıp birbirlerinin üzerinden geçiyor ve yer mi değiştiriyordu? Ölümü sezinleme yeteneği her insanın içinde var mıydı? Belki de insanlar onu nasıl ortaya çıkaracaklarını bilmiyordu. Şimdi ben herkesten daha mı çok *insan* olmuştum yani?

Ya Troy'un hikâyesi neydi?

Arama butonuna Troy Varga yazdım. Ekranda sosyal medya fotoğrafları belirdi. Hiçbiri ona benzemiyordu. Liseler arası spor müsabakalarına dair haberlerde bu isme rastladım. Tarihleri kontrol ettim. Onlar da tutmuyordu. Başım ağrımaya başlamıştı ama okumaya devam ettim. Bulanık resimlere bakarak bir benzerlik aradım.

Troy'u saat üçte buldum. Beysbol takımıyla fotoğraf çek-tirmişti. Şimdikine göre daha esmer çıkmıştı. Üzerinde çizgili forma vardı ve beyzbol sopasına dayanmıştı. İçtenlikle gülümsüyordu. Resim kumluydu ama mavi gözleri açıkça belli oluyordu. Fotoğrafın kaynağına baktım. *San Diego Gazette*'in üç yıl önceki baskısıydı. Başlıkta *Shelton Oaks Şampiyonayı Kazandı* yazıyordu.

Gözlerimi kapayıp kütüphanedeki karşılaşmamızı düşündüm. Komalı hastalardan konuşmuştuk. Sonra Janna, kaza haberlerinde on sekiz yaşın altındaki kurbanların isimlerinin geçmediğini söylemişti. Butona yeni kelimeler yazdım: San Diego, Shelton Oaks ve koma.

İki yılı aşkın bir zaman öncesine ait bir bağlantı buldum. AİLE HENDEĞE YUVARLANDI. Neredeyse tıklamaya bile cesaret edemeyecektim.

47 yaşındaki Jay Varga ve 46 yaşındaki eşi Nancy, Hutton Yolu'ndan çıkıp hendeğe yuvarlanan arabalarının içinde, dün öğleden sonra ölü bulundu. Kızları Sharon (21) kan kaybından hastanede yaşamını yitirdi. Shelton Oak'ta lise birinci sınıfta okuyan oğulları, arka arkaya üç gün okula gitmeyince aile için polise kayıp ihbarı yapılmıştı. Aileyi arama çalışmaları sonuç vermemişti. Varga'ların oğlu hâlâ komada.

Titreyen ellerle masamın çekmecesinden Troy'un telefonunu yazdığı kâğıdı çıkardım. Numarayı tuşladım. Dört çalıştan sonra, Troy çatlak bir sesle telefonu açtı. "Alo?" Onu neden aramıştım ki? Ne diyecektim? "Alo? Kimsiniz? Delaney?" Pat. Telefonu kapadım.

Yanılmıştım. Bizim öyle büyük bir yeteneğimiz yoktu. Hasarlıydık. Kırık. Parçalanmış. Beyni, en ilkel formuna dek soyduğunda geriye kalandık.

O gece gözüme uyku girmedi. Tek düşünebildiğim ölümdü. Duman kokusu. Alevlerin rengi. Avucumun ortasında zonklayan yanık yarası. Ve alevlerin sardığı baston. Benim hatıramda, hâlâ insan eti gibi kabarcıklarla yanıyordu.

Cumartesi sabahı, Decker hiç görünmedi. Minibüsü bir ara yerindeydi. Sonra gitti ve geri geldi. Ama onu uzaktan bile görmedim. Aramadı da. Gerçi ben de onu aramadım.

Odamın duvarları üzerime üzerime geliyordu. Troy'u düşünmeden bilgisayarına bakamıyordum. Ailesi ölmüştü ve şimdi o tüyler ürpertici dairede tek başına yaşıyordu. Duvarlardaki kurdelelere her baktığımda ne kadar anlamsız olduklarını fark ediyordum. Şu aptal kitap, *Sefiller*, masamda öylece duruyordu. Kırk üçüncü sayfaya kadar gelebilmiştim. Decker'la beni yansıtan güzel bir semboldü aslında. İlişkimiz de o kitap gibi terk edilmişti. Arkadaşlığımız onun sayfaları gibi kopuk ve zedelenmişti.

Mutfağa gittim. "Arabani alabilir miyim?" Annem eviyenin başındaydı. Duraksadı. Su fincanları doldurup taşıtı.

"Yollar hâlâ buzlu," dedi. "Araba kullanmayalı çok oldu. Hem kaburgaların da tam iyileşmedi. Hareket kabiliyetini kısıtlarlar."

Hafifçe sağa sola gerindim ama annem bana bakmıyordu. "Köprü kurayım mı?" dedim. Yapabileceğimden değil ama endişelerinin yersiz olduğunu anlamasını istiyordum. Aslına bakarsanız, köprü kurmadığım sürece iyiydim.

Ellerini eviyenin kenarlarına dayayıp gözlerini tavana dikti. "Sadece yaşamayı istiyorum."

"Anne, yaşıyorum zaten. Söz, dikkatli olacağım. Hız sınırının altında süreceğim. Ben de ölmek istemiyorum."

Annem solgun bir yüzle bana döndü. "Seni aşırı baskıyla mı, yoksa aşırı rahatlıkla mı kaybederim bilmiyorum. İnan bunu kestiremiyorum ve ne yapacağımı şaşırdım."

"Anne, beni asla kaybetmeyeceksin," dedim çünkü aklıma gelen tek cümle buydu.

"Babam," diye başladı. Hafifçe öksürdü. "Babam aşırı baskıcı bir adamdı. Babanın endişesi ondan." Yan pencereden

dışarı baktı. “Annem de fazla tasasızdı. Dünya yansa umurunda olmazdı. O daha da kötüydü.” Elini tezgâh boyunca kaydırđı.

“Anne...” Onu susturmaya çalışıyordum çünkü bilmek istemediğimi fark etmiştim. Duymak istemiyordum.

“Baban evden babam yüzünden kaçtığımı sanıyor. Babam çok sert bir adamdı, doğru. En ufak bir şeyde bile esip gürlerdı. Es kaza bulaşık makinesine fırçalamadan bir tabak koyayım ya da kirli tişörtümü çamaşır sepetine atarken, fark etmeden kenarında asılı kalsın kıyamet kopardı. Bana hayatı zehir etti.” Etrafıma baktım. Düzenli ve ışıllı mutfağımıza ve orada ilk kez temizliğin dışında bir şey gördüm. Korku ve mecburiyet. Annem anlatmaya devam etti. “Ama evi bu yüzden terk etmedim. Anneme içlerlediğim için gittim. Babamın beni ezmesine izin verdiğı, beni savunmadığı için. Hep bir gün beni alıp gider diye bekledim ama yapmadı. Babama suç ortaklığı etti ve bu canımı daha beter yaktı.”

Uzun bir süre konuşmadık. Eviyeye dolup boşalan suyun sesini dinledik.

“Bence orta yolu bulmak gerek,” dedim.

“Yapmaya çalıştığım oydu zaten, Delaney. Ama bak başımıza neler geldi.” Eviyeye geri dönüp bulaşık süngerini aldı. “Kiliseye gideceğiz. Geç kalma.”

Bunu söylerken rahat görünüyordu ama sokak kapısından çıktığımda mutfakta çılgınca dolandığını duydum.

Arabaya atlayıp doğruca pizzacıya gittim. Aslında yol tarifine bile ihtiyacım yoktu. Sadece o hafif çekimi takip ettim. Pizzacıyı, bankayı ve sinemayı geçip köşeyi döndüm. Glencreek Yaşlı Bakım Merkezi’ni elimle koymuş gibi buldum. Karşı kaldırıma park ettim. Küçük bir mezarlığın

önüne. Sokağın iki tarafına baktım. Bakım merkezi, mezarlık, bakım merkezi, mezarlık. Eh, mantıklıydı tabii. Ağaçlar Glencreek'in içlerine doğru ilerliyordu. Bazı dalların uçları aşağılara kadar sarkmıştı. Aramızdaki hatırı sayılır mesafeye rağmen eğildim.

Lobideki masada etine dolgun, esmer ve ufak tefek bir kadın oturuyordu. Önündeki çizelgeleri doldurmakla meşguldü. Bir kulağından sarkan kulaklıktan caz müziği yayılıyordu. Kadın usulca salınarak oturduğu yerde dans ediyordu. Beni gördüğünde diğer kulaklığı da çıkardı.

“Buyurun?”

“Troy Varga'yı görmeye geldim.”

Kadın beni baştan aşağı süzdü. “Ah. Birazdan işi biter. Koridorun sonundaki koltuklarda bekleyebilirsin.” Karlı botlarımı sürüyerek gösterdiği yere doğru yürüdüm. Koridorun aşağısına doğru ilerlerken önünden geçtiğim bütün kapılara doğru çekildiğimi hissettim. Bazılarında bu his daha kuvvetliydi. Burası ölümün kıyısında insanlarla doluydu. Ama parmaklarım seğirmiyordu. Zihnim açıldı. Şu anda kimse son nefesini vermiyordu.

En uçtaki kapının önü çekimi en kuvvetli hissettiğim yer oldu. Yürüyüp gitmek için kendimi zorladım ama açık kapının önünde duraksadım. Yaşlı bir kadın fasulye tanesi şeklinde, krem rengi bir kaba öksürürken mavi önlüklü bir adam sırtını sıvazlıyordu. Kadın bir an bana baktı ve tekrar boğulurcasına öksürmeye başladı.

Mavi önlüklü adam arkasını döndü. Troy'du. Yaşlı kadın kadar acı çekiyormuş gibi bir hâli vardı. Kadının öksürükleri hafifleyene kadar sırtını sıvazlamayı sürdürdü. Sonra burnunun

altına ince bir oksijen tüpü yerleştirdi. “Öğleden sonra yine geleceğim,” dedi. Kadın gözlerini kapadı.

Troy odadan çıkıp kapıyı arkasından usulca çekti. “Gel,” dedi. Koridorun karşısındaki bir malzeme odasına girdik. Troy tepedeki bir ipi çektiğinde çıplak bir ampul yandı.

O metal rafları karıştıırken duvara yaslandım. “Ne durumdasın?” diye sordu aradıklarını bulduğunda.

Kolumu sıvadım. Elimi tutup avucumu çevirdi. “Fena değil,” dedi. Aslında dünkünden daha kötü görünüyordu. Yaranın kenarları kabarcıklarla doluydu. Troy elime krem sürerken başımı çevirdim. Görmezsem daha az acır diye.

Sonra avucumu sargı beziyle sardı. “İyi misin?” dedi.

“Troy.” Gözlerinin içine baktım. “Herhangi bir doktora bundan bahsettin mi?”

Kaşlarını çatıp sözde raflardaki kutuları düzenlemeye koyuldu. “Bunu neden yapayım?”

“Galiba nörolojik bir şey de ondan.”

Troy bana bakmadan güldü. “Sanmam.”

“İkimiz de komadaydık. Bence beyinlerimizde bir hasar oluştu.”

Hızla arkasını döndü. “Anlaşıldı. Beni araştırmışsın.”

“Hayır, ben...”

Sözümü kesti. “Delaney. Benim doktorlarla işim bitti.”

Anlamıyor muydu? Nörolojik hastalıklar teşhis edilebilirdi. İncelenebilir ve tedavi edilebilirdi. Bunun kalıcı olması gerekmiyordu. “Bir bakımevinde kimin öleceğini hissedebilen bir kedi varmış. İnsanların idrarında bir koku aldığını düşünüyorlar.”

“Ne yani? Biz de idrarlarının kokusunu mu alıyoruz?”

“Bir köpek, kanseri teşhis edebiliyormuş.”

“İnsanların koku alma duyuları o kadar gelişmiş değil.”

“Belki normal insanların öyle ama her zaman istisnalar vardır. Beyinleri duyularını yanlış yorumlayanlarla ilgili bir yazı okudum. Sesleri görüp kokuları hissedebiliyorlar. Belki komadan sonra...”

Troy yumruklarını sıktı. Yüzü öfkeyle karardı. Sonra parmaklarını gevşetti ve ifadesi normale döndü.

“Belki komadan çıktıktan sonra bir şeyler yanlış iyileşti.”

Yüzüne düşen saçlarının arasından bana baktı. “Aslında hiç iyileşmemeliydik.”

“Ama buradayız işte.”

“Olmamalıydık. Ölmeliydik, Delaney. Benim ölmem gerekirdi. Keşke ölseydim zaten. Ama cezamı çekiyorum işte,” diye homurdandı öfkeyle.

“Neyin cezası bu?”

“O lanet arabayı yoldan çıkardığım için.” Midem kasıldı. Gazete bundan söz etmiyordu. “Ailem benim yüzümden öldü. Tanrı da beni böyle cezalandırıyor. Sen ne yaptın, Delaney? Suçun ne?”

Ölmeme Decker izin vermemişti. Ama bunu nefretten yapmamıştı. Troy’a bir şey demedim. Varsın acısına ve vicdan azabına tutunsundu çünkü ona yalnızca bunlar kalmıştı.

Yüzünü ovuşturup başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Öyle dememeliydim. Sadece... birinin gerçeklere gözlerini açması iyi olur diye düşündüm.”

“Troy?”

“Efendim?”

“Burada hastalara yardım ediyorsun. Sen iyi birisin. Biliyorsun, değil mi?”

“O kadar da değil. Cehennemden çıkmaya çalışıyorum hepsi bu.”

“Sen iyi birisin,” diye yineledim.

Yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ama elini indirmede. Parmakları çeneme kaydı. Mavi gözleri solgun ışıkta daha koyu görünüyordu. Sonra kapı açıldı ve içeri dolan floresan ışıkta gözlerimi kırptıştırdım. Yağlı saçlı, sıska bir kadın kollarını göğsünde kavuşturarak bize baktı.

“İyi ki Teresa görmedi, yoksa kovulurdun,” dedi ve en üstteki raftan bir kutu şırına alıp gitti.

Troy bana döndü. “Öğle arasındayım. Yemek yiyelim mi?”

Başımı salladım. Odanın kasvetli havasından kurtulmak iyi gelecekti. Sonra birden demin elini çekmesini istemediğimi fark ettim. Ama daha ileri gitmesini de istememiştim.

Binadaki çekime karşı koyarak sokağa çıktık. Pizzacı aslını taklit etmeye bile zahmet etmemişti. İçeride kırmızı-beyaz damalı örtülü, şirin tahta masalar yerine metal ayaklı ve kaplamaları soyulan lamine masalar vardı. Filmlerdeki pizzacıların masaların üzerine sarkan, loş ışıklı lambalarının yerini keskin floresan ışıklar almıştı. Bir garson bile yoktu. Mekândaki tek çalışan İtalyan aşçıydı ve siparişler hazır olduğunda tezgâhın arkasından avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Gelgelelim, ortamın hiçbir önemi yoktu. Johnny’nin Pizzacısı bu civardaki yegâne oturarak yemek yenebilen pizzacıydı. Ayrıca sinemaya yakın ve ucuzdu. Dolayısıyla günün her saati kalabalıktı.

Troy’la yemeğe çıkmaya evet demeden önce bunu göz önünde bulundurmalıyım. Kapıdan girerken tepemizdeki çan çingırdadı. O sırada arkadaşlarım da dükkândan dışarı

çıkıyorlardı. Justin gözlerini kıstı. Kevin zaten dağınık saçlarını biraz daha karıştırdı. Arkalarında Decker'la Tara vardı. Tara yanımdan geçerken yüzüme bile bakmadı. Ama Decker durdu.

"Selam," dedi. Bir adım arkamda duran Troy'u henüz fark etmemişti.

"Merhaba," dedim.

"Sana Noel hediyesi aldım."

"Ben de. Yani Hanukkah hediyesi. Ama yine zamanında veremedim galiba."

Güldü. "Hep kaçırırsın zaten. Yarın öğlen uğrarım."

Başımı salladım. Bu arada Decker'ın peşinden gelmediğini gören Tara geri döndü. Decker'ın koluna girdi. "Hadi, sinemaya geç kalacağız." Bunu söylerken bana baktı. Midemi bulandırdığını belli etmemek için başımı çevirdim.

Troy yanıma gelip kolunu belime attı. Eli kalçamdaydı ve başka bir zaman bunu fazla samimi bulabilirdim. Ama zamanlaması mükemmeldi. Ona yaslandım. "Arkadaşların mı?" diye fısıldadı kulağıma.

Decker bir ona bir bana bakıyordu. "Tanışıyor muyuz?"

"Sanmam. Ben, Troy."

"Decker." İki de el sıkışmaya yeltenmedi. "Tanıdık geliyor-sun ama nereden çıkaramadım."

Troy omzunu silkti. "Belki buradandır."

"Hadi," dedi Tara, Decker'ın kolunu çekiştirerek.

Decker onu izledi ama yanımdan geçerken Troy'u baştan aşağı süzdü. Bu bakışı tanıyordum. İçinde bulunduğumuz duruma pek bir anlam veremediği belliydi.

Troy itirazlarıma aldırmadan bana yemek ısmarladı. "Çalışmıyorsun değil mi, Delaney?" Cevap vermedim. "Ben

de öyle düşünmüştüm. Hem sana bağırdığım için özür dilemek istiyorum. Genelde sinirli biri değilimdir.”

Pencerenin yanına oturup sessizce yemeğimizi yedik. Uzaktan gelen sirenleri duyduğumda gözlerimi kapadım. “Troy, biz nasıl anladık?” dedim. “O adamın yangında öleceğini nasıl bildik?”

Gözleri hayretle irileşti. Biri söylediklerimi duydu mu diye etrafına bakındı. Ama kimsenin bizimle ilgilendiği yoktu. Öne eğilip fısıldadı. “Anlamadık. Adam hastaydı. Alışveriş merkezinde onu gördün. Çok hastaydı.”

“Ama yangında öldü. Gözlerimizle gördük.” Avucuma baktım. Gözlerim doldu.

“Çok hastaydı. Ölüyordu. Sen de hissettin. O kadar hastaydı ki ocağı açık unuttu. Belki onu kapatamadan öldü.”

Camdan eski sinemaya baktım. “Üzülme,” dedi. “Sen o kızıdan daha güzelsin.”

“Ne? Hangi kız?”

“Eski sevgilinin yanındaki kız. Herkesi kendine baktırmak için daracık giyinmiş. Tam bir ilgi manyağı.”

Üzüntüme rağmen gülümsedim. “Adı Tara. Gerçekten tahammül edemiyorum. Ama Decker eski sevgilim değil.”

“Kim peki?”

Bizi tarif etmek için uygun bir kelime aradım. “Komşum,” dedim sonunda. O tuhaf karşılaşmanın son derece mantıklı bir açıklamasını yapmışım gibi, sessizce yemeklerimize döndük.

Troy, pizzacıdan çıkarken gazozunu yanına aldı. Cebinden bir hap çıkarıp ağzına attı ve pipetiyle gazozunu içti. Sonra elini yine cebine soktu ve başka bir hap çıkardı. “İster misin? Baş ağrısı için.”

“Sağ ol ama gerek yok,” dedim. “Sadece çok okuduğumda ağrıyor.”

Gözlerini kıstı. “Biri kafanı sıkıyormuş gibi hissetmiyor musun?”

Hastaneden beri, hayır. “Benim öyle bir sıkıntım yok,” dedim. “Bir doktora gösterebilirsin.”

Gözlerini uzaklara dikti. “Bu saatten sonra doktorlarla işim olmaz demiştin hatırlarsan.”

Karlı botlarını kaldırımın kenarına sürttü. O kadar yakın yürüyorduk ki kollarımız birbirine sürtünüyordu. “İyi ki seni buldum, Delaney Maxwell,” dedi.

Bir şey demedim. Başımı öne eğerek gülümsemekle yetindim.

Annemin arabasını çalıştırdığımda, Troy camı tıklattı. Dügmelere bastım. Doğru cam hariç hepsi açıldı. Troy sonunda kapıyı açıp kafasını içeri uzattı. “Pazartesi tekrar gel. Eline bakayım.”

Kapıyı kapadı. Camları kapatıp eve döndüm. Annem vak-
tinde geldiğim için rahat bir nefes aldı.

Bölüm 10

İnsanlar eski, taş kiliseyi doldurdu. Yazın turistler bu binanın önünde resim çektirirdi. Her saat başı çalan eski moda bir çanı bile vardı. Bizim kasabayla civardaki üç tanesinin daha bütün nüfusunu alacak kadar büyüktü. Bugün yine o kalabalık günlerinden birini yaşıyordu.

Kendimi hiç rahat hissetmiyordum. Her kilise bende bu etkiyi yaratmıyordu. Ama burası nedense huzurumu kaçırıyordu. Annem bu kilisenin *klasik*, babamsa *tarihi* olduğunu söylerdi ama benim için bu iki kelime de *eski* anlamına geliyordu. Eski şeylerden hoşlanmıyordum. Bana çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu çağrıştırıyorlardı. Decker birkaç yaz önce Yunanistan'a gitmişti. Döndüğünde bana seyahatte çektiği fotoğrafları göstermişti.

"Ne güzel, değil mi?" demişti Decker, tarihi harabeleri işaret ederek.

“Evet,” demiştim ama aslında başım dönmüştü. Bana artık orada olmayanları hatırlatıyorlardı. Bir gün her şeyin yok olacağını. Benim de herkes gibi unutulacağımı.

Eski tehlikelidir. Evimiz henüz eski sayılmazdı ama hızla yıpranıyordu. Merdivenin nc basamağında ufak bir çatlak vardı. Belli belirsiz bir gıcırdamayla kendini belli ederdi. Ama yıllar içinde bu ses çirkin bir gürültüye dönüşmüştü. Öyle ki artık onu atlamaya başlamıştım. Bir gün belki de yıkım oradan başlayacak ve bütün binaya yayılacaktı.

Aslında ironikti çünkü beni ölümün eşiğine getiren yeni bir oluşumdu. İnce buz tabakası ağırlığını taşıyacak kadar sağlam değildi. Aylar önce, kiliseye en son gelişimde ayinin çoğunda tavanı seyretmiştim. Dışarıdan bakan biri yüzümü Tanrı’ya döndüğümü düşünebilirdi. Oysa yalnızca kirişleri inceleyerek zayıf bir nokta arıyordum. Duvarlar yıkılmaya başlarsa en azından ıkışları biliyordum. Bu dediğim ilkbahardaydı. O zamandan bu yana kilise daha da yıpranmıştı şüphesiz.

Yaşlılardan da pek hoşlanmazdım. Onlara karşı kişisel bir hıncım olduğundan değil. Ama diğer her şey gibi onlar da ufalanıp ryecekti. Bana, ilerde ne hle geleceğimi ve yok olacağımı hatırlatıyorlardı. Belki babamın annesiyle babasını daha yakından tanısaydım farklı olurdu. Yazları Florida’dan gelirlerdi ve Noel’leri de biz oraya giderdik. Ama büyükannem üç yıl önce kalçasını kırdığından beri yaz tatilleri iptal olmuştu. Bu yıl da annemler seyahat etmemi güvenli bulmamıştı. Artık bir sürü şey güvenli değildi.

Yaşlılar otobüslerden inmeye başladığında, babamın arkasına saklandım. İlk otobüs babamın çalıştığı emekliler köyünden geliyordu. Babam hemen muhasebeci rolüne büründü.

Müşterilerden birkaçını kibarca selamlarken arkasında saklanmayı sürdürdüm. Yaşlıların romatizmalı elleri omzumu okşamak için uzandı. Başlarını babamın arkasına uzatarak beni görmeye çalıştılar. Annem, yüzündeki çizgilere *mimik kırışıklıkları* diyordu. Ama bu insanların çizgileri daha derindi. Bazıları oyukları andırıyordu. Gülen suratlarının ardında çatık kaşlar gizliydi.

Tuhaf bir his içindeydim. Sanki beynim tüylerle kaplıydı ve diken diken olmuşlardı. İçim ürperiyordu. Etrafıma bakındım. Gözlerimi yere dikip coşkuyla kabalığımı telafi etme umuduyla herkese neşeyle Mutlu Noel’ler diledim.

Sonra çok daha genç bir ses duydum. “Merhaba, Bay Maxwell.” Başımı uzattım. “Selam, Delaney.”

“Yeniden görüştüğümüze sevindim, Troy,” dedi babam.

Annem onu baştan aşağı süzdü. Siyah deri montuna, siyah kotuna ve yine aynı renk spor ayakkabılarına baktı. İçinden onu eleştirdiğini tahmin etmek güç değildi. “Son günlerde adını çok duyuyorum, Troy,” dedi elini sıkarken. Bu da nereden çıkmıştı? Duyan da onu dilimden düşürmediğimi sanırdı. Anneme ters bir bakış fırlattım ama oralı olmadı. “Ailen nerede? Onlarla da tanışmak isteriz.”

Troy’un yüzü asıldı. Annemin kolunu çimdikledim. “Ah, ne yapıyorsun, kızım?” diye inledi.

“Sonra konuşuruz,” diye fısıldadım. Şüphesiz Troy da duymuştu ama annemi bir şekilde durdurmak zorundaydım.

“Önemli değil,” dedi Troy. “Delaney, sizi uyarmak istedi herhâlde. Annemle babamı kaybettim maalesef. Ama nereden bileceksiniz tabii.”

“Ah, özür dilerim,” dedi annem.

“Rica ederim. Lütfen, üzölmeyin.”

Annemin gözleri dolmuştu. Arkasını görmeye çalıştı. “Yalnız mı geldin?”

Troy başını önüne eğdi. “Evet.”

Annem sırtını dikleştirip ellerini önünde kavuşturdu. “O hâlde bu akşam bize katıl.” Sorun çözülmüştü.

Basamakları çıkarken ona yaslandım. “Burada ne işin var?”

“Ben her hafta gelirim. Asıl senin ne işin var?”

“Ah, öyle mi?” Biz, Maxwell’ler Katolikliğimizi yılın sadece iki günü hatırlardık: Noel arifesinde ve Paskalya’da. Bugün de çocuk korosunu ve rahibin birkaç Noel hikâyesini dinleyip gitmeyi planlıyorduk.

Ortalarda bir yere oturduk. Rahip kürsüsüyle aramızda on beş sıra vardı. Kilisenin önüne doğru çekildiğimi hissettim. Troy’a baktım. Başını sallayıp kulağına eğildi. “İkinci sıra. Mavi eşarplı kadın.” Başımı uzattığımda onu gördüm. Yüzü buruşuktu. Eşarblı kafasına bağlamış ve kemikli omuzlarına siyah bir şal sarmıştı.

“Çekim henüz o kadar kuvvetli değil,” dedim.

“Daha zamanı değil de ondan.”

“Sence yardım edebilir miyiz?”

“Kadıncağızın hâline baksana. Belli ki kanser. Tek yapabileceğimiz acısını azaltmak.” Sırf onu böyle görmenin bile canını yaktığını söyledi Troy. Yanına sokulup koronun performansını bekledim.

“Delaney,” dedi annem diğer tarafımdan. “Paltonu çıkar, kızım. Burası çok sıcak.”

Donup kaldım. Annemin seçtiği Noel arifesi kıyafeti kolsuzdu. Elimdeki sargıyı ancak paltoyla gizleyebiliyordum. Troy

aklımdan geçenleri okuyup “Sana yardım edeyim,” diye atıldı. Paltomun kolunu usulca çekti ve sargı görünür görünmez sağ elimi tutup kucağına koydu.

Annem, Troy’un kucağındaki elime şöyle bir göz atınca boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Neyse ki gereksiz bir yorum yapmadı. Boğazını temizlemek için hafifçe öksürdü ve koronun söylediği ilahilere eşlik etmeye başladı. Kulaklarımda çınlayan müzik, odanın sıcaklığı ve Troy’un bana dokunan elleriyle, onun haksız olduğuna bir kere daha karar verdim. Hayır. Benim cehennem tanımım bu değildi.

Ayinden sonra paltomu giydim. Herkesle birlikte dışarı çıktık. Annem otoparkta elini Troy’un omzuna koydu. “Noel planların nedir, Troy?”

Troy omzunun üzerinden otobüse binmeye hazırlanan mavi eşarplı kadını izliyordu. Kadının beti benzi atmıştı. Şoför otobüsün basamaklarını çıkmasına yardım etti. Troy bize döndü. “Yemeği çalıştığım yerde yerim herhâlde.”

Annem bunu kabul edilemez bulurmuş gibi suratını buruşturdu. “Hayır, bize geliyorsun. Yarın, öğleden sonra üçte bekliyoruz.”

“Ah, olmaz. Ben...” Dönüp hareket eden otobüse baktı.

“İsrar ediyorum,” dedi annem.

Troy bize döndü. “Davetiniz için teşekkürler ama...”

“Gel, lütfen,” dedim. Gözlerimiz buluştu. Dudakları *hayır* şeklini aldı ama yine başını çevirip hızla uzaklaşan otobüse baktı.

“Olur, gelirim,” dedi sonra ve başka tek kelime etmeden dönüp arabasına doğru seğırtti.

Arka koltukta gözlerimi kapadım. Bununla baş edebildim. Troy yanımda olduğu sürece başarabilirdim. Annem arkaya döndü.

“Arkadaşın kaç yaşında, Delaney?”

“Ne?”

“Troy. Çalıştığını söyledi. Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?”

“On dokuz.”

Gözlerini kıstı. “Kiminle yaşıyor?”

“Bilmiyorum.” Camdan dışarı baktım. Yalnız yaşadığını öğrenirse, bir daha beni rahat bırakmazdı. Nereye gittiğimin hesabını vermeden arabasını bile alamazdım. Vücudumda neler olup bittiğini bilen tek insanla rahat rahat buluşamazdım. Kapana kısılırdım. Ellerim yatağa bağlanır ve ilaçlarla uyutulurdum.

Annem sesini alçalttı. “Konuşmak ister misin?”

“Of,” diye inledim. Babam sıkıntıyla homurdandı.

Annem sırtını dikleştirdi. “Herkesin aklından geçenleri dile getirdiğim için özür dileyemeyeceğim.”

“Ev arkadaşları var,” dedim usulca. Yeterince alçak sesle söylersem belki yalandan sayılmazdı.

Elimdeki sargıyı geniş bir yara bandıyla değiştirdim. Annem sorduğunda “Hediyeleri paketlerken kâğıt kesti,” dedim. Noel sabahı erkenden yapay ağacımızın önünde hediyeleri açtık. Birkaç parça yeni kıyafetim (eskilerinden bir beden büyüklerdi) ve Falcon Gölü’nde boğulanın yerine yeni bir telefonum oldu. Babaannemle dedem elli dolar yollamıştı. Bununla birlikte birikimim elli üç dolara yükselmiş oldu.

Annem yeni kazağını giydi ve mucize eseri, hiç de fena durmadı.

Ganimetlerimi odama çıkardım. Yeni giysilerimi dolabıma yerleştirirken, artık içine sığamayacaklarımı yere attım.

Az sonra, yerdeki yığını didiklerken, kapım tıklatıldı.

“Gir.”

Decker kapıyı açtı ama koridorda dikilmeye devam etti. “Mutlu Noel’ler.” Topuklarının üzerinde yaylanarak cevabımı bekledi. Sonra odaya girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

“Önceki gece olanlar...” diye başladı.

“Yapma,” dedim. Aptalca bir laf etmekten ve onun da karşılık vermesinden korkuyordum. Bir şeyleri düzeltmek istiyordum, yıkmak değil. Normale dönmek istiyordum. Dolayısıyla cümlesini bitirmesine izin vermedim. “Sana öyle bir şey aldım ki bayılacaksın,” dedim yatağın altından hediyesini çıkararak.

Yatağa oturup gözlerini kısarak hediye paketine baktı. “Bunları sen mi çizdin?”

“Evet,” dedim. “Şu Noel ağaçları vardı. Yıldızlar da vardı. Ama onları Yahudi yıldızlarına dönüştürdüm. Hanukkah’a uygun oldu.”

“Davud’un Yıldızı demek istiyorsun. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Zahmet etmişsin.”

Yatağa, normalde oturacağımdan daha uzağa iliştim. “Açsana.”

Kâğıdın kenarını yırttı. “Sana tişört aldım,” diye patladım daha kutuyu açmadan. “Sürprizlerden nefret ettiğini biliyorum.”

Gülerek katlı tişörtü açtı. “İyiymiş,” dedi. Onu alışveriş merkezindeki tişört mağazasından almıştım. Normalde alışveriş yaptığım bir yer değildi ama bunu vitrinde görünce daya-

namamıştım. Beyazdı ve üzerinde içinden malzemeler fıskıran, kocaman bir İtalyan sandviçi vardı. Üzerinde de büyük, mavi harflerle KAHRAMANIM yazıyordu. Decker onu sweats-hirt'ünün üzerine giydi.

Ayağa kalkıp elini arka cebine attı. “Yırtılmasınlar diye paketlemek istemedim.” Bana biletleri verdi. “*Sefiller*,” dedi. “Annem gazetede Bangor’da sahneye çıkacaklarını görmüş. Kitabın da ilkbahar döneminde okuma listemizde olduğunu biliyordu.”

İkimiz de masamdaki kitaba baktık. Decker bana bu biletleri veriyordu çünkü bir daha yatakta yanıma oturup kitap okumayacaktı. Kafamın üzerinde gezinen gezegenlerle onun sesini dinleyemeyecektim.

“Gösteri yarın,” dedi. “Birkaç gün önce sizinkilerden izin aldım. Tamam dediler. İstersen birlikte gidebiliriz ya da bir başkasını götürebilirsin.”

“Sen boş musun?”

“Evet,” dedi. “Seni altıda alırım.”

Odadan çıkarken arkasından gülümsedim. Eski günlere dönebilirdik. Daha önce de başarmıştık. Şimdi de yapabiliirdik.

Saat üçe geliyordu ki dışarıda Troy’un arabasının homurtusunu duydum. Saçlarını arkaya yapıştırıp bordo renkli, uzun kollu bir gömlek giymişti. Altında yine kot vardı ama her zamankinden daha özenliydi.

Verandanın basamaklarını çıktığını gördüm. Ama kapıyı çalmadı. Birkaç saniye geçti. Baktım hâlâ ses yok, koşup kapıyı açtım. Onu verandadan inerken yakaladım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Erken geldim. Ayıp olmasın diye arabada bekleyecektim.”
Saat üçe dört vardı.

“Saçmalama. Yemek daha hazır değil ama karides kokteyl var.”

Yemek masasının kenarında dikildik. Tabaktan aldığımız karidesleri kokteyl sosuna batırıp ağzımıza attık ve kuyruklarını seramik tase attık. Annem peçetelerle mutfaktan çıktı.

“Ah, Troy. Geldiğini duymadım. Sana ne ikram edebiliriz? Elma suyu? Soda? Yumurtalı panç da var. Delaney, hiç sevmez ama istersen sana getireyim.”

Troy, anneme kaş çatıp karides tabağına baktı. “İğrenç bir şey,” dedim. “Sakın kibarlıktan içme.”

Annem şakayla kafama vurdu. “Harika olur,” dedi Troy.

Annem memnuniyetle gülümseyip içkileri getirmeye gitti. “Uyarmadı deme,” dedim. Gülümsedi ama yüzünde o kadar buruk bir ifade vardı ki başımı eğdim. Ona iyi misin diye sormadım. İyi olmadığını biliyordum çünkü. Nasıl olacaktı ki? Noel’de yabancılardan arasındaydı.

Yemekte içi doldurulmuş jambon, muz ekmeği, patates püresi ve sotelenmiş yeşil fasulye vardı. Troy *teşekkürler, nefis olmuş ve tuzu alabilir miyim?* gibi cümleler dışında tek kelime etmedi. Annemle babam onu konuşturmaya çalıştı.

“Buralı mısın, Troy?” diye sordu babam.

“Hayır. San Diego’luyum.”

“Ah. Buranın havasına alışabildin mi?”

“Delaney arkadaşlarıyla yaşadığını söyledi. Buraya onlar için mi geldin?” diye sordu annem. Ağzından laf almaya çalışıyordu tabii.

Troy yalanımı anlayarak bana sırtıttı. Yanaklarımın kızardığını hissettim ama Troy bozuntuya vermedi. “Hayır. Öncesinde tanışmıyorduk. Okulda arkadaş olduk.”

Annem bir an duraksadı. Sonra onaylarcasına başını salladı.

“Eee, seni buraya getiren ne?”

“Yaşadıklarımın sonra uzaklaşmak istedim. Kimsenin bana acımasını kaldıracak hâlde değildim. Burası da pasaportsuz gelebileceğim en uzak yerdı.” Annem ona tam da kaçmak istediği bakışlardan birini fırlattı.

Babam boğazını temizledi. “Nerede çalışıyorsun?”

“Kasabadaki yaşlı bakım merkezinde. Geceleri de hemşire yardımcılığı sertifika programına devam ediyorum.”

“Bravo,” dedi babam. “Okulu dışarıdan bitirmek sebat ister. Delaney’nin annesi de öyle yapmış.”

Annem başını salladı. “Farklı bir alan seçmişsin. Özel değilse nedenini sorabilir miyim?”

Troy tabağındaki fasulyelerle oynadı. “İnsanların acı çekmesini istemiyorum.”

Annem çatalını bıraktı. “Ev telefonumuzu biliyorsun, değil mi? Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara. Sakın çekinme.”

Troy annemin gözlerinin içine baktı. Ne düşündüğünü anlamak güçtü. “Tabii, efendim,” dedi.

“Şu efendimi kaldıralım artık. Bana Joanne de. Delaney’nin bütün arkadaşları bana adımla hitap eder. Ron, masayı kaldır-mama yardım eder misin? Turtalar pişmek üzere. Martin’ler de birazdan gelir.” Babamın sekreteri ve ailesini kastediyordu. On dört yaşındaki şımarık ikizleri hatırlayınca suratımı buruştur-dum. Annelerinin kopyasıydılar ve tıpkı onun gibi aşırı makyaj yapıyorlardı.

Babam sofrayı toplarken Troy gözlerini masaya dikti. Sonra birden iskemlesini arkaya itip ayağa fırladı. “Bayan... Joanne? Üzgünüm ama izninizi istemek zorundayım. Bakımevindeki yemeği arkadaşlarım düzenliyor. Tatlıyı onlarla yiyeceğime söz verdim.”

Annem şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. “Tabii. Sorun değil. Mutlu Noel’ler.” Sonra gidip Troy’a sarıldı. Bazen yapılacak en doğru şeyi nasıl biliyordu hayret ediyordum doğrusu.

Troy giderken bana bakmadı. Paltosunu alıp kapıdan apar topar fırladı. İçeri dolan soğuk havayla titredim. Ön cama koştum. Troy şoför koltuğuna oturup başını arkaya yaslamıştı. Ağzından çıkan dumanları izliyordu. Yardım ettiği onca insanı düşündüm. Paltomla botlarımı kaptım.

“Delaney, bırak,” dedi annem. “Belki yalnız kalmak istemiştir.”

Mutfağa dalıp sıcak turtalardan birini alüminyum folyoya sardım. “Acı çekmesine izin veremem,” dedim. “Özellikle de bugün.” Annem peşimden salona koştu ama babam onu durdurdu.

“Eee, ne bekliyorsun?” dedim arabaya bindiğimde. “Turta soğuyor.”

Troy ağzı beş karış açık bana baktı. Sonra sırtıp arabayı çalıştırdı.

Turtayı Troy’un daracık mutfağında yedik. Düzeltiyorum, ben yedim. O beni izledi. Bakışlarından o kadar huzursuz oldum ki son birkaç lokmayı bıraktım. “Doyduysan sonra ye,” dedim. “Fırında 180 derecede ısıtırsın.”

“Yemek yapmayı biliyorum.”

“Öyle mi?” diye mırıldandım. Muslukta asılı bezle tezgâhtaki hayali lekeleri silmeye koyuldum. Tam arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Onun için hızlandım. Annem de tezgâhları ne yapacağını bilemediği için mi silip duruyordu acaba?

“Bırak artık,” dedi elini benimkinin üzerine koyarak. “Yeterince temizledin.”

Usulca elimi çekip ovacak başka bir yer buldum. “Bitmek üzere,” diye mırıldandım. Bana baktığını biliyordum. Yüzüm kıpkırmızıydı şüphesiz ve sessiz evde kalbimin sesini duyabildiğinden emindim. Burada yalnızdık çünkü. Sadece ikimiz vardık.

“Neden böyle davranıyorsun? Seni öpeceğimi bildiğin ve heyecanlandığın için mi, yoksa seni öpeceğimi bildiğin ve istemediğin için mi?”

Sinirli bir kahkaha attım. “Beni öpecek misin?”

“Tabii ki. Senden hoşlandığımı biliyorsun. Seni istediğimi.”

Hızla dönüp tezgâha yaslandım. “Beni istiyor musun?” Nasıl da açık sözlüydü. Decker’la ne düşündüğümüzü söylemeden lafı evirip çevirmeye o kadar alışmıştım ki garip gelmişti.

“Neden? O kadar mı imkânsız?”

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi yere diktim. “Beni istiyorsun çünkü birbirimize benziyoruz.” Neremizin benzediğini iyice anlasın diye kafamı işaret ettim.

“Bir bakıma, evet,” dedi. Bana ne sokuldu ne de benden uzaklaştı. “Ama başka şeyler de var. Bir kere, güzelsin. İkincisi, bana turta getirdin. Üçüncüsü, o adamı yangından kurtarmak istedin. Ve en önemlisi, içimdeki iyiliği gördün.”

O an her şey durdu. Beynim, bezle oynayan elim ve karar alma mekanizmam... Bana dokunmamasına rağmen bütün vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

“Beni istiyor musun, istemiyor musun, Delaney?” Troy, Decker gibi değildi. Decker bana düşünecek ve tepki verecek zaman tanırırdı. Ama Troy konuşmaya ve sessizliği doldurmaya devam etti. Sonrasında da bir şeyler söylemek için çok geçti çünkü cevabımı beklemeden öptü beni.

Ellerini kalçalarımaya koydu ve aralık dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Carson’la olduğu gibi sıradan ve güvenli değildi. O an her şey olabilecekmış gibi hissettim. Üstelik daha yeni başlıyorduk ve on saniye sonrasını tahmin bile edemiyordum. Ellerini kazağımın içine soktu. Elleri sırtıma doğru kayarak çıplak tenime dokundu. Ona yaslandım ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni mutfaktan çıkardı.

Sonra birden aklım çalışmaya başladı. İki yere gidiyor olabiliirdik: Ya kanepeye ya da yatak odasına. Beni öperken ve ellerini sırtımda gezdirirken olabileceklerden korkmuyordum ve bu pervasızlığım beni daha da ürkütüyordu.

Onu hafifçe ittim. “Bugün Noel,” dedim nefes nefese. “Eve dönmeliyim.”

“Tamam,” dedi ellerini indirmeden. Ancak geri çekildiğimde bıraktı beni.

Dönüş yolunda yüzüne bakamadım. Evin önünde “Hoşça kal, Delaney,” dedi şapşal bir gülümsemeyle. Aynı şekilde güldüğümü görmesin diye başımı çevirdim. Elimde değildi. Suratımdaki o gülümsemeyi, Martin’lerin hâlâ bizde olması bile silemedi. Sonra Tara’nın karda kullanmaya hiç de uygun olmayan kırmızı, spor arabasını Decker’ların bahçe yolunda gördüm ve yüzüm asılıverdi.

Bölüm 11

Annem bana söylemeden doktor randevusunu pazartesi sabahına almıştı. Hastaneye kadar gitmedik. Onun yerine, Doktor Logan'ın kasabanın birkaç kilometre dışındaki muayenehanesinin önünde durduk. Annemin arabadan inmesini izledim.

Kaşlarını çattı. “Hadi, kızım. Geç kalacağız.”

“Doktorluk bir durumum yok,” diye homurdandım. “İyiyim ben.” Yalan söylüyordum. Yine o çekimi hissediyordum. Beni Doktor Logan'ın muayenehanesine doğru sürüklüyordu. Biri çok hastaydı ve ölecekti. Onu ya da kendimi görmek istemiyordum. Yanımda kulağıma avutucu sözler fısıldayan ve bu hayatın sıradan bir döngüsüymüş gibi davranan Troy yoktu çünkü.

Annem çantasını omzuna asıp binayı işaret etti. “İn şu arabadan,” diye tısladı.

İçeri girdiğimizde gözlerimi bordo halıdan ayırmadan yürüdüm. Resepsiyonun yakınındaki büyük akvaryumun önünde

durdum. Yine o çekimi hissediyordum ama tek bir kişiden değil. Arkamda geniş bir yarım daireye yayılıyordu. Her açıdan belli belirsiz bir çekim vardı ama bazı noktalarda hissim artıyordu. Tıpkı hastanedeki gibiydi. Hele arka köşemde hepsinden daha büyük bir çekim kaynağı vardı.

Annemle oturduğumuzda etrafıma bakındım. Yaşlı ve genç insanlar, duvarların dibindeki minderli sıralarda oturuyordu. Hepsinde bir tuhafılık vardı. Benden daha küçük bir oğlan ağzından derin nefesler alıp verirken gözleri odada fıldır fıldır dönüyordu. Bir tek onun görebildiği hayaletleri izler gibi bir hâli vardı. Yaşlı bir kadın ellerini kucagında kavuşturmuş, uzuvlarının istemsizce titremesini dindirmeye çalışıyordu. Annem yaşlarda bir kadının yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Sekreter adını seslendiğinde ağzının bir yanı gülümserken diğer yanı yer çekimine karşı koyamayarak aşağı sarktı.

Onlardaki bu tersliği balıklar bile hissediyordu. Akvaryumdaki mağaraların içine saklanıp çakıl taşlarının arasında dolanıyorlardı. Bizimle ilgileri yoktu.

Lise ikide felsefe dersi almıştım. Decker'ın fikriydi. Aynı sınıfta okumanın eğlenceli olacağını söylemişti. Ama aksine, sinir bozucuydu. Zaman çizelgeleri, denklemler ya da fiil çekimleri yoktu. Sorunların da cevapların da ucu açıktı. Sadece fikirler, varsayımlar ve müzakereler vardı. Decker düşünüyor, varsayımlarda bulunuyor ve tartışıyordu. Ben de harıl harıl not alıp bildiklerimle uyuşan bir şablon arıyordum. Oklar çizip noktaları birleştiriyordum. Sonunda A aldım çünkü sınıfta bütün konuşulanları ezberlemiştim. Ama kendim bir katkıda bulunmamıştım.

İnsan olmanın anlamını enine boyuna tartışmışlardı. Bizler mantıklı ve hür iradeli yaratıklar olarak iyiyi ve kötüyü içimizde barındırıyorduk. Hayır, hayır, hayır. Başımı iki yana sallayıp onlara kendi listemi okumuştum: Yirmi üç çift kromozom, iki ayak ve dört odacıklı bir kalp.

Justin Baxter dayısında Down sendromu olduğunu söylemişti. Bir kromozomu eksik olmasına rağmen yine de insandı. O zamanlar bile bana garezi olan, Tara Spano da “Ya bir bacağını kaybedenler?” diye atılmıştı. Decker bana kıs kıs gülmüş, ben de dudaklarımı kemirerek bir daha hiçbir felsefe tartışmasına katılmamıştım.

Şimdi o derse dönüp cevabımı değiştirmek istiyordum. Bizi insan yapan beynimizdi. Sağlıklı, hasarsız bir beyin.

Çekimi en kuvvetli hissettiğim köşede oturan yabancıya baktım. Beklediğim gibi, yaşlı değildi. Benden belki bir iki yaş büyük bir çocuktuk. Yanındaki kadın çiçekli doktor önlüğü giymişti. Gözlerini boşluğa dikmiş, kıpırdamadan oturuyordu. Oğlan öne arkaya sallanarak bir şeyler mırıldanıyordu. Suratı kül rengiydi. Gözleri çukura kaçmıştı. Şu aptal çekime gerek yoktu. Onsuz bile hastalığının ciddi olduğunu anlayabilirdim.

Ama hastalıktan da fazlası vardı. Beynimin ortası kaşınmaya başladı. Şimdilik sadece belli belirsiz bir uğultu ve karıncalanma vardı ama oradaydı işte. Bu çocuk ölecekti. Hastanedeki o hasta, Bayan Merkowitz, yangındaki ihtiyar ve kilisedeki mavi eşarplı kadın gibi çok yakında göçüp gidecekti.

Doktorun yanına çağrıldığımızda kendimden bahsetmek istemedim.

“Annen yine halüsinasyon gördüğünü söyledi,” dedi Doktor Logan.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedim sağ bacağımı sallayarak. Gözlerimi kapıdan ayırmıyordum.

“Neler olduğunu anlatır mısınız?” dedi Doktor Logan, anneme.

Annem ağzını açtı ama sonra doktora gerçek düşüncelerini söylerse beni bir katil, tehlikeli bir suçlu gibi göstereceğini fark etti. “Hastaneden döndüğümüz ilk geceydi,” dedi. “Şimdi düşünüyorum da belki de uykusunda gezindi. Artık uyku haplarını aksatmadan alıyor ve bir daha öyle bir durumla karşılaşmadık.”

“Dışarıdakiler çok hasta,” dedim. “Sizce de öyle değiller mi?”

Doktor Logan bakışlarımı takip etti. Sonra kucakındaki dosyaya baktı. “Diğer hastaları sizinle tartışamam.”

“Şu genç adam,” dedim. “Hani yanında hemşire olan? Kötü görünüyor.”

“Gel, biz senden bahsedelim, Delaney.”

“Nesi var?”

“Delaney,” dedi annem sertçe. “Seni ilgilendirmez, kızım.” Doktor Logan’a özür dileyen bir bakış fırlattı. Göz kenarlarındaki çizgiler derinleşmişti. Bana kızdığını görebiliyordum.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapıya vurdum. “Anlamıyor musunuz? O çocuk çok hasta.”

Nasıl göründüğümü hayal etmeye çalıştım. Nefes nefese kalmıştım. Belki de delirdiğimi sanacaklardı ama umurumda değildi.

Doktor Logan gözlerini kapadı. Doktor hasta gizliliğini hiçe sayarak “Göründüğü kadar kötü değil,” dedi.

Elimi indirdiğimde kapıda terli el izim kalmıştı. “Yanıyorsunuz,” dedim. “Bence onu bir kere daha muaye-

ne edin.” Beynimdeki kaşıntı artıyordu. Henüz vücuduma yayılmamıştı. Ellerim titremiyordu ama yakında o da olacaktı. Alnımda ter damlacıklarının biriktiğini hissettim.

Doktor Logan, anneme baktı. “Onu buraya getirmeniz iyi bir fikir değildi galiba. Evde daha iyi diyorsunuz.”

“Öyle,” dedi annem gururla.

“Hastanede aniden uyanınca travma geçirdi tabii,” dedi Doktor Logan. Onu nasıl tırmaladığımı hatırlamışçasına beyaz önlüğünün kollarını ovuşturdu. “Burada boşuna strese girmesini istemem.”

Göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Beni neden dinlemiyorlardı? “Doktor, o adam... çocuk ölüyor. Lütfen, bir şeyler yapın!”

Annem ellerini omuzlarıma koyarak beni susturmaya çalıştı. Öfkeyle ellerini ittim.

“Bence gidin,” dedi Doktor Logan.

Annem beni kolumdan çekerek odadan çıkardı. Toplum içinde küçük düşürücü davranışlarda bulunmak bizim ailedeki en büyük beş günahıtan biriydi. Son anda Doktor Logan’dan reçetemi alıp beni bekleme odasından kapıya doğru çekti. Çocuğun hemşireyle oturduğu yere doğru baktım. “Hey!” Hemşire kafasını kaldırdı. Diğer herkesle birlikte. “O ölüyor. Bir şeyler yapın!”

Hemşirenin dudakları titredi. Oğlanın bileğini yakaladı. Çocuk daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Sonra ses tizleşti ve oda kaydı. Sekreter kadın üzerime eğildi. Ağzını kırırdatıyordu ama sadece çocuğun mırıltısını duyabiliyordum. Bana bakıyor ama görmüyordu. Beynimdeki karıncalanma çocuğun mırıltısıyla birlikte arttı ve yayıldı.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm. “Sus!” diye bağırdım ama onu hâlâ duyabiliyordum. Ben de mırıldanmaya başladım. Avazım çıktığı kadar bağıırıyordum. Sonunda sesi kesildi ama karıncalanma hafiflemedi. İki hemşireyle bir adam beni kapıdan dışarı sürükledi. Annemin emniyet kemerimi takmasına yardım ettiler. Annem arabanın kapısını *bam* diye kapadı ve patinaj çekerek gazladı. Adamla hemşireler arkamızdan bakakaldı. Annem perişandı. Direksiyondaki elleri zangır zangır titriyordu. Havayı yutarken hıçkırıyordu ama gözleri kuruydu.

Evin önünde durduğunda, doğruca odama gitmemi ve oradan çıkmamamı tembihledi. Sonra da akşam lavaboya atacağım ilaçları almaya gitti. O kadar öfkeliydi ki dediğini yaptım.

Çok geçmeden, dışarıdan bir araba sesi geldi ve kapı çalındı. Neden bilmiyorum ama Troy olduğunu hissettim. O beni anlardı. Merdiveni usulca inip onu içeri çektim. “Gitmelisin,” diye fısıldadım ellerine sarılarak.

“Neden? Ne oldu?”

Ona yaslandığımda belime sarıldı. “Birini kurtarmaya çalıştım,” diye inledim.

Vücudu kaskatı kesildi. Beni hafifçe itti. “Ne yaptın, ne yaptın?” diye tısladı.

“Doktoruma birinin öleceğini söyledim.”

Koluma yapıştı. “Neden?” diye bağırdı beni sarsarak. “Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?”

Troy’la birbirimizi ne kadar az tanıdığımızı hatırlayarak irkildim. “Aptal değilim,” dedim etime gömülen parmaklarına bakarak.

Yavaşça elini gevşetti. “Kahretsin. Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ama yaptığın o kadar anlamsız ki. İnsanlara

yardım edemeyiz, Delaney. Herkes deli olduğunu düşünür. Ya da senden şüphelenirler.”

Kolumu ovuşturarak başımı salladım. Annemler bile Bayan Merkowitz’in ölümünde benden kuşkulananmamış mıydı?

“Sana daha önce de anlatmaya çalıştım. Onları kurtaramazsın. Cehennemde yaşamaya alış.”

Gözleri karanlık bir ifadeyle irileşmişti. Sıkıdığı dişleri artık sevimli görünmüyordu. Pencereye baktım. “Neden geldin?”

“Pazartesi elini göstermeye söz vermiştin ama uğramadın. Benden kaçtığından korktum. Öğle arasında seni görmek istedim.”

Kaçmak mı? Doğru ya. Dün gece olanlar yüzünden. Ya da belki başka şeyler de vardı. “Doktor randevum varmış. Kimse bana söylemeye zahmet etmediği için bilmiyordum.”

İki eliyle birden suratını ovuşturdu. “Özür dilerim, tamam mı? Bu akşam dışarı çıkalım mı? O zaman konuşuruz.”

“Başka planlarım var.”

“Kiminle?” diye sordu sahte bir gülümsemeyle.

“Decker’la çıkacağız. Hani pizzacıda tanışmıştınız?”

“Komşun mu? Çıkmak derken...”

Sağ ön dişinin kırık olduğunu yeni görüyordum. Bir kavga mı, yoksa kaza sırasında mı olduğunu merak ettim. Onu öptüğümde nasıl fark edememiştim? “Sandığın gibi değil. Bir müzikale gideceğiz. Okulla ilgili bir şey.”

“Kötü bir yalancısın, Delaney.” Bir adım atıp bana iyice sokuldu. “O seni tanımıyor.”

“Bence git artık.”

“Yanlış hatırlamıyorsam dün akşam gitmemi istemiyecektin.” Haklıydı ve bu sinirimi bozuyordu. Çünkü kırık dişini fark

etmemiştim. Başka neleri fark etmemiştim acaba? Onun yanındayken doğru düşünemiyordum. Bende tuhaf bir sersemlik yaratıyordu.

Garaj kapısının açıldığını duyunca rahat bir nefes aldım. “Annem geldi. Evde yalnızken arkadaşlarımı davet etmemi istemiyor. Lütfen git.”

Dilini alt dudağında dolaştırarak ellerini iki yana açtı. *Ben masumum*, dercesine, gözlerimin içine baktı. Geri geri yürüyerek evden çıkarken bakışlarını bir an bile yüzümden ayırmadı. Kapıyı suratına kapatmak için atıldığım anda sırtıttı. “Akşam iyi eğlenceler.”

Tam o sırada annem içeri girdi. “Yemin ederim, geleceğini bilmiyordum,” dedim nefes nefese.

Annem içtenlikle gülümsedi. “Önemli değil, hayatım.” Montunu bir iskemlenin arkasına asıp ilaç torbasını açtı.

“Troy’un gelmesine kızmadın mı?”

“Hayır, Delaney. Ama bir dahaki sefere önce aramasını tercih ederim tabii.” Sandalyenin arkasına tutunarak Doktor Logan’ın muayenehanesinde yaşananların gerçek olup olmadığını düşündüm. Son günlerde annemin duygu durumundaki ani değişiklikler beni şaşkına çeviriyordu. Yarım saat önce bana deliymişim gibi davranırken şimdi sevecenlikten ölebilirdi!

Sonra birden anlayıverdim. Beni erkek arkadaşım ile evde yalnız yakalamıştı. O gelmeden önce Troy’u sepetlerken. Her normal genç kız gibi. Rahatlamıştı tabii.

İlaç kutusundan avucuna bir hap çıkardı. “Yemekle birlikte alınması gerekiyormuş. Bir kurabiye ister misin? Ya da dünkü turtadan?”

“Şimdi ilaç alamam. Akşam Decker’la müzikale gideceğiz. Sersem gibi olmak istemiyorum.”

“Olmazsın. Hatta daha iyi hissedersin. Bana sorarsan, bu akşam çıkma zaten.”

“Biletler Decker’ın Noel hediyesi. Sana sormuş. Gidebilirsiniz demişsin. Hem okulda *Sefiller*’i okuyoruz. Şu lanet ilacı da dönünce yutmak istiyorum.”

Annem çenesini havaya dikti. “İlacı alırsan gidebilirsin.”

Onu taklit etmeye çalıştım ama bakışlarından başarılı olamadığımı anladım. Yenilgiyi kabullenerek başımı eğdim. “Kurabiye,” dedim. Mutfğa gitmek için dönerken profiline baktım. Çenesi azimle gerilmişti. Annemin ne kadar sıkı bir kadın olduğunu bir kere daha hatırladım. Evini terk edip kendine bir hayat kurmuştu. Birçoklarının aksine, kendi cehenneminden kurtulabilmişti. Troy da yapabiliirdi.

Çikolata parçacıklı kurabiyeyi üç ısırıkta bitirdim. Hapı ağzıma atıp izin istedim.

Yukarıda hapı tuvalete tükürürken, bunu Troy’a nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. Cehennem geçici olabilirdi. Bir çıkış yolu her zaman vardı. Annem çıkıp gitmişti. Troy da yapmıştı bunu. Annem sonra neler yapmıştı? Hayatını kurması kaç ay ya da yıl sürmüştü? Troy’un geçmişini değiştiremezdim. Bugününü de öyle. Ama ona biraz umut aşılayabilirdim belki.

Merdiveni indiğimde annemi mutfak masasında otururken buldum. İlacın prospektüsünü okuyordu. Boşuna dert ediyordu. Bana verdiği hap çoktan kanalizasyona karışmıştı.

“Anne,” dedim. Duymazdan gelerek kâğıda bakmayı sürdürdü.

“Anne,” dedim yine.

Elini kaldırdı. “Şimdi olmaz, Delaney.”

“Sana annenle babanı soracaktım. Bir de...”

Başını kaldırdı. “Şimdi olmaz dedim!” diye bağırdı. Gözleri dolmuştu.

“Bir sorun mu var?”

Kederle gülümsedi. “Sen varsın ya, kızım?” Geri geri yürürken arkamdaki kapıya çarptım. İlk kez fizikteki ses transfer edilebilir bir enerjidir kaidesini anladım çünkü o cümle doğruca mideme oturdu.

Mutfaktan koşarak çıkıp odama gittim ve kapıyı arkamdan çarptım. Sonra sırtımı kapıya dayayıp nefesimi düzene sokmaya çalışırken cehennemin belki bir yer değil de bir varlık olduğunu düşündüm. Bulaşıcı bir şey. Verandanın basamaklarını tırmanıp kapının altından sızan, hafiften kükürt kokan, boy-nuzlu ve ateş püsküren bir yaratık. Bulunduğu yere kök salıp her şeyi griye boyayan ve çarpık bir gülümsemeyi küçümseyici bir sırıtışa dönüştüren bir oluşum. Giyinirken ikide bir sırtıma vurup ellerimi karnımda dolaştırdım çünkü onu hissedebiliyordum. Çarpık kollarını bana uzatıyor ve beni ele geçirmeye çalışıyordu.

B ö l ü m 12

Decker dediği saatte kapıdaydı. Uslu okul çocukları gibi giyinmişti. Başka bir zaman olsa V yakalı merserize kazağı ve bej rengi pantolonuyla dalga geçerdim. “Affedersiniz ama yatınız nerede demirli?” ya da “Nerede golf oynuyorsunuz?” diye sorardım. Ama aramız limoniydi ya, bir türlü eski samimiyetimizi yakalayamıyorduk. Ben de zorlama cümleler yerine sessizliği yeğliyordum.

Kasabayla şehir arasındaki yol ıssızdı. İki tarafımızdaki çıplak ağaçlar ve ötedeki yaz kış yeşil kalan çalılıklar dışında arazi bomboştı. “Gidiyoruz ama konusunu bile bilmiyorum,” dedi Decker yaklaşık yirmi dakika sonra.

Kitabın arka kapağından okuduğum bilgileri satmaya koyuldum. “Kaçak bir mahkûm yükselip belediye başkanı oluyor ve Fransız İhtilali sırasında ölen bir fahişenin çocuğunu evlat ediyor. Bu arada mahkûmun izini süren polis de intihar ediyor.”

Decker belli belirsiz gülümsedi. “Sahi mi? Bombaymış.”

Alay ediyordu tabii ama aldırmadım. Ben oyunu cidden merak ediyordum. Eski bir kürek mahkûmu kaderini değiştiriyor ve insanları kurtarıyordu. Bundan daha ilgi çekici bir konu mu olurdu?

Yerimiz balkondaydı. Decker bacaklarını öne uzatıp koltuğunda kaykıldı. Başını koltuğun koluna koyduğu eline dayadı. Ben ellerimi kucağıma koydum. Sinemaya gittiğimizde aynı pipetten kola içip aynı kovadan patlamış mısır yer ve kim kolunu ortaya koyacak diye kavga ederdik. Şimdi birbirimize dokunmamak için kırk takla atıyorduk.

Aşağı yukarı üç saat boyunca, ters yönlere doğru kaykılarak oturduk. Oyunu beğenmiştim. Dönüp Decker’a bakmadım bile. Son sahnede, fahişenin hayaleti eski mahkûmun ruhu için geldiğinde ve kızı can çekişen mahkûmun baş ucundayken bir şarkı söylediler.

Tut elimi ve kurtuluşa götür beni.

Sevgimi al çünkü sevgi ebedidir.

Ve hatırla, bir zamanlar söylenen gerçeği.

Görmek için Tanrı’nın suretini başka bir insanı sevmeli.

Boğazım düğümlendi. Her şey o kadar mükemmeldi ki hazırlıksız yakalanmışım. Dünyaya bakış açım değişmişti. Başımı karanlığa doğru çevirip gözlerimi sildim. O sırada Decker’ın elini omzumda hissettim. Parmakları saçlarımanın arasına girdi. Ama seyirciler alkışlamaya başladığında elini çekti ve o an geçti.

Oyun bizi iyileştirmişti. Decker dönüş yolunda eskisi gibi konuşmaya başladı. Aramızdaki o tuhaf gerginlik kayboldu.

“Kitabın o kadar uzun olmasına şaşmamalı,” dedi. “Adamın bütün hayatını anlatıyor.”

“Ve yirmi kişinin daha.”

“Güzeldi, D. İyi ki gelmişim. İyi ki beni kitaba başlatmışsın.”

“Kulaklarıma inanamıyorum. Bundan sonra ödev verdikleri kitapları okuyacak mısın yani?”

“Yok canım. Hem hiçbirinin bunun üzerine çıkabileceğini sanmıyorum. En iyisi zirvede bırakmak.”

Cevap vermek için ağızımı açtım ama minibüs yoldaki bir kar birikintisine çarparak savruldu. Bir elimi cama atıp diğeriyle torpidoya yapıştım. Karanlıkta fırladık gibi dönen farların ışıklarına baktım. Decker’ın küfrettiğini duydum. Frene asıldı ve asfalttan çıktık.

Birkaç saniye sonra nihayet durabildiğimizde tek duyabildiğim kalp atışlarım, Decker’ın sık nefesi ve motorun boğuk uğultusuydu. Kalbim hastanede uyandığım o ilk geceki gibi kulaklarımda zonkluyordu. Hiçbir şey hissetmemekten her şeyi hissetmeye geçtiğimde avazım çıktığı kadar bağırmıştım. Bütün vücudum keskin bir acıya teslim olmuştu ve oradan çıkmalıydım. Şimdi de aynı hissiyatla kapıyı açıp minibüsten indim.

“Bin arabaya,” dedi Decker. Sesi titriyordu.

“Hava almam gerek.”

“Bekle.” Gaza yüklenip minibüsü toprak yoldan çıkardı.

Gözlerimi karanlığa diktim. Karların arasında çamur yığınları vardı. Çıplak ağaçlara, arazide yer yer kümelenen çalılıklara ve ağaçların kıyısında gezinen beyaz sise baktım.

Decker yolun ortasından U dönüşü yaptı. Koruya doğru yürüyüp elimi en yakındaki ağacın gövdesine koydum. Sonra alnımı ağaca dayayıp soğuk havayı içime çektim.

Minibüsün kapısının kapandığını duydum. Decker koşarak yanıma geldi. “Ne yapıyorsun? Sana bekle dedim.”

Ağacı itip yüzüne baktım. “Buradayım işte.”

“Görüyorum. Ama sana orada beklemeni söylemiştim.” Ellerin omuzlarıma koyarak beni ağacın gövdesine doğru itti.

“Senin neyin var?” dedim. Sonra omuzlarımdaki ellerinin titrediğini fark ettim. Gözleri dehşetle irileşmişti. Dudakları aralıktı. Korkmuştu. Sesimi alçalttım. “Hey, sakın ol. Bak, iyiyiz. Ucuz atlattık.”

Decker tek kelime etmeden dudaklarıma yapıştı. O kadar ani davranmıştı ki onu itmeyi düşündüm. Ama bunun yerine, ben de kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. Nefes almak için bile duraksasa kayıp gidiverecek bir şeymişim gibi montumun arkasına asılmıştı. Sonra beni bir sorunun cevabını arar gibi öpmeye başladı. Ne öğrenmek istiyordu bilmiyordum ama bende bulabileceği tek cevap kimsenin umurumda olmadığıydı. Ne Troy ne Tara ne de Carson. Yeter ki beni böyle öpmeye devam etsin.

Ama Decker beni öpmeye devam edemedi. İlerideki tepeye yansıyan far ışıklarıyla ayrıldık. Ve artık beni öpmediği için demin aldırmadıklarım yine önem kazandı. Minibüse döndük. “Tara’yla birlikte olduğun sürece böyle davranamazsın,” dedim.

Emniyet kemerini takıp kontağı çevirdi. Yine yola koyulduk. “Özür dilerim,” dedi az sonra. “Hata ettim.”

Ama onu nasıl öptüğünü görmüştüm. Sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibiydi. Tara’nın kırmızı arabası evlerinin önünde durduğunu da görmüştüm. “Bir kerelik bir şey olmadığını biliyorum,” dedim. “Dün gece sizdeydi.”

Decker'ın suratı asıldı. Direksiyonu sıkmaktan eklem yerleri bembeyaz kesildi. İnkâr etmedi. Tara'nın davetsiz geldiğini ya da ondan gitmesini istediğini de söylemedi. Bunların hiçbirini yapmadı. Ağzımı açmıştım ki kapadım çünkü hata olarak gördüğü Tara değildi. Bendim.

Decker hafifçe öksürdü. Bu arada bizim evin bahçesine girmiştik. “Önceki gün pizzacıya geldiğin çocukla sevgili misiniz?”

Omzumu silktim. “Beni iyi tanıyor,” diye mırıldandım. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Sonra Troy'un sözlerini hatırladım. *Beni tanıyacaksın*, demişti.

“Ben daha iyi tanıyorum,” dedi Decker.

“O da bir süre komada kalmış. Neye benzediğini biliyor.”

“Anlatsaydın ben de bilirdim. Öyleyse sorumun cevabı evet. Onunla berabersin.”

İlişkiler böyle miydi? Benzer tecrübeleri yaşayan biriyle tanışıp Noel'de onunla öpüşmek miydi? Yoksa on üç yıl önce, senin güldüreceğine söz veren ve sonrasında her gün bu sözü tutan biriyle birdenbire farklı bir anlamda yakınlaşmak mı? Ne önemi vardı ki? Zamanı ne ileri ne de geri sarabiliyorduk. Bugünde sıkışıp kalmıştık.

Çantamı omzuma asıp minibüsten indim. “Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum,” dedim.

“Haklısın,” diye mırıldandı ve kapıyı yüzüne kapadım. Camı açıp konuşmaya devam etti. “Sadece onu nereden tanıdığını merak ettim. Çünkü onu nereden hatırladığımı buldum.” Bir elim kalçamda dikilmeye devam ettim. Sözde umursamıyordum ama arkamı dönüp gidemiyordum da. “Hastane,” dedi. “Seni ziyarete geldiğimde görmüştüm.”

Camı kaldırıp geri geri yola çıktı ve kendi bahçesine girdi. Neden sonra kendimi zorlayarak verandanın basamaklarını tırmandım. Midemde bir burukluk vardı ama odama çıkana dek bunu düşünmemeye çalıştım.

Üzerimi değiştirirken üst kolumdaki kızarıklığı fark ettim. Derimi çekerek Troy'un parmaklarının bıraktığı izlere baktım. Decker'ın söylediği şey kafamı kurcalıyordu. Troy onun gibi olduğumu nereden biliyordu? Beni nereden tanıyordu? Önce beni gazetede gördüğünü sanmıştım ama bu koca bir yalandı. O zaman da beni Bayan Merkwitz'in bahçesinde gördüğünü düşünmüştüm. O da doğru değildi. Ve şimdi aslında beni hastaneden tanıdığı ortaya çıkmıştı. Belki de Troy baş ağrıları için doktorla görüşüyordu. Annemle babama bu kadar kolayca yalan söyleyebiliyorsa bana neden söylemeyecekti ki?

Troy bilmecesini çözmeye çalışırken aklıma başka bir konu takıldı. Bugüne dek şöyle bir mantık kurmuştum: İkimiz de yakında ölecek insanlara doğru çekiliyorduk. İnsanlar ölüyor ve biz olay yerinde bitiyorduk. Ama ya tam tersi doğruysa? Ya insanlar biz geldiğimizde ölüyorsa? Ölümün bana çekici gelmesi her hâlükârda tüyler ürperticiydi. Ama benim insanların ölümüne sebep olma ihtimalim bundan bin beterdi.

Yere oturup kafamı ellerimin arasına aldım ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Kafamın içinde bir terslik vardı. Bir anormallik ya da tesadüf söz konusu değildi. Hele bir mucize asla.

İçimde kötücül bir güç geliyordu ve bunu yalnızca Troy'la konuşabilirdim.

Arabayı almayı planlıyordum ama ertesi sabah aşağı indiğimde annem kahvaltı hazırlamıyordu. Bulaşık da yıkamıyordu.

Ortada yoktu. Arkadaki çalışma odasına, garaja ve çamaşır odasına baktım. Tekrar yukarı çıktım. Bizimkilerin yatak odasından başımı uzattım.

Perdeler kapalıydı. Annem yerde eski albümlere bakıyordu. Önce çocukluk fotoğraflarına baktığını düşündüm ama sonra albümlerin kapaklarını tanıdım. Annem onları benim için hazırlamıştı. Ortaokula kadar her yıl için bir albüm vardı.

Annem parmağını bir çocukluk fotoğrafımın üzerinde gezdirdi. O küçük kıızı hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Fotoğraftaki kız gerçektir de ben ardında bıraktığı hayaletiydim sanki. Fotoğraftaki kız ölmüştü. Ya da hayır. Anneannemle dedem gibi, *onun için* ölmüştü. İçimde bir ürperti dolaştı.

Aşğı koşup arabayı aldım.

Troy muhtemelen beni bu kadar erken beklemiyordu. Hatta dün akşam onu şutladığımdan beri belki de hiç beklemiyordu. Ne kadar sinir bozucu olabildiğini gördüğüm için beni biraz korkutuyordu doğrusu. Ne kadar sahiplenici ve asabi.

Lobide aynı kadın vardı. Bana el sallayıp başparmağıyla koridoru gösterdi. Tıpkı geçen seferki gibi, ölüm dört bir yanı mı kuşattı. Çekimlerin bazıları daha kuvvetliydi. En kuvvetlisi de koridorun sonundaydı. Troy'u yine orada buldum. Kapıya yaslanıp yaşlı kadınla ilgilenmesini izledim. Troy kadının yüzünü sildiği ıslak bezi alnına yerleştirdikten sonra yemek tepsisindeki artıkları çöpe döktü.

Onu yanlış değerlendirmiştim. Ben bunu yapamazdım. Hasta ve yaşlı insanlara bakamazdım. Tabii ki öfkelenebilirdi. Ben hiç kızmıyor muydum? Decker'ı haşlamamış mıydım? Annemle babam dönüştüğüm insandan korkmuyor muydu?

Beni anlamamaları elimdeki yanıkta daha çok canımı acıtmıyor muydu? Troy anlaşılmayı benden bile fazla hak ediyordu. Böylesine şefkatli biri kötü olabilir miydi?

Kapıyı tıklatmaya hazırlanıyordum ki duraksadım. Troy plastik bir bardaktaki hapları kadının tepsisine boşaltıp hafifçe dağıttı. Mavi, pembe, beyaz ve bir de sarı hap vardı. Üçünü eline alıp yumruğunu sıktı. Tepside sadece sarı hap kaldı. Sonuçta onu iyi tanı mıyordum. Belki ağrı kesicileri bu yolla elde ediyordu. Bağımlı ya da satıcı da olabilirdi tabii. Bunların hiçbir i beni şaşırtmazdı. Sonuçta bir başına hayat mücadelesi veriyordu.

Ben gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken Troy lavaboya gidip hapları içine attı ve musluğu açtı. Kâğıt bir bardağa su doldurdu. Yaşlı kadının yanına döndü. Sarı hapi ağzına koyup ona suyu içirdi. Sessiz bir adım daha attım. Kafam karışsa da en azından ilaçları satmadığını öğrenmek içimi rahatlatmıştı.

Kadının kulağına eğildi. “Merak etme,” dedi. “Fazla uzun sürmeyecek. Artık acı çekmeyeceksin.” Bu sözler kafamın içinde yankılandı. Sağa sola sekerek anılarımı zorladılar.

Telaşla odadan çıkarken spor pabuçlarım muşamba kaplı zeminde gıcırdadı. Troy hızla arkasına döndü. “Selam,” dedi. “Yeni mi geldin?”

Buna cevaben geriye doğru bir adım daha attım. “Kahretsin,” diye mırıldandı. Koşmaya başladım. “Delaney, dur!” Lobiye ulaşmadan beni yakalayıp boş bir odaya çekti. Kapıyı kapadı ve arkasına yaslandı.

“Sandığın gibi değil,” dedi.

“Ya ne?” diye inledim. “İlaçlarını lavaboya attın.” Uzun kollu tişörtümün altında gizli yaram zonklamaya başlamıştı. “Sen...”

“Yanlış anladın,” dedi. Beni rahatlatmak istercesine elini öne uzattı. Ama diğer eliyle kapı kolunu sıkıca kavramayı ihmal etmedi. “Yemin ederim, açıklayabilirim. Ama şimdi olmaz. Burada konuşamayız.”

Dikişlerim kaşınıyordu. Koluma dokundum. “Bana bunu sen yaptın, değil mi?” Parmağımla onu işaret ettiğimde yaram çirkin bir şekilde gerildi. Sonra yaşlı kadının odasının olduğu tarafı gösterdim. “Ona ne yapıyorsun?”

“Yardım ediyorum. Acılarını dindiriyorum.”

Suya karışan hapları düşündüm. Kolumdan aşağı kayan jilet. Yutkunup gözlerimi kapadım. “Tam olarak nasıl yapıyorsun bunu?”

Başını iki yana sallayarak bana yaklaştı. “Mümkün olan tek yolla.”

Onu ittiğimde kendi kuvvetim beni şaşırttı. Geriye doğru sendeledi. Kapıyı açıp dışarı fırladım. Sokağa çıkana kadar durmadım. Arabama koşarken soğuktan çok korkudan titriyordum.

Troy’un yanına dönemezdim. Decker’a da gidemezdim. Bu hâlde eve dönmek de istemediğim için amaçsızca dolanıp durdum. Cehennem böyle mi görünüyordu? Nereye gideceğini bilemeyen yapayalnız bir kız gibi mi?

Bölüm 13

Kasabayı geçtim. Falcon Gölü'nü ve ilerisindeki evleri de. Decker'ın dün gece kullandığı yoldan ilerledim. Sık ağaçların arasına girdim. Patikadan bozma, toprak bir yola saptım. İnsanlar doğanın arasına kendilerinden bir iz bırakmak istemişti sanki. Ama ağaçların araziyi yeniden ele geçirmesine ramak kalmıştı. Her birimizin dünyaya bıraktığı izler ne kadar zaman sonra siliniyordu?

Dönüp yeniden kasabaya doğru ilerledim. Ama eve gitmedim. Civardaki mahallelerde dolaştım. Yine kaçınılmaz bir benzerlik hissiyle sarsıldım. Hayatım yeniden rayına oturuyordu. Yavaş yavaş. Troy'un sesi kulağıma fısıldıyordu. Hastane yatağında yüzünü bir karaltı olarak görmüştüm. Bana *Ağrın var mı?* diye soruyordu. *Merak etme, uzun sürmeyecek.* Bu sözler kafamın içinde binlerce kez yankılandı. Hâlâ neyi kastettiğini bilmiyordum. Yaşamamı mı kolaylaştırıyordu, yoksa ölmemi mi?

Arabayı sürerken rastgele çekimler hissettim. İlerledikçe hepsini ardımda bıraktım. Ama beni yenileri bekliyordu. Bundan kaçış yoktu. Ölüm her yerdeydi. Dünyamın sınırlarında geziniyordu. Ondan kaçtığımı biliyor ve beni geri istiyordu.

Daha kuvvetli bir şey hissettiğimde onu izledim. Kasabayı çevreleyen dar ve kavisli yoldan çıkıp vadiden aşağı indim. Ağaçlar iki yana açıldı ve orman asfalta dönüştü. Evler ve dükkânlar gördüm. Sonra yine ağaçlar sıklaştı.

Onu bulana dek ilerledim. Erimiş tereyağı renginde bir çiftlik eviydi. Önünde geniş bir verandası vardı. Beyaz, sallanan koltuklar hafif rüzgârla birlikte hareket ediyordu. Ya da belki de onları hayaletler sallıyordu. Arabayı park edip gözlerimi eve diktim.

Burada çok hasta biri vardı. Yakında ölecekti. Çekim güçlü olmasına rağmen ellerim titremiyordu. Zihnim açıldı. Biri beyaz dantel perdeleri araladı. Camın ardından ince, uzun bir yüz bana baktı. Beyaz geceliği perdelerle bir örnekti. Dolayısıyla yüzü camın ardında havada asılı gibi duruyordu.

O kadar bitkindi ki şimdiden bir hayalete dönüşmüştü. Alnımı direksiyona dayayıp inledim. Troy'un haklı olduğu bir konu vardı. Bu kadın için yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Çok yaşlıydı ve yarı ölü sayılırdı. Onu nasıl kurtaracaktım ki? Camın ardındaki gözler beni izlemeye devam etti. Benim ölümün vücut bulmuş hâli olduğumu anlamıştı sanki. Bir uyarıydım. Faydasız ve korkunç bir uyarı. Başımı iki yana sallayıp vitesi değiştirdim ve gazladım.

Troy'un düldül arabası bizim kapının önünde duruyordu. Bir ara yola devam etmeyi düşündüm ama annem camdaydı ve

beni görmüştü. Dışarıdan bakınca o da deminki kadın kadar bitkin görünüyordu. Annem ne zaman böyle birine dönüşmüştü? İnanın hatırlayamıyordum. Falcon Gölü'ne düşeli bir ay olacaktı neredeyse. Belki o gün annem de benimle birlikte buzlu sulara gömülmüş ve benim aksime, oradan hiç çıkamamıştı.

Arabayı park edip eve girdim. Annem salonda yalnızdı. Ama Troy'un da buralarda bir yerde olduğunu biliyordum.

"Nerede?" diye sordum gözlerimle odayı tarayarak.

"Seni ne kadar merak ettiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Bunu bana nasıl yaparsın? Bana söylemeden çekip gitmek ne demek?"

"Ne?" Sabahı hatırladım. Aradan günler geçmiş gibi geliyordu. "Meşguldün. Rahatsız etmek istemedim."

"İzin alamayacak kadar mı? Delaney, kimsin sen? Artık seni tanıyamıyorum."

Etim kesildi. Evet, tam olarak hissettiğim buydu. Kelimeler de jilet gibi kesebilir insanı. Eski Delaney izin isterdi. Beyin MR'ı normal olan Delaney. O zamanlar başka biriydim.

Sonra betona sürtünen metalin sesini duydum.

Mutfaktan ve çamaşır odasından geçip arka kapıyı hızla açtım. Kapı, evin yan duvarına çarparak camları titretti. Annem peşimdeydi. "Onun burada ne işi var?" diye sordum. Troy avludaki karları kürüyordu. Küreği bir kez daha karların arasına daldırıldığında ucu betona sürttü.

"Bana yardım ediyor," dedi annem. Gözlerimi Troy'dan alamıyordum. Durup küreğe yaslandı. Nefes nefese kalmıştı. Bakışlarından anladım. Onun derdi anneme yardımcı olmak falan değildi. Öfkesini bizim bahçeden çıkarıyordu hepsi o.

“Çocuğa randevu vermişsin ama geç kaldın,” dedi annem. “Bû nasıl bir saygısızlık anlamıyorum ki.”

“Hâlâ filme yetişebiliriz,” dedi Troy ateş püsküren gözlerle.

Bir anneme, bir ona baktım. Troy öfkesini güçlükle kontrol ediyordu. Anneminse öyle bir derdi yoktu.

“Delaney,” dedi Troy kolumu tutarak. “Gidelim hadi.” Beni evin içinde sürükledi. Karşı koymadım çünkü şu anda kimden daha çok korktuğumdan emin değildim. Hakkında hızla bilgi edindiğim yabancidan mı yoksa hayatım boyunca tanıyıp da hızla yabancılaştığım kadından mı?

Troy yanlış yöne doğru ilerledi. “Nereye gidiyoruz?”

“Benim eve.”

“Hayır. Seninle ancak sinemaya giderim.”

Bana göz ucuyla bakıp gülümsedi. “Seni hafife almışım.”

“Ben de seni gözümde fazla büyüttümüşüm.”

“Haksızlık ediyorsun.” Yine de ileriden dönüp kasabaya girdi ve sinemanın arkasına park etti. Daha kontağı kapamadan indim. Gündüz bile olsa burada onunla yalnız kalmaya niyetim yoktu. Kürekle betona saldırırken bakışlarını görmüş-tüm. Üst kolumda hâlâ elinin izi duruyordu. Hele de on dört tane dikiş atılan yaram en büyük uyarıydı.

Troy sanki her şey çok normalmiş gibi biletleri aldı. Koluma girerek beni salonun en kuytu köşesine götürdü. Sağda solda başka çiftler olsa da etrafımız boştu. Olsun. En azından çığlı-ğım duyulurdu.

Film başlayana dek öyle düşünüyordum. Sonra bol patla-malı ve aksiyonlu gişe rekortmeni bir filme geldiğimizi fark ettim. Duvarın dibindeki koltuğuma büzüldüm. Troy kulağı-

ma eğildi. Başka türlü onu duymam imkânsızdı. “Açıklamama fırsat vermeden kaçtın.”

Ben de kulağına eğildim. Konuşurken mecburen yüzüne değdiğim için iyice hınçlanarak tısladım. “Baştan beri bana yalan söyledin. Orada çalışma amacın bambaşka.”

“Yalan değildi. İnsanların acı çektiğini görmekten nefret ediyorum.”

“O haplarla ne yapıyordun?”

“Ona sadece ağrı kesici verdim. Diğerleri ıstırabını uzatmaktan başka işe yaramıyor. Onu zorla yaşıyorlar.”

“Sen de onu öldürüyorsun!”

“Zaten ölecek. En azından acı çekmesin.” Dudakları kulağıma değince geri çekildim.

“Bu kararı sen veremezsin.”

“Hayır. Bu bir karar değil zaten. Benim görevim. Yaşama amacım.”

Ciddi miydi yoksa kötü bir şaka mı yapıyordu anlayamamıştım doğrusu.

Omzuma yapışıp beni kendine çekti. “Beni yargılayamazsın. Sen o arabada benimle ve ailemle birlikte değildin. Annemle babam hemen öldü çünkü onların oturduğu taraftan çarptık. Ama ablam arkamdaydı. Ölmesi kaç gün sürdü biliyor musun? Tam üç gün! Ona yardım etmem için yalvardı. Kemikleri kırılmıştı. Çok kan kaybediyordu. Bilinci açılıp kapanıyordu. Ve bana neden yalvarıyordu biliyor musun? Acılarını dindirmem için!”

Gözleri filme kaydı. Yüzü perdeden yansıyan ışıkla turuncuya boyandı. Konuşmaya devam etti. Duyabilmek için eğildim. “Yapamadım. Ona yardım edemedim. Sıkışmıştım.

O gece sustu. Bir daha da konuşmadı. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi hastanede açtım. Ailemden kimse kalmamıştı. Benim ölmeme izin vermemişlerdi. Oysa ablamın acılarını bile dindirememiştim.”

“Neden kararı onlara bırakmıyorsun? Onlara öleceklerini söyle ve bu seçimi kendileri yapsın.”

“Kimsede o cesaret yok, Delaney. İstiyorlar ama yapamıyorlar.”

“Yanılıyorsun. Mesela ben yaşamak istiyordum. Şansımı denemek istiyordum.”

“Acı çeksen bile mi? Ben senin gibi değilim. Hemen bitsin isterim.”

Başım dönmeye başlamıştı. Perdedeki patlamalara bakarak düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Ama o his yine bütün vücudumu ele geçirdi. Gözlerimi kapayınca daha da kötü oldum. Bir yerden düşüyordum sanki.

“Bizim komşu. Pencereleri sen açtın. Bizimkiler ben olduğumu sandı.” Artık kulağına fısıldamadığım için beni duymazdan mı geliyordu yoksa gerçekten mi duymuyordu anlayamıyordum.

“Yangını da sen çıkardın,” dedim. “Aklını mı kaçırdın? Bunun neresi acısız?” Elimdeki yarayı gösterdim.

Troy eğilip kulağıma fısıldadı. “Yatıştırıcı almıştı. Baygındı. Yemin ederim. Hiçbir şey hissetmedi.”

“Hastanede yanıma geldiğinde nasıl anlamadın? Ben yaşamak istiyordum.” Uyandığımda hissettiklerimi hatırladım. “Bana acı çektirdin!”

İrkildi. “Anlamıyorsun, değil mi? Seni o şekilde yaşatmamalıydılar. Kendini görmeliydin. Makinelere bağlıydın. Nefes

almanı sağlıyorlar, seni besliyorlar ve zorla yaşıtıyorlardı. Seni kendi hâline bıraksaydılar, acı çekmezdin. Evet, denedim. Her gün sana yardım etmeye geldim. Ailen, hemşireler ve sana iyilik ettiklerini düşünen on bin tane doktor nihayet gittiğinde o lanet çocuk yüzünden sana ulaşamadım.”

“Decker mı?”

“Her kimse. O kadar üzgün ve zavallı görünüyordu ki. Orada oturmuş, uyanmanı bekliyordu. Acı çekmeni izliyordu. Onların seni o hâlde yaşatmasına göz yumuyordu. Onun için gerçekten değerli olsaydın, ölmene izin verirdi.”

“Ben yaşamak istiyordum,” dedim yine.

“Ne istediğini bilmiyordun.”

“Ama hayatta kaldım işte. Kimse için yüzde yüz konuşamazsın. Her zaman bir şans vardır.”

“Sen kendini yaşıyor mu sanıyorsun?”

Emin olmak için tırnaklarımı avucuma batırdım. “Ölü değilim en azından.”

“Ama yaşıyor da sayılmazsın.”

Ayağa fırladım. Troy’un üzerinden atladım. “Uzak dur benden,” dedim. “Ciddiyim. Yanıma bile yaklaşma.”

Kolumu yakaladı. Daha önce sıkıp morarttığı kolumu. “Aptallık etme.” O da kalktı ve çıkışa doğru yürüdük.

Büfede boş bakışlarla patlamış mısırları seyreden çocuk dışında etrafta kimsecikler yoktu. “Ne yaptığını herkese anlatırım,” dedim. “Peşimi bırakmazsan, başına gelecekleri sen düşün.”

“Ne yapmışım, Delaney? Bir söylesene ne olur. Komşunuz hastaydı ve pencereleri açtım, öyle mi? Annenle baban da sana inanacak mı yani?”

“Yangının görgü tanıkları var. Birileri mutlaka görmüştür seni.”

Gülümsedi. Tek odaklanabildiğim kırık dişi ve ardındaki karanlık oldu. “Sence kimi fark etmişlerdir? Siyah kıyafetimle beni mi, cart kırmızı montunla seni mi?” Düşünmem için duraksadı. “Kanıtlar kimi işaret edecek dersin? Bende eldiven vardı. Sen bir şeye dokundun mu? Ya hatırlamıyorsan?” Avucumu yakaladığında inledim. Büfedeki çocuk bir anlığına bize baktı. Sonra yine patlamış mısırları seyretmeye koyuldu. “Sence sana ne yaparlar, Delaney?”

Kafamın içinde görüntüler patladı. Haplar. Yatağa bağlı kollarım. Hastane. Ve daha kötöleri. Kanatlı kapıyı itip karlardan yansıyan güneş ışığında gözlerimi kırıştırdım. Troy kolumu bıraktı ve elini yüzüne siper etti. Bu anı fırsat bilerek kaçtım.

Karşı kaldırıma koştum. Az kalsın bir kamyonetin altında kalıyordum. Sürücü kornaya asıldı. Arkama baktığımda Troy’un sinemanın önünde durduğunu gördüm. Gözlerini kısmış, beni izliyordu. Sonra rahat bir tavırla karşıdan karşıya geçti ve bana doğru yürümeye başladı. Bloğun sonuna doğru koştum. Pizzacıyı geçip eve yöneldim. Arada altı blok vardı. Gölün kıyısına kadar altı karla kaplı blok. Asla başaramazdım. Troy isterse beni yakalardı. Pizzacıya geri döndüm ama Troy çoktan oradaydı. Kapının üzerinde asılı yeşil tabelanın altında duruyordu.

Buzlu zeminde kayarak otoparktan geçtim. Dükkânların arkasına daldım. Duvarlara tutunarak koştum. Bir duvarın ve iki çöp kutusunun arasından geçtim. Hatta bir ara orada saklanmayı düşündüm. Ama vazgeçip pizzacının arka kapısını zorladım.

Kapı kilitliydi. Troy'un arka sokakta dolaştığını duyabiliyordum ve hatta dahası onu hissedebiliyordum. Kendinden emin ve öfkeliydi. Ayakkabı mağazasının arka kapısını açmayı denedim. Kilitliydi. Sonra bankayı. Onun açık olmasını beklemiyordum zaten. İleride sokak yüksek, tahta bir çitte son buluyordu. Ardındaki evlerin arka bahçeleri tel örgülerle çevriliydi.

"Delaney!" Onu göremiyordum ama sesi yakından geliyordu. Son kapıyı çektim. Mucize eseri açıldı. Kendimi ıslak paltoların asıldığı küçük bir odada buldum. Karşımda daha da sağlam görünümlü bir kapı vardı. Tabii ki kilitliydi. Odanın kapısını kapayıp sürgüyü taktım ve yere yığıldım.

İçerisi buz gibiydi. Çıplak zeminden nemli bir soğuk yayılıyordu. Belli ki uzun süredir temizlenmemişti. Bankanın yanındaki dükkânın ne olduğunu bir türlü hatırlamıyordum. Diğerleri gibi yeşil bir tabelası ve cam bir kapısı vardı. Ama adı hatırımdan çıkmıştı. Dış kapının altından giren ışığın titreştiğini gördüm.

Bir kahraman olsaydım, kapıyı açıp dizimle bacaklarının arasına vurur ve yere yığılmasını izlerdim. Sonra da yanından geçerken ona küçümseyici bir bakış fırlatırdım. Ama o kadar güçlü değildim. Ya da hızlı. Bu oyunda ben avdım, o avcı. Neyse ki aklım çalışıyordu. Kaçacak ve saklanacak kadar zekiydim.

Ağır botlar karları ezdi. Kapı zorlandı. Tahta çerçeve dışarıdan uygulanan güçle sarsıldı. "İçeride olduğunu biliyorum, Delaney. Daha konuşmamız bitmedi."

Elimle ağzımı kapadım. "Çocukluk ediyorsun. Bütün geceyi cenaze evinde geçirmeyeceksin herhâlde?"

Cenaze evi mi? Ürperdim. Yeni telefonumu montumun cebinden çıkarıp sessize aldım. Kayıtlı isimlerden birinin üzerine basarak bekledim. *Hadi, aç şunu.*

“Müsait değilim,” diye homurdandı Decker. “Seni sonra arayayım mı?” Cevap vermedim. Arkadan hafif bir müzik sesi geliyordu. Yanında birileri vardı. Tara’nın sesini hemen ayırt ettim.

“Delaney? Orada mısın?” Kısa bir sessizlik oldu. Yanındakilere “Geliyorum,” dediğini duydum. Müzik kesildi.

“Nefesini duyuyorum. Neden konuşmuyorsun?” Kapı bir kere daha zorlandığında inledim. “Delaney? Cevap versene. İyi misin?”

“Hayır,” dedim iç çeker gibi usulca.

Decker telefonu suratına yapıştırmış olmalıydı ki sesi aniden yükseldi. “Neredesin?”

“Kasabadaki cenaze evinde,” diye fısıldadım.

“Ne işin var orada?” Cevap vermedim. “Boş ver, geliyorum.”

“Arka kapıya gel,” diye fısıldadım.

“Kapama,” dedi. Ben de kapamadım. Decker zorlanan kapının sesini duymuş olmalıydı. Troy’un, “Delaney, içeride-sin biliyorum,” diye seslendiğini de. Tek kelime etmedi ama hızlı nefes alışını duyabiliyordum. Telefonu elinden bıraktığını tahmin ettim çünkü hattın cızırtılar gelmeye başladı. Sonunda dayanamayıp kapadım.

Troy güldü. “Seni duyabiliyorum, Delaney. Kimi aradın? Sevgilini mi?” Birkaç dakika sonra, ezilen karların ve tekerleklerin gıcırtısını ve bir kapının kapandığını duydum. Sürgüyü kaldırıp kapıyı açtım. Bir an ışıktan gözlerim kamaştı. Troy orada mıydı? Decker’la kapışıyorlar mıydı?

Hiçbir şey göremiyordum. Nihayet gözlerim ışığa alıştı ve karşımda Decker'ın minibüsünü buldum. İnleyerek ona doğru koştum.

Minibüse bindiğimde titreyen elimle kapıyı kilitledim. Decker hiç konuşmadan gaza bastı.

Gözlerimi dikiz aynasından ayıramıyordum. Peşimizde eski, siyah bir araba görmekten korkuyordum. Decker hızlı gidiyordu ama o da ikide bir aynaya göz atıyordu. Bizim sokakta yavaşladı.

“Durma,” dedim titrek bir sesle.

Decker sürmeye devam etti. Falcon Gölü'nün karşı kıyısına geçip bu mevsimde boş duran yazlık evlerin önündeki otoparka girdi. Emniyet kemerini çözdü ama motoru çalışır durumda bıraktı. Koltuğunda bana döndü. “Ne oldu anlat.”

Gözlerimi kapayıp başımı eğdim. Göz kapaklarımın ardında biriken yaşları hissedebiliyordum.

“Delaney, lütfen,” dedi. “Seni nasıl merak ettim anlatamam. Neler oldu söylesene.”

Başparmaklarımı kapalı gözlerime bastırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. “Troy'dan uzak dur. O görüldüğü gibi biri değil.” İnsanın bir anda değişebilmesi ne tuhaftı. Ama Troy değişmemişti ki. Ben onu şefkatli biri sanmıştım. Hâlbuki hep böyleydi. Justin de partide bunu kanıtlamamış mıydı? İnsan neyse oydu.

Gözlerimi açtım. Etrafı bulanık görüyordum ama neyse ki ağlamadım. Decker'ın yumruklarını sıkıtiğini gördüm. Beni dikkatle izliyordu. “Sana... zarar mı verdi?” diye fısıldadı.

Kolumdaki izi düşündüm. Sonra Decker'ın kahramanlığa pek hevesli olduğunu hatırladım. Ama Troy'un yarı cüssesinde

bile değildi. Hem Troy kötüydü. Decker onunla asla başa çıkamazdı. “Hayır. Sadece korkuttu,” dedim.

“Cenaze evinin arkasına saklanacak kadar mı?” Titreyen ellerime baktı. “Hâlâ iyi değilsin sen.” Soğutucunun üzerinden eğilip elimi tuttu ve arkasına yaslandı. Bir an için yine eski Delaney ve Decker’dık. Ele ele tutuşmamız gerçekte olandan daha fazlasını ya da azını ifade etmiyordu. Ağaçlara baktım. Göle. Yüzeyi karla kaplanmıştı. Bütün delikler kapanmıştı.

Güneş alçalıyordu. Decker farları yaktı. “Bence polisi aramalısın.”

“Hayır.” Elimi çektim. “Aslında bir şey olmadı. Galiba aşırı tepki verdim. Lütfen, kimseye söyleme. Bana söz ver, Decker.”

İç çekti. “Keşke benimle açık konuşsan.”

“Özür dilerim. Programını bozdu.”

“Sakin öyle düşünme. Başın sıkıştığında tabii ki beni arayacaksın. Biraz daha iyi misin?”

“Evet,” diye yalan söyledim.

Yola çıkıp bizim mahalleye doğru ilerledik. Aramıza yine bir soğukluk girdiğini hissedebiliyordum. Minibüsün kapısını açtığımda eski biz, rüzgârlı akşam havasına karıştı. Buna izin veremezdim. Hiç düşünmeden kemerimi çözdüm. Soğutucunun üzerinden uzanıp ona sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Decker önce şaşırdı, sonra sırtıma dökülen saçlarımı okşadı. Derin bir nefes aldı. Ne yaptığını biliyordum. Bu ana dair bütün detayları hafızasına kazımaya çalışıyordu. Biliyordum çünkü ben de aynısını yapıyordum. Ayrıldığımızda ona bakmadan indim. Bahçeden geçerek eve girdim.

Annem yemek yapıyordu. Bu iyiye işaretti. Ama suratıma bile bakmıyordu. Babam da gerginliğin farkında değilmış gibi durmadan konuşuyordu. Ama normalde bu kadar geveze olmadığı için rol yaptığını biliyordum.

Yemekten sonra erken yatacağımı söyledim. Annem sandalyeye çıkıp buzdolabının üzerindeki dolaptan ilaçlarımı indirdi. Ocağa yaklaşmam, evde yalnız kalmam ya da sokaklarda dolanmam istenmediği gibi, ilaçlar konusunda da bana güvenilmiyordu. Sanki istesem onları orada bulamazdım!

Bana hapları verdi. Bir yudum su içip ilaçları tükürmek için yukarı koştum.

“Delaney, dur.”

Bir elim tırabzanda duraksadım. “Hı?” Dilimin altındaki hapların yavaşça kanıma karıştığını düşündükçe panikledim.

“Ağzını aç.”

“Ne?” Annem bana doğru yürüdü. Babam suratını gizleyen gazeteyi silkeleyerek bu sahneyi görmezden geldi.

“Ağzını aç.”

“Neden?” Dilimi fazla oynatmamaya çalışıyordum. Ama bunu yaparken aynı zamanda da dilimi oynatmamaya çalıştığımı belli etmemeliydim. Dolayısıyla en basit kelimeleri kullanıyordum.

“Görmek istiyorum. Aç ağzını.”

“Bana güvenmiyor musun?” dedim onu geri püskürteceğimi umarak. Ama birden atılıp yanaklarımı sıktı. Aralık dudaklarımdan içeri baktı. “Biliyordum,” dedi beni tekrar mutfağa çekştirerek.

Bana yüzeyin altında gizlenen eski, itaatkâr Delaney’i görmeyi umarcasına dikkatle bakıyordu. Birkaç ilaçla yeniden ona

dönüşebileceğimi düşünüyordu. Hapları eviyeye tükürdüm. “İstemiyorum. Artık ilaç içmeyeceğim.”

Bir an aklımdan geçenleri okuyabildim. Burnumu sıkıp hapları ağzıma tıkmayı düşünüyordu. Ama sonra daha etkili bir plan yaptı. “Onları alana kadar odandan çıkmayacaksın. Okula bile gitmeyeceksin. Bir rapor alırım olur biter.”

Nefesimi tuttum. Elimi uzattım. Annem avucuma yeni haplar koydu. Onları ağzıma atıp kuru kuru yuttum. Bir an boğulacağımı sandım. Sonra yüreğim sıkıştı.

“Şimdi benden nefret ediyorsun,” dedi annem. “Ama aklın başına geldiğinde anlayacaksın. Sağlığın benim için daha önemli.”

Anladığım tek şey kişilik haklarımın ihlal edildiği idi. Decker bir iddia uğruna beni öptüğünde, Troy kolumu sıktağında ve cenaze evinde beklerken bile kendimi bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Resmen güvendiğim dağlara kar yağmıştı. Kesinlikle en kötüsü buydu.

Banyoda kustum. İşin acı tarafı, bunun için uğraşmadım bile. Sıcak suyun altında dikilirken bütün gün yaşadıklarımı düşündüm. Troy’un hapları alışından, ölümün kıyısındaki yaşlı kadını izlememe, sinemadaki kavgadan, Decker’ın beni cenaze evinden kurtarışına kadar, bütün başıma gelenler film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Annemin bana zorla ilaç yutturması da tüm bunlara tuz biber ekmişti. Birden midemdekileri artık içimde tutamayacağımı anladım.

İlaçların neredeyse hepsini çıkardığım için pek bir etkileiri olacağını sanmıyordum. Ama birazı kanıma karışmıştı ki birden uyku bastırdı. Göz kapaklarım ağırlaştı. Odada sersem sepelek dolandım. Uyumak istemiyordum çünkü Troy’un dışa-

rıda dolandığını hissedebiliyordum. Beni izliyordu. Bloğun aşağısından, ilerideki çalılarının arkasından ya da alenen kaldırımından. Pencereimin mandalını kontrol ettim. Perdeleri kapatıp yastığımın altına bir makas sakladım. Sokaktan geçen her araba onunki gibi geliyordu. Camım titrediğinde onun pence-reyi zorladığını sanıyordum.

Bir elimle makası tutarak uyuyakaldım. Ertesi sabah da yine aynı şekilde uyandım. Kendime zarar vermemem mucizeydi. Annem kapıyı çalmadan açtı. Önceki gece yaptıklarını unutmuş gibi gülümsüyordu. “Telefon,” dedi.

“Sonra ararım.” Ya asla aramayacağım Troy ya da ne diyeceğimi bilmediğim Decker olduğunu düşünmüştüm.

“Okuldan bir kız arkadaşın arıyor,” dedi annem.

Telefonu aldım. “Nerelerdesin, Delaney?”

“Janna?” Gözlerimi ovuşturdum. “Ah, merhaba. Naber?”

“Matematikten ne yaptın diye merak ettim.”

“Notlar açıklandı mı?”

“Evet, dün. Haberinin yok mu?”

“Seni sonra arayabilir miyim?”

Uçarcasına aşağı indim. Suratıma sahte bir gülümseme oturttum. “Karnem geldi mi?”

Annem haber izlerken ütü yapıyordu. “Evet, hayatım. Dün geldi.” Hâlâ bana bakmıyordu. Kesin bir terslik vardı.

“Eee?”

“Biri B, gerisi A.”

“B mi aldım? Bakayım.” Her şey yolundaymış gibi, gidip karnemi getirdi. Şaka mı yapıyordu? Ya da belki yanlış görmüştü. Ama hayır. İşte oradaydı. B harfinin kavisini görebiliyordum.

“İnanamıyorum,” dedim kanepeye çökerek. “Lanet olsun böyle işe. Olamaz!” Annem ilk kez sözlerime dikkat etmemi söylemedi.

Elimde karnemle odama çıktım. Janna’yı geri aramaya korkuyordum ama aramazsam da bir sıkıntı olduğunu anlayacaktı zaten. “Matematikten B almışım,” dedim.

“Harika,” dedi kısa bir duraksamanın ardından.

Güldüm. “Senin için öyle tabii.”

“Onu kastetmedim. Az kalsın ölüyordun. Komadaydın. Yine de B almışsın.”

“Hı, tabii.”

“Kızdın mı?”

“Hayır. Özür dilerim. Tabii ki kızmadım. Sadece şaşırdım. Beni çalıştırdığın için teşekkürler. Belki bu kadarını bile başaramayacaktım.” Bana neler oluyordu? Beynim bilemediklerini bile ayırt edemiyor muydu? Tam olarak neresi zarar görmüştü? Belki de kendimin farkında bile değildim.

“Carson’la Johnny’nin yerine gideceğiz,” dedi Janna. “Gelsene. Ne zamandır görüşmedik.”

“Olur,” dedim. Bu evden bir an önce çıkmalıyım. Hem arkadaşımı görmek iyi gelebilirdi.

Janna tarafından akademik bir bozguna uğradığıma göre artık okul birinciliği hayallerimle vedalaşabilirdim. Decker’ı aramak için telefonu yeniden elime aldım. Bir şaka yapıp beni güldürmesi ve önemli olmadığını söylemesi için. Ama onu aramadım. Aramızdaki o rahat ve samimi arkadaşlık sona ermişti. Birdenbire ondan bir şeyler saklamaya başlamıştım. Ve onun da benden sakladığından emindim.

*

Annemin arabasını izin isteyip aldım. Geçen akşam kaçtığım yere geri döndüm. Ön camdan pizzacıya baktım. Doğal olarak, yaşlı bakım merkezine doğru çekildiğimi hissediyordum. Ama bundan daha da güçlü bir şey vardı. Karşıdaki dükkânların oradan geliyordu. Ölüm beni bekliyordu. Etrafımda dolaşüyor da beni bulamıyordu sanki çünkü Troy'un da dediği gibi, aslında yaşamıyordum.

Bizimki gibi küçük bir kasabada, yakında ölecek kişiyi tanıyor olma olasılığım yüksekti. Belki şahsen değil çünkü yaşlılardan uzak duruyordum ama ya birinin ninesi ya da dedesi, komşusu veya kuzeninin amcası filan çıkma ihtimali kuvvetliydi. Öte yandan, öğretmenlerimizden biri ölümcül bir hastalığa yakalanmışsa bunu bilmeliydim. Janna'nın aile büyüklerinden birini ya da Tara'nın bir komşusunu kaybedeceğini de öyle. Tara'yı sevmesem de böyle bir acı yaşamasını istemezdim tabii.

Arabada felce uğramış gibi oturdum. Eve gidemiyordum. Ya da Decker'lara. Hiçbir yere gidemiyordum. Pizzacıya giremeyecek kadar korkuyordum. *Kendine gel.* Pekâlâ, içeri girecek ama etrafa bakmayacaktım. Karlı otoparktan geçip kalabalık restorana girdim. Yağ ve salam kokusunun dikkatimi dağıtmasını bekledim. Başımı eğerek yürürken etrafı dinledim. Carson'ın yüksek ve enerjik sesini hemen tanıdım. Gülerek bir şeyler anlatıyordu. O tarafa yöneldim. Sağ duvarın dibindeki masaya.

Kendimi berbat hissediyordum. Janna'yla Carson'ın kaçmak bakışlarını yakaladım. Hislerim yüzüme yansımıştı demek ki. Sonra birden donup kaldım. İki yanımdan insanlar geçiyordu. Bazıları pizzalarını yeni almıştı. Ötekiler tepsilerindekileri

Bölüm 14

“**D**elaney, iyi misin?” diye seslendi Janna başını yana eğerek. Hareket edemiyordum. İnsanlar bana bakıyordu. Carson, kardeşine bir şeyler fısıldadı. Janna ayağa kalkıp buk-
lelerini arkaya attı. Ama sırtından sekip yine omuzlarına düştü-
ler. Gelip belime sarıldı. “Dünyadan, Delaney’e,” diye fısıldadı
kulağıma. “Herkes sana bakıyor.”

Rahat bir nefes alarak ona yaslandım çünkü Janna değildi. Bana dostluk elini uzatan bu kız yakında ölmeyecekti. Ama sonra mideme bir kramp girdi. O değilse, demek ki Carson’dı. Kanepede beni öpen, birilerinin camını kırıp beni kurtarmak için ip çalan Carson. Özel bir şakayı paylaşıyormuşçasına bana tatlı tatlı gülümseyen Carson. “Bir şeyler ye, kendine gelirsin,” dedi Janna. Birlikte masaya yürüdük. Yanına oturdum.

Pizzadan bir dilim aldım. Küçük bir lokma ısırp robot gibi çiğnemeye başladım. Sıcaklığı ve boğazımdan aşağı kayan

peynir tadı ilk kez hoşuma gitmedi. Aksine midemi bulandırdı. Gözlerimi Carson'dan alamıyordum. Hiç de hasta görünmüyordu. Üç dilim sarımsaklı pizzayı bir çırpıda yuttu.

“Çok sarımsaklı gelmedi, değil mi?” diye sordu. “Ne yapayım? Ben böyle seviyorum. İmajım zedelenmez umarım.” Başını arkaya atıp güldü.

“İmajını yerler,” dedi Janna. Peçetesiyle önündeki dilimin fazla yağını aldı.

“Sanki sen çok farklısın, Janna.” Carson bana döndü. “Saçları bir şeye benzesin diye kaç kuaför dolaşıyor bir bilsen.”

Janna alınmış bir ifadeyle kafasını yokladı. “Ben saçlarımdan memnunum. Sadece bakım yaptırıyorum.”

Carson, bana dönüp “Sence saçlarımı kestireyim mi, Delaney? Yoksa çok mu çocuksu olur? Üniversitede olgun görünmek istiyorum,” diye sordu. Çenesine kadar inen buklelerini karıştırdı.

Carson'ı üniversitede hayal ederek gülümsemeye çalıştım. Belki de sorunun ne olduğunu bulabilirsem onu kurtarabilirdim.

“Sen hasta mısın?” dedim pat diye.

“Ne?”

“Hasta mısın? İyi görünmüyorsun.” Yalan söylüyordum tabii.

Carson metal peçetelikte kendine bakmaya çalıştı. “Yooo, değilim. Janna, sen de bir bak bakayım. Buranın havasından nefret ediyorum. Üniversiteye güneye gideceğim. Florida ya da Hawaii'ye. Hawaii daha iyi sanki. Beni ziyarete gelirsiniz. Sörf yapmayı falan öğrenir, keyfime bakarım.”

Janna gülümsedi. “Önce notlarını düzelt, şapşal.”

Notlar, üniversite, saç modeli... Hiçbirinin önemi yoktu. Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Kusacağımdan korkarak pizzayı tabağa bıraktım.

“Asıl sen iyi misin, Delaney?”

“Kötü bir gün geçirdim,” dedim.

“B aldın diye mi?” Janna sırtımı okşadı. “Bizim Carson, B alsa sevinçten havalara uçar.”

“Yok. Ondan değil,” diye mırıldandım.

Janna gözlerini bana dikti. “Bak, ne diyeceğim? Arabayı yıkamaya götüreceğim. Carson’ı eve sen bıraksana. Hatta bizde takılın. İşim bitince yanınıza gelirim. Nasıl fikir?”

Mükemmel bir fikirdi. İstesem bu kadarını planlayamazdım. Ağabeyine baktı. “Ona dokunayım deme.”

“Kim, ben mi?” diye sırıttı Carson.

“Pislik. Delaney, kendini kollayabilirsin değil mi?”

“Merak etme,” dedim.

“Yok, kalsın zaten,” dedi Carson. “Suratına baksana. Ölü gibi. Bana mikrop filan bulaştırırsa, bir de hastalıkla uğraşamam.”

“İnsanlar neden göremiyor anlamıyorum,” dedi Janna. “Benim ağabeyim gerçek bir dangalak.” Masadaki çöpleri topladı. Hep birlikte çıkışa doğru yürüdük. Ama birden başıma bir sancı saplandı. Kaçırdığım bir şey vardı ama ne? Döndüğümde arka duvarın oradaki masada Troy’u gördüm. Bilinçaltım onu çoktan fark etmiş olmalıydı.

“Carson, ben tualete uğrayacağım. Arabada buluşalım mı?”

Topuklarımın üzerinde dönüp doğruca Troy’un masasına gittim. Sözüm ona kâğıt bardağıyla oynuyordu. Bardağın plastik kapağını kaldırıp kolasındaki buzları çıkardı. Karşısına oturdum.

“Bu zevki neye borçluyum?” diye sordu.

Avuçlarımı masaya yapıştırıp öne eğildim. “Ondan uzak dur.”

“Kimden? Ah, nalları dikmeye hazırlanan arkadaşını mı diyorsun?”

“Öyle bir şey olmayacak.”

Elini benimkinin üzerine koydu. Hızla elimi çektim. Başını iki yana sallayarak fısıldadı. “Engel olamazsın.”

“Sen öyle san,” dedim ve ayağa fırladım.

O da doğruldu. Peş peşe lokantanın önüne doğru yürüdük. Yalnız olmadığımızdan emin olmak için etrafıma bakındım. “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi. “Dün açıklamak istedim ama kaçtın.”

“Bizi rahat bırak,” dedim.

“Bırakacağım. Ama sana hak verdiğim için değil. Gerçekleri kendin görmen gerektiği için. Çünkü beni ancak o zaman anlayacaksın. Bana döneceksin, Delaney. Birlikte olmak bizim kaderimizde var.”

“Saçmalama,” dedim. “Yok öyle bir şey.” Bir yaptıklarım vardı, bir de yapmadıklarım. Söylediklerim ve söylemediklerim. Alın yazısına inanmazdım. Sadece ben vardım, ya yanlışı ya da doğruyu seçecektim. Dışarıda beni bekleyen Carson’ın yanına gittim. Onu kurtaracaktım.

Carson’la dar, ahşap merdivenden bodruma indik. Geniş alan yarıdan bölünerek bir tarafı ilk inşa edildiği hâliyle bırakılmıştı. Duvarlar tuğlaydı ve sağa sola dağınık bir şekilde spor aletleri yerleştirilmişti. Bodrumun diğer yarısının duvarları sıvalıydı ve zemin halı kaplıydı. Duvar diplerine rahat kanepeler ve koltuklar koymuşlardı. Bir de büyük ekran televizyon vardı.

“Sana dokunmam yasak olduğuna göre kanepeyi boş veriyoruz,” dedi Carson. Başını arkaya atarak güldü. Suratımın asıldığını görünce parmağıyla karnımı dürttü. “Hey, dalga geçiyorum. Gülümse.”

Denedim.

“Hasta olmadığından emin misin?” dedi.

“Carson, sana bir soru sorabilir miyim? Biz küçükken sen ara sıra kriz geçirirdin, değil mi?”

Arkasını dönüp spor aletlerine doğru yürüdü. “Unutmamışsın.”

“Bir kere de oyun parkında olmuştu.”

“Of, bitmek bilmemişti.” İki ucuna ağırlıklar takılı uzun, demir bir çubuğun altına girdi. “Destek olsana.”

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bileklerimden tutup ellerimi çubuğa koydu. “Düşürürsem tut.”

Benden onu korumamı istiyordu. Avuçlarım terlemişti. Ellerimi kotuma silip yeniden çubuğu kavradım. “Merak etme, düşürmem,” dedi.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Ne?” Carson çubuğu indirdi. Ellerimle onu izledim. Çubuğu her kaldırıışında ciğerlerindeki havayı üflüyordu. Ben de her seferinde nefesini böyle harcadığına kızarak suratımı buruşturuyordum.

“Krizler,” dedim.

Carson doğrulup sağa sola esnemeye başladı. “Üç yaşında başladılar. On yaşında kontrol altına alındılar. Yedi yıl boyunca doğru ilacı bulana kadar beni deneme tahtasına döndürdüler.”

“Korkuyor muydun?”

Gözlerini suratıma dikti. Bir şey diyecekken vazgeçmiş gibi ağzını açıp kapadı. Tekrar çubuğun altına yattı. “Korkacak bir şey yok. Sara krizleri genelde insanı öldürmez. Suda değilsen ya da düşüp başını çarpmazsan tabii.” Sahte bir kahkaha attı.

Çubuğu kavradım. “Hâlâ ilaç kullanıyor musun?”

“Hayır. Geçen ay bıraktım. Dikkatimi toplamakta zorlanıyordum.” Ağzı muzip bir gülümsemeyle çarpıldı. “Galiba Janna kadar zeki değilim.”

“Doktorun ilacı bıraktığını biliyor mu?”

“Evet. Hastalığım tamamen geçmiş de olabilir. Doktorlar bunun mümkün olduğunu söyledi.”

“Nasıl anlaşıyor?”

“İlacı bıraktığım hâlde kriz geçirmezsem bu iş bitmiş demektir. Şimdilik iyi gidiyorum.”

Bu açıklama bana yeterince bilimsel gelmemişti. Hastalığı ne zamandır gizlice ilerliyordu acaba? Onu Justin’in partisinden beri ilk kez görüyordum. Bir belirti gösteriyor muydu? Çekim ne zaman başlamıştı? Ve onu doktora görünmeye nasıl ikna edecektim?

Seçeneklerimi hesaplamaya çalışırken, Carson’ın telefonu çaldı. Hasta numarası yapıp beni hastaneye götürmesini isteyebilirdim. Belki Doktor Logan’ı şu bin dolarlık testlerinden birini yapmaya ikna edebilirdim. Ama Carson sara nöbetinin ölümcül olmadığını söylemişti. Ya başka bir sorunu varsa? Kalbi zayıfsa ve bundan habersiz ağırlık çalışıyorsa?

Carson telefonu kapadı. “Yürü, gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Kevin’lere.”

“Janna burada beklememizi söyledi.”

“Janna durmadan bir şeyler söylüyor zaten. Ama ben ondan büyüğüm. Şimdiye kadar onun lafını dinleseydim sıkıntıdan ölürdüm. Hadi. Mesaj atıp nerede olduğumuzu söylerim.”

Merdivenin önüne dikildim. “Janna’yı beklessek olmaz mı?”

Yanımdan geçti. “Gerek yok. Justin oradaymış. Decker’la Tara da yolda.”

“Ben gitmek istemiyorum.”

“Decker sana lafını nasıl dinletiyor hayret doğrusu. Ben gidiyorum. İstersen oturup Janna’yı bekle ya da benimle gel.”

Merdiveni yarılammıştı bile. Onu gözümün önünden ayıramazdım. “Tamam, bekle. Arabayı ben kullanacağım.”

Yol boyunca içim içimi yedi. Carson’a hissettiğim çekimin kuvveti hiç değişmiyordu. Ne kadar vaktim kaldığını düşündüm. Kevin bizim kasabanın yegâne zengin mahallesinde oturuyordu. Aslında burası bir sokaktı. Dik ve dolambaçlı yolda yokuş yukarı tırmanırken, dağın kenarındaki muhteşem evlerin yanından geçtik. Falcon Gölü yoldan görünmüyordu ama bu evlerin hepsi de göle tepeden bakıyordu.

Kevin’in evi sokağın sonundaydı. Kar, buz ve sert dönemeçler yüzünden tepeye ulaşmamız en az on dakika sürecekti.

Bir yandan dikkatimi yola vermeye çalışırken, bir yandan da Carson’a kaçamak bakışlar fırlatıyordum. Dağ yolunun yarısında, uyarı niteliğindeki o zararsız çekim hissi beynimin ortasında bir karıncalanmaya dönüştü. Hızla başımı çevirip Carson’a baktım ve frene bastım.

Emniyet kemeriyle birlikte öne doğru savruldu. “Ne oldu? Ben kullanayım mı?” Her şey normalmiş gibi gülümsüyordu ama gözlerini kısmıştı. Birkaç kere camdan baktı.

“Neyin var?” dedim.

“Hiç. Işık rahatsız etti de. Burası amma aydınlık.”

İki yanı ağaçlık, dar bir yoldaydık. Gün ışığı sık dalların arasından güçlükle sızıyordu. “Carson, bak bana. Gerçekten iyi misin? Kriz geçirmiyorsun, değil mi?”

“Dedim ya artık geçirmiyorum.” Yeterince ikna olmayınca bir karar verdim. Buzlu yolun ortasından tehlikeli bir dönüş yaptım. Köşeden her an bir araba çıkabilirdi ama buna mecburdum. Yokuş aşağı inmeye başladım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Carson.

İçimden hesap yapıp duruyordum. Üç dakikada dağdan insem, üç dakikada da otobana çıksam, on dakikada doktorun muayenehanesinde olabilirdim. Başarabilirdik. “Seni doktoruma götürüyorum,” dedim. “İyi görünmüyorsun.”

“Saçmalıyorsun,” dese de üstelemedi. Bir terslik olduğunu o da hissetmişti belli ki.

“Janna’yı ara. Ya da sizinkileri.”

Carson beni dinlemiyordu. Gözlerini kısmış, sağa sola bakıyordu. Elini göz hizasına kadar kaldırıp tersini çevirdi. “Ne yapıyorsun?”

“Bir şey görüyorum,” diye fısıldadı.

“Nasıl bir şey?” Yokuş aşağı inerken gaza asıldım. Karşı yönden siyah bir araba geliyordu. Yan yana geçerken bir an şoförle göz göze geldim. Direksiyona yapışıp gazı körükledim.

“Bir işaret,” dedi Carson. Hâlâ eline bakıyordu. “Bir uyarı.”

Dağ yolundan çıktım. Otobana üç dakika kalmıştı. “İyi olacaksın, Carson,” dedim ama paniklelemeye başlamıştım. Çekim güçlüydü ve karıncalanma beynimden enseme doğru hızla yayılıyordu. “Dayan,” dedim gaza basarak.

Köşeyi sertçe döndük. Carson avucunu yan cama yapıştırdı. “Beni öldürmeyeceksin, değil mi?”

Arka tekerlekler yolu kavrarken dişlerimi sıktım. “Hayır. Asla.”

İki dakikadan kısa bir sürede otobandaydık. Doktor Logan’ın muayenehanesi yol üzerindeydi. Vaktinde yetişecektik. Orada Carson’a test yapacaklar ve sorunu bulup düzelteceklerdi.

Otobana gireli bir buçuk dakika olmuştu ki karıncalanma kollarıma ulaştı. “Carson?”

“Bir sorunumuz var, Delaney.”

“Biliyorum. Elimden geldiğince hızlı gidiyorum. Dayan.”

“Sorun bende değil, sende.” Parmağıyla direksiyonu işaret etti. Ellerim zangır zangır titriyordu. Direksiyonu düz tutamıyordum. Yumruklarımı zorla açıp direksiyonu kavradım. Bir an gözlerimi yumdum. Sonra silkinip yola odaklanmaya çalıştım ama nafile.

“Lanet olsun,” dedim direksiyonu kırıp frene basarak. “Telefonunu çıkar. Şeyi ara çabuk.”

Kaşlarını çatsa da telefonunu çıkardı. “Kimi?”

“Ambulansı.” Tuşlara basıp telefonu kulağına götürdü. Ama sonra telefon elinden kayıp yere düştü. Hattın diğer ucundaki operatörün sesini duyabiliyordum. Kemerimi çözüp Carson’ın kucağına doğru eğildim. Carson birden kaskatı kesildi.

“Carson?” Gözleri arkaya devrildi. Kolları ve bacakları istemsizce hareket ediyordu. Nihayet telefonu alabildim. “Alo? Acil durumunuz nedir?” diyordu kadın hâlâ. Tam doğruluyordum ki Carson’ın dizi yanağıma çarptı. Bütün vücudu sarsılmaya başladı.

“Ah,” diye inledim telefona. Carson öne doğru savrulduğunda emniyet kemeri gerildi. Ayakları yeri dövüyordu.

“Hanımefendi, sorun nedir?” diye sordu operatör.

“Carson Levine,” dedim titreyen sesimle. “Sara nöbeti geçiyor.”

Uzanıp emniyet kemerini çözdüm. Yoksa kendini yaralayacaktı. “Tamam. Lütfen, ona dokunmayın. Merak etmeyin, iyileşecek.”

“Arabadayız. Emniyet kemeri...”

“Ona dokunmayın. Krizin geçmesini bekleyin.”

“Ne yapabileceğimi söyleyin.”

“Hiçbir şey. Şu anda ona yardım edemezsiniz. Bir sağlık ekibi yollayacağım. Konumunuzu bildirin.”

Carson’ın başı öne düştü ama kollarıyla bacakları durmuyordu. Sonra kustu. Elimle ağzımı ve burnumu kapatarak kapıyı açtım. Araba birden benzinci tuvaleti gibi kokmaya başlamıştı.

“Kustu,” diye fısıldadım telefona.

“Bir şey çıktı mı?”

Hâlâ kusmasından bahsettiğimizi tahmin ettim. “Evet.” Arabadan inip Carson’ın kapısını açmaya koşarken, Troy arkamıza yanaştı.

“Nefes alabildiği sürece iyi olacak. Bana konumunuzu bildirin.”

“Otobandayız.”

“Hangisinde?”

“Bilmiyorum! Anderville’in hemen dışında. Hâlâ krizde.”

“Dört dakikayı aşmadığı sürece sorun yok. Ya da art arda kriz geçirmediği sürece. Daha bir dakikayı biraz geçti. Hangi otobandayız demiştiniz?”

Sadece bir dakika mı olmuştu?

Troy arabasından indi. “Bizden uzak dur,” dedim.

“Kiminle konuşuyorsunuz?” diye sordu kadın.

Cevap vermedim. Başladım gülmeye. “Geçti,” dedim. Carson’ın başı göğsüne düşmüştü. Ama nefes alıyordu. İyiydi. Hayattaydı.

Telefonu kapadığımda hâlâ gülüyordum. Gözlerim dolmuştu. Troy’u bulanık görüyordum. Ona ters bir bakış fırlattım. Carson baygındı. Onu arabadan güç bela çıkardım ama ağırlığını daha fazla taşıyamayınca üzerime düştü. Canım acıdıysa bile hissetmedim. Janna’nın yıllar önce yaptığı gibi, onu yan çevirdim.

Carson gözlerini kırptırdı. “Sen melek misin?” diye fısıldadı.

“Bugün öyleyim,” dedim buklelerini okşayarak. Sonra birden durdum.

Parmaklarım seğiriyordu. Arabasına yaslanan Troy’a baktım. Yavaşça başını iki yana salladı.

Carson’ın gözleri arkaya devrildi. Karları tekmeleyerek doğrulmaya çalıştım.

Carson yine kriz geçiriyordu.

Bölüm 15

“Yardım et!” diye bağırdım Troy’a. Yanımıza koştu. Yüzünden bize yardım etmek istediğini anlayabiliyordum. Carson’ı kurtarmak istiyordu. “Söyle, senin için ne yapabilirim?” dedi.

“Beni boş ver! Ona yardım et!” Carson’ın sarsıntısı artıyordu. Giderek daha fazla kara gömülüyordu. Hava buz gibiydi. Yerde yatıyordu ve elleri çıplaktı. Ona acilen bir atkı ve bere bulmalıyım. Kotu da ıslanmıştı. Islak kot çok rahatsız ederdi. Sonra onu arabadan indirdiğim için bana kızardı.

Troy beni ayağa kaldırıp belime sarıldı. “Onun için yapabileceğin bir şey yok. Bunu biliyorsun.” Doğru söylüyordu. Telefondaki kadın da öyle demişti. Kendi hâline bıraktığım sürece iyi olacaktı. Ama art arda kriz geçirmediği sürece. Bir daha düşündüm. Onun için yapabileceğim bir şey var mıydı? Ama Carson bile sara nöbetinin öldürücü olmadığını söylemişti.

Sara krizleri insanı öldürmez.

İkinci kriz kesinlikle bir dakikadan uzun sürdü. Troy'un feruarı omzuma batıyordu. İzi kalacaktı. İki dakika geçti. Troy bana sıkıca sarılarak Carson'ı görmemi engellemeye çalıştı. Ben yine de gözlerimi ondan alamıyordum. Üç dakika. Sonra hareketsizleşti. Çamura, kara ve daha kim bilir nelere bulanmıştı? "Bitti," dedi Troy.

Troy'u itip Carson'ın yanına çöktüm. Hiç kıpırdamıyordu. İçimden bile söylemeye dilim varmıyordu ama ölü gibiydi. Onu sırtüstü döndürdüm. Tanrım, ellerimi nereye koymam gerekiyordu? Parmaklarımı göğsünde kaydırarak kaburga kemiklerini yokladım. Geçen yılki ilk yardım dersinde öğrendiklerimizi hatırlamaya çalıştım. Sonra en doğrusunu yapmaya çalışmaktan vazgeçip avuçlarımı göğsünün ortasına koydum ve bastırdım. Sonra yine bastırdım ve yine. Bir yandan da içimden sayıyordum.

"Delaney, yeter," dedi Troy. "Öldü."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapadım ve yüksek sesle saymaya devam ettim. Troy yanılıyordu. Sara nöbetleri öldürücü değildi. "Delaney, kendine gel. Zaten hissediyorsun. Biliyorsun!" Hayır, bilmiyordum.

Çünkü sara nöbetleri öldürücü değildi.

Başımı yana eğip dudaklarımı Carson'ın kılere bastırdım ve nefesimi ağzına üfledim. Göğsünün yükselip alçalmasını izledim. Akciğerlerine dolan oksijeni ve organlarına kan pompalayan ellerimi düşündüm. Onu hayata döndürdüğümü hayal ettim.

"Delaney, gel benimle."

Dudaklarını düşünmek istemiyordum. Ağzıma son dokunduklarında sıcak ve canlıydılar. Şimdi ise buz kesmişlerdi.

“Delaney, bitti.”

Ama sara nöbetleri ölümcül değildi.

Akciğerlerine hava üfledim. Kalbini pompaladım. Gözlerimi kapayıp başımı arkaya atarak bir dua mırıldandım. Bir mucize istiyordum. “Lütfen,” diye ağladım ama hiçbir şey olmadı.

Uzaktan siren sesleri geldi. Hızla yaklaşıyorlardı.

“Gidelim. Hadi, Delaney, gitmeliyiz. Tamam. Ben gidiyorum.”

Pompalamaya devam ettim. Nefesimi üfleme. Troy arabasına binip gitti. Gerçek yardım nefesimi ciğerlerine elli üçüncü kere üflerken geldi. Beni geri çektiler. Carson’ın gevşek vücudunu sedyeye yatırırken bağırarak sorular sordular. Ağzına sarı, şişme bir torba taktılar.

“Ne oldu?” dediler. “Neyiniz oluyor?” “Ne kadardır böyle?” “Akrabanız mı?” “Carson Levine,” diye mırıldandım.

Tek düşünebildiğim ağzındaki torbanın ne kadar sahte ve çirkin olduğuydu. Ciğerlerine üflenene soğuk ve steril hava ona hayat veremezdi ki.

Biri eve tek başıma dönebilir miyim diye sordu. Bir şeyler mırıldandım. Dakikalar sonra, yolun kenarında yapayalnız kaldım. Annemin arabası hâlâ çalışıyordu. Ön kapıların ikisi de açıktı. Yolcu koltuğu kusmuk lekeleriyle kaplıydı. Dizlerimin üzerine yığılıp Carson’dan kalan boşluğa baktım. Sirenler gide-rek uzaklaştı. Onu kurtardıklarını hayal ettim.

Çünkü sara nöbetleri ölümcül değildi.

Ama Carson tam olarak böyle söylememişti.

Demişti ki *sara nöbetleri genelde insanı öldürmez*. İnsanların on bir dakika suyun altında kaldıktan sonra genelde kurtulmadığı gibi. Benim genelde A almam gibi. Acıyla iki büklüm

oldum ama neremin acıdığını bile bilmiyordum. Geniş bir alana yayılan, beni sarıp sarmalayan, müthiş bir sancıydı. Carson'ın neler hissettiğini merak ettim. Vücutundaki son hayatı ona ben vermiştim. Dudaklarının dokunduğu son canlı bendim.

Carson'ın ağırlığıyla çökmüş olan karlara yapıştım. Kar meleği oyunu oynar gibi sırtüstü yattım. Ama kollarımla bacaklarımı kıpırdatmadım. Orada öylece yattım ve sıcak göz yaşlarımın buz tutmasını bekledim. Üstüm başım kar oldu. Kulaklarıma karlar doldu. Karıncalanmanın yerini acı aldı. Acı hafızamı bulandırdı. Acı, ıslak ve soğuk.

Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Yanıma bir araba yanaştı. Onunla yüzleşmemek için gözlerimi kapadım. Gölgesi güneşi engellediğinde yüzüm soğudu. Gözlerimi açtım ve ışığın yerini alan karanlığa baktım. Troy'un karaltısına.

Bana uzattığı elini tuttum. Beni göğsüne bastırmasına izin verdim. Kulağıma fısıldadı. “Üzgünüm. Arkadaşına çok üzüldüm.” Nasırlı başparmağıyla yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. Yüzümü eline dayadım. Sırtımdaki, kollarımdaki ve saçlarımdaki karları silkeledi. Titremem durana dek bana sarıldı. “Hadi, gidelim,” diye fısıldadığında peşine takıldım.

Carson'ın yerde bıraktığı ize basana kadar bir rüyadaydım sanki. Carson'ı oraya yatırdığımda hâlâ yaşıyordu ve yine orada ölmüştü. *Troy hiçbir şey yapmadı. Onun can çekişmesini izledi.*

Carson'ın izinin kıyısında durdum. “Seninle gelmiyorum.”

Troy bana dönüp iç geçirdi. “Bununla mı gideceksin?” dedi annemin mahvolan arabasını göstererek. Gözlerini titreyen ellerime dikti. Gidip şoför koltuğunun yanından çantamı aldı, kontağı kapadı ve kapıları kilitledi. Kardaki iki vücut izinin açığından dolaştım.

O ikisi ölüme bir övgüydü âdeta.

Troy'un arabasına bindiğimde çantamı aramıza koydum. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için kapıya yaslandım. Araba eskiydi. Kapı da öyle. Ona yaslanmak tehlikeli olabilirdi ama aldırmadım. Belki düşüp kafamı asfalta çarpar ve günlerce komada yatardım. Uyandığımda da kimse Carson'ı kurtaramamama aldırmaıdı. MR çektiklerinde beynimin ağır hasar aldığııı görürler ve beni ağır kesicilerle doldururlardı. Belki o zaman anılarımı hatırlayamazdım. Decker baş ucumda oturup elimi tutardı. Okul birincisi, bir mucize ya da boş harcanan bir hayat mı olduğumun önemi kalmazdı.

Yanımdan akıp geçen ağaçlara baktım. Her şey farklı görünüyordu. Boyut değiştirmiştik sanki. Önceden uzunluk ve genişlikten ibaret, iki boyutlu, yassı bir dünyada yaşıyordum. Ve birdenbire dünyam derinlik kazanmıştı. Her şey çok yakın ve sonra çok uzak görünüyordu. Çok büyük ve çok küçük.

Bütün hayatımı burada geçirmiştim. Ağaçlar aynı, insanlar aynıydı. Kışın yerden hiç kalkmayan şu beyaz örtü de öyle. Karların altındaki her şeyin ölü olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir çukura girdik ve görüş alanımdakiler sağa kaydı. Ağaçlar döndü. Carson'ın yüzü. Ağzı. Dudakları buz gibiydi ve tadı... "Kenara çek!"

Kapıdan karların üzerine düştüm. Derin nefesler aldım ama bulantım geçmiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığımda arabaya yaslandım. Troy gelmek istedi ama el işaretiyle onu durdurdum.

"Çıkaracağım," dememle midemdekileri Maine'in bu ücra köşesindeki bir hendeğe boşaltmam bir oldu.

Troy haklıydı. Cehennem buydu.

Titrek bacaklarımın üzerinde iki büklüm durdum. Troy sırtımı okşuyordu. Başıımı çevirip uzun saçlarımın arasından ona baktım. Troy gözlerini koruya dikmişti. Bana bakmadan kollarımdan tutup doğrulmama yardım etti. Bileklerimi yakaladı ve başparmaklarını biraz üzerlerine bastırdı. Baş dönmem azaldı.

“Ablamı araba tutardı,” dedi. Kendimi daha iyi hissetmememe rağmen geri çekildim. “Ona yardım edemedim. Bırak sana edeyim.”

Histerik bir kahkaha attım. Yardımını istemiyordum. Ondan o tür bir yardım beklemiyordum. Dönüp arabaya bindi. Eve dönene kadar gözlerimi açmadım. Ağlamadım da. Aslında çok istiyordum ama kendimi tuttum. Troy’un yanında bir daha öyle bir zayıflık g stermeyecektim.

Troy bizim evin önündeki kaldırıma yanaştı. Annem terlikleriyle dışarı fırladı. Haberi duymuştu. Daha kollarına atılmadan ağlamaya başladım. Bana zorla ilaç i irmesi o an umurumda değildi. Anneme ihtiyacım vardı.

Verandanın basamaklarını çıkarken Troy, annemle konuşuyordu ama hıçkırıkları arasında onu duyamıyordum. Sonra Troy gitti ve annemle birlikte kanepeye   kt k.

“ ld , değil mi?” dedim. “Gerçekten  ld ?” Annemin yaşlı gözlerine baktım. Bakışları pencereye kaydı. Beni kollarında usulca salladı. “şşşt. Her şey yolunda.”

“Ya Carson?”

Annem sallanmayı bırakıp gözlerimin içine baktı. “ zg n m, hayatım.”

“Anne? Bende bir tuhaflık var.” Bana daha da sıkı sarıldı. Yumuşacık kollarında avunmaya çalıştım. Ama tek hissettiğim kemikleriydi. Sivri köprücük kemikleri. Sert omzu ve sıska

kolları. Annem yok oluyordu. Ölüm her yerdeydi. Annemi yavaşça öldürüyordum. Acı çektirerek.

O gece, kanepede dertop olmuş yatarken bana uyku ilacı ve sakinleştirici getirdi. İkisini de isteyerek yuttum.

Uykudan uyanırken güzel bir an yaşadım. Hırkamı boynumun altına sıkıştırmıştım. Etrafımı yastıklar ve sıcaklık sarmıştı. Perdelerin arasından sabah ışığı sızıyordu. Mutfaktan tavada eriyen tereyağının nefis kokusu geliyordu. Üzerime ağırlık çökmeden önce o hafifliğin tadını çıkardım. Sonra yağdan cızırtılar yükseldi. Midem hatıralarla dönmeye başladı.

Dünkü kıyafetlerimle banyoya koştum. Hâlâ soğuk ve katıydılar. Ve ben hâlâ onun kokusunu alabiliyordum. Tadını. Tuvaletin üzerine eğildim ama hiçbir şey çıkmadı. Bir şey kalmamıştı ki. İçim bomboştu.

Dünya ben uyurken de dönmeye devam etmişti. Annemin arabası arkadaydı. İçi tertemizdi. Carson'ın oturduğu yerde oturdum. Emniyet kemerini bağladım. Camdan bakıp onun gibi gözlerimi kısıtım. Gördüğünü görmeye çalıştım. Ne hissettiğini anlamak için öne eğildim. Ama Carson gitmişti. Babam onun izlerini silmişti. Deri kokusu bile almıyordum. Sadece keskin bir antiseptik kokusu vardı.

Doktor Logan'ın muayenehanesine daha girmeden o çekimi hissettim. Bu sefer başımı eğmedim. Hepsinin yüzlerine baktım. Ne fark ederdi ki? Onlar için bir şey yapamazdım. Sekreter bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Ara sıra bana kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Hakkımda ne duymuştu? Bir mucize

olduğumu mu? Yoksa hasarlı olduğumu mu? Ya da deli? Belki de artık insan olmadığımı düşünüyordu.

Doktor Logan başını bekleme odasına uzattı ve bizi çağırdı. “Bayan Maxwell, Delaney’le yalnız konuşabilir miyim?” dedi. Annem bana bir bakış fırlattı. “Daha rahat edecekse bir hemşire çağırayım,” diye önerdi Doktor Logan. Başımı salladım.

“Bana ihtiyacın olursa buradayım,” dedi annem ve kapı yüzüne kapandı.

Koridorda Doktor Logan’ı izledim. Bir hemşireye yol vermek için yana kaydı. Hemşire ona gülümsedi. Sonra da beni duvara yapıştırarak yanımdan geçip gitti. Sanki görünmezdim. Orada hiç yoktum. Kan tadı alana kadar yanağımın iç kısmını ısırdım.

Doktorun odasında masanın önündeki koltuğa çöktüm. Beni muayene bile etmemişti. Benim için umut kalmadığını biliyor gibiydi. Konuşmasına fırsat vermeden “Ciddi bir soru-num var,” dedim. “Ben normal değilim. Öldüm ve geri döndüm. Ben insan değilim.”

Doktor Logan masasına oturmak yerine karşıma geçti. Omuzlarımı tuttu. “Önce sakın ol, Delaney. Annen yakın bir arkadaşını kaybettiğini söyledi.”

Sırıttım. Carson’ı okul koridorunda kaybetmiştim de bulamıyordum sanki.

“Öldü,” diye düzelttim. “Sara nöbeti geçirdi. Onu kurtarmaya çalıştım ama öldü. Çok uğraştım. Ben ölmeliydim, o yaşamalıydı. Aslında olması gereken buydu. Hiç adil değil.”

Arkasına yaslanıp iç çekti. “Değil tabii.”

Gülmeye başladım. “Doktorum bile adil olmadığını düşünüyor. Siz bile yaşamamam gerektiğini düşünüyorsunuz.”

“Ah, onu kastetmedim. Hayat her zaman belirli kurallara göre işlemiyor. Hissettiklerin o kadar normal ki. Kurtulduğun için vicdan azabı çekiyorsun. Bir uçak düşer ve biri hayatta kalır. Herkes ona mucize gözüyle bakar. Bilmezler ki o kişi kolay kolay normal hayatına dönemez. *Neden ben?, Benim ne özelliğim var?* diye kurar durur.”

İç çekip başımı salladım. Doktor Logan yine ellerini omuzlarıma koydu. “Ne yazık ki sana kesin bir cevap veremem. Yalnız olmadığını bil yeter.”

Yanıliyordu. Yapayalnızdım. Carson ölmüştü. Annem kayboluyordu. Troy hayal dünyasında yaşıyordu. Decker daha aramamıştı bile. Kimse aramamıştı.

“Sana yazdığım ilaçları alıyor musun?”

“Düzenli değil. Bakın, ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum. Stresli falan değilim. Artık kendim bile değilim.” Ben ölen ve mucize eseri geri dönen bir kızdım. Ama aynı zamanda da artık mucizelere inanmayan bir kızdım. Bir *Catch-22*.

“Ben insan değilim,” dedim. “Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Hiçbiri umurumda değil.”

Elimi tuttuğunda kemiklerini hissettim. “Bana pekâlâ öyle görünüyorsun.”

“Cesetler de insana benziyor,” diye mırıldandım.

“Sesin de insan sesi.”

Benim insan kavramım bu değildi. Öncelikle hasarsız bir beynim olması gerekiyordu. Belki de Doktor Logan bana daha bilimsel bir cevap verebilirdi. “Bizi insan yapan ne?”

Hayatın anlamını bilmesi pek de önemli değilmiş gibi omuz silktili. “Ölümlülüğümüzün farkında olan tek tür biziz. Neden yaşadığını ve neden öldüğünü bilmek isteyen yegâne tür.”

Yanağının iç kısmını kemirdi. “Hani diyorsun ya artık hiçbir şey umurumda değil diye? Bence umursuyorsun, Delaney. Arkadaşına yardım etmeye çalıştın.”

Ne fark ederdi? Carson ölmüştü. Troy delinin tekiydi ama en azından bir fark yaratıyordu. Ya ben?

Sonra doktor aptalca bir şey yaptı çünkü biri boğuluyorsa ilk tepkiniz ona bir can simidi fırlatmak olur. “Şu çocuk,” dedi hafifçe öksürerek. “Geçen geldiğinde buradaydı. Onu kurtardın. Bunu sana söylememeliydim ama bilmeni istedim.”

“Ne?” Köşede mırıldanan çocuğu hatırladım. “Beni dinlediniz mi yani?”

“Beni değil. Ama hemşireyi korkuttun. Onu hastaneye götürüp bazı testler yapalım diye ısrar etti. Biz de yaptık.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ve?”

“Felç geçirdi ama hepimiz yanındaydık. Onu kurtarabildik.” Kucağımdaki ellerimi tutup sıktı. “İlahi güce inanır mısın? Tesadüf diye bir şey olmadığına ve onu kurtarmak için yaşadığına?”

Hem evet hem hayır. İnanmazdım ama inanmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Dolayısıyla doktorun sözlerine tutundum. Onu kurtarmıştım. Onu ben kurtarmıştım.

Doktor Logan’ın ellerini sıktım. “Onu görmek istiyorum.”

Doktor Logan duraksadı ve ellerini çekti. “Korkarım, bu mümkün değil.” Ayağa kalkıp etrafına bakındı. “Annenin yanına dönelim mi?”

Yerimden kalkmadım. “Hâlâ hastanede mi?” Onu görmeliydim. Onunla konuşmalıydim. Troy’a neyi başardığımı göstermeliydim. Her zaman bir şans vardı.

“Hayır, çıktı. Üzgünüm ama daha fazlasını söyleyemem.”

Yumruğumu masasına indirdim. İki çilli çocuğun gülümseyerek poz verdiği fotoğrafın durduğu çerçeve sallandı. “Onu nereye götürdüler?”

Doktor Logan masadaki kâğıtları karıştırmaya koyuldu. Bana can simidi attığına pişman görünüyordu. “Bir bakım merkezinde, Delaney,” dedi. “Felç oldu. Ama bunu önceden anlamasaydık, asla kurtulamazdı. Sayende hâlâ hayatta.”

Arkama yaslandım. “Kendinde mi? Bilinci açık mı?”

“Doktor hasta gizliliğini ihlal ediyorum, Delaney. Buna daha fazla devam edemem.” Diğer bir deyişle, hayır. Bilinci açık değildi.

“İyileşecek mi?”

“Bunu soracağın son kişiyim. Senin de iyileşeceğine ihtimal vermemiştim. Ama bak, sapasağlam karşımdasın.” Gülümsemesini karşılıksız bıraktım. “Hep bir ümit vardır, Delaney,” dedi.

Aslında o çocuğu kurtarmamıştım. Yaşıyordu, evet ama kurtulmamıştı. Bir bitkiye dönüşmüştü. Asıl ben onun yerinde olmalıydım. Onu cehenneme mahkûm etmiştim. Doktor Logan bana bir can simidi attığını sanıyordu. Ama hayır. Hızla dibe batıyorum.

Bekleme odasında, Doktor Logan annemle konuştu. “Delaney’e ben yardım edemem,” dedi ve ona bir kartvizit verdi.

Haplar. Yatağa bağlı eller. Tutsaklık. Suyun altındaki gibi, içimden *Hayır*, diye feryat ettim.

Bölüm 16

Eve döndüğümüzde annem gözüme daha da küçülmüş göründü. Ellerini beline dayayarak tertemiz mutfağımızın kapısında durdu. Kendi kendine kafa sallayıp bir elbezi ve temizleme spreyi aldı ve tezgâhlara girişti. Bezi avucunda sıkıştırarak mermerleri şevkle silişini izledim. Sonra yana kayıp elinin hayali bir iz bıraktığı noktayı da ovdu.

“Decker’lara gidiyorum,” dedim. Annem tezgâhı silmeye devam etti.

Decker’ın minibüsü bahçe yolundaydı ama kapıyı kimse açmadı. Kapıya yaslanıp etrafa bakındım. Evin yan tarafına geçtim ve en yüksek çalılığın dibindeki karları temizledim. Gri-beyaz lekeli kayayı kaldırıp altından yedek anahtarı aldım.

Eve girdim. “Decker?” Sesim parkelerde ve çıplak duvarlarda yankılandı. Odası benimkinin aynısıydı. Üst katta, soldan

ikinci kapı. Kapıyı tıklattım. Cevap gelmedi. Kapıyı usulca ittim. Gıcırdayarak açıldı. Başımı uzattım. “Decker?”

Kimse yoktu. Kapıyı mavi duvara çarpana kadar ittim. Sessiz evde bir eko daha yankılandı. Decker evde değildi. Perdeler açık, yatağı topluydu. Decker hayatta yatağını toplamazdı. Dolayısıyla annesi işe gitmeden önce uyanmayacağına göre, ki bu neredeyse imkânsızdı, geceyi dışarıda geçirmiş demekti.

Masasının üzerindeki kâğıtlara baktım. Bütün notları B’ydi. Belki de en başarılı dönemini geçirmişti. Bana bundan hiç bahsetmemişti. Yeni ders programı da oradaydı. Benimki gelmiş miydi acaba? Aslında umurumda bile değildi. Üst çekmecesini açtım. Decker oraya eski konser biletleri ya da yarışlarıyla ilgili yerel gazeteden kestiği haberleri sakladığı anı defterini koyardı. Defter hâlâ oradaydı. Üzerinde de benim fotoğrafım duruyordu. Sadece benim değil. Decker’la birlikte çektiğimiz ve benim masamın üzerinde duran fotoğraf.

Decker onu benden zorla almıştı. Aslında şeker bir davranıştı tabii. Eğer onu masasına koysaydı ve geçmişiyse dolu bir çekmeceye atmasaydı. Resmi kotumun cebine koydum. Sonra vazgeçip yine anılar çekmecesine attım.

O sırada, bahçe yoluna kırmızı bir spor araba girdi. Yolcu kapısı açıldı. Decker bangır bangır bir müzik eşliğinde arabadan indi. Tara Spano ilgi manyaklığını bir üst boyuta taşıyan arabasıyla gazladı ve sokağın köşesinde gözden kayboldu. Bir an Decker’ın odasından çıkmayı düşündüm ama beni evinin neresinde bulduğunun önemi yoktu. Pencerenin kenarında durup anahtarını kilitte çevirliğini, botlarını tekmeleyerek çıkarışını ve merdiveni çıkışını dinledim.

Köşeyi döndüğünde kapının çerçevesine tutundu. Baş eğikti. Saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Beni görünce duraksadı. Bana ve sonra pencereye baktı. Başını duvara yasladı.

“Sana bakmaya geldim,” dedim çekmeceye göz atarak. Her şeyi bulduğum gibi bıraktığımdan emin olmak istiyordum.

“Arayacaktım,” dedi. “Aramak istedim. Annem olay sırasında onunla olduğunu söyledi.” Sesi çatladı. Gözlerini kapadı.

“Yardım etmeye çalıştım.” Alt dudağımı ısırdım. Decker berbat görünüyordu. Onu kollarıma alıp annemin bana yaptığı gibi sallamak istiyordum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ama yapamadım. Decker da beni aramak istemiş ama aramamıştı. Hem belli ki teselliye bir başkasında bulmuştu. Pencereden baktım. Ona döndüğümde beni izliyordu.

“Kevin’lardaydım,” dedi. “Bütün gece oradaydık. Hepimiz.” Galiba Tara’yla yalnız olmadığını söylemeye çalışıyordu ama ben *hepimiz* lafına takıldım. Carson’ın yasını birlikte tutmuşlardı. Decker başka arkadaşlarıyla. Ortak arkadaşlarımızla. Ama beni davet etmemişlerdi.

“Beni ilgilendirmez,” dedim.

“İlgilendirir.” Bana doğru yürüdü. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ama daha kötü ne olabilirdi ki zaten?

“Carson konusunda kendimi çok kötü hissediyorum,” dedi.

Bu konuda yalnız değilsin, dercesine baktım.

“Şu hâlime bak, Delaney. Eskisi gibi değilim.” Göle doğru baktı.

Nefesini tuttu. Yatağımın üzerine kapanarak ağlayan Decker’ı hatırladım. Tırnakları kırık, yüzü çökük. “Öldüğünü sandım.”

Ölmüştüm zaten.

“Kendimi kaybettim. Hastanede yatıp kalktım. Ama hiç uyumuyordum. Yemek yiyemiyordum. Sadece bekliyordum. Ve Tanrı’yla sürekli pazarlık ediyordum. Seni bana geri vermesi için herkesi harcadım. Şunu al ama Delaney’i geri ver, diyordum.”

“Carson... Onun ölümü için kendini mi suçluyorsun?”

Omzunu silkti. “Bilmiyorum. Ama pazarlık ettim. Bugün olsa yine yaparım.”

Huzursuzca kıpırdandım. “Belki de bunu kendine saklamalısın.”

Dudaklarında buruk bir gülümseme uçuştı. “Korkunç biri olduğumu biliyorum ama sana karşı dürüst olmak istedim.” Kendini suçlu hissediyordu. Boşu boşuna. Ben Carson’ın yanındaydım. Yine de onu kurtaramamıştım.

Ya da belki Decker benimle ilgili hislerini açıklamaya çalışıyordu. Gelgelelim, bahçe yolundaki kırmızı arabayı hayal etmediğimden emindim.

“Tara’ya karşı ne hissediyorsun?” diye sordum.

“Şu mesele.”

Mideme bir sancı saplandı. İçgüdülerim bana kaçmamı söyledi. Buradan gitmemi. Kulaklarımı tıkamamı. Belki içimden Bağımsızlık Bildirgesi’ni okuyabilirdim. Çünkü gerçekten duymak istemiyordum. Decker iç çekti. “Bizimkiler beni hastaneden eve gelmeye ikna edemedi. Altı gün boyunca orada oturdum. O hafta okulu da kaçırdım. Sizinkiler bile beni göndermeye çalıştı. Morallerini bozuyordum tabii. Ağlayıp duruyordum. Gerçekten utanç vericiydi. Sonra bir gün Tara geldi...”

Ağzım beş karış açık kalmış olmalıydı ki güldü. “O sandığın kadar korkunç biri değil.” Tek kaşımı kaldırdım. Gülümsemeye devam etti.

“Her neyse. Seni görmeye gelmişti ve odada sadece birkaç kişinin olmasına izin veriliyordu. Hemşireler beni dışarı çıkardı. Sonra Tara odadan çıktı, bana şöyle bir baktı ve *benimle geliyor-sun*, dedi. Gitmek istemedim tabii. Ama hemşireler sana banyo yaptıracaktı. Doktorlar da nöbetleşe sana bakmaya geliyordu.

“Hastaneden çıktık ama otoparktan ileri gidemedik. Oturup ağlamaya başladım. Seni bırakırsam ölmenden korkuyordum. Tara bana sarıldı ve onu öptüm. Seni düşünüyordum ve onu öptüm. Neden bilmiyorum. Sen uyandığında hastanenin önündeydim. İnanabiliyor musun? Baş ucundan sadece bir kere ayrıldım ve sen uyandın. Orada olmalıydım. Hiç gitmemeliydim.”

Beni onun için bırakmıştı. Beni hastanede onun için bırakmıştı. Ve partide. Dün gece de yanıma gelmek yerine yine ona gitmişti.

“Hâlâ onunlasın.”

“Değilim. Tara sadece... ben neredeysem orada işte.”

“Mükemmel açıkladın,” dedim öfkeyle karışık alayla.

“Sen de Carson’laydın.”

“Aynı şey değil.”

“Ya şu çocuk? Troy?”

“O...” Decker’a yalan söylemeyecektim.

“Açıkçası, bilmiyorum, tamam mı?” dedi. “Ne yaptığımı bilmiyorum. Ya da neden yaptığımı.” Hayatımda duyduğum en berbat bahaneydi. “Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Kendimi şey gibi hissediyorum...” Gözlerini kırıştırdı.

“Boğuluyormuş gibi,” dedim. “Öyle, değil mi?”

Başını salladı. Benimle birlikte kaç kişiyi daha o gölün dibine çektiğimi merak ettim. Kaç kişi benimle birlikte suya gömülmüş-tü? Orada yalnız olduğumu sanıyordum ama belki de değildim.

“Hepsi benim suçum.” Kollarını bana uzattı. Vücudumdaki her bir yara izini görebildiğini hayal ettim. Ben hasarlıydim. Artık geri dönüşü yoktu. “Sana âşığım, Delaney. Bunu sana ben yaptım.”

Ona beni kurtardığını söylemek istedim ama artık o kadar da emin değildim.

Decker söylediğini duymadığımı düşünerek yineledi. “Seni seviyorum.” Sanki bu bütün yaşadıklarımızı silecekmiş gibi.

Elini uzattı. Geri çekilip kapıya doğru bir adım attım. Ondan kaçtım. “Delaney?” diye seslendi. Gözlerindeki yalvarış-ı görmemek için başımı çevirdim.

Bir şeyler daha söyleyecekti ama susması için elimi kaldırdım. Bu kadarı çok fazlaydı. Carson ölmüştü. Annem kayboluyordu. Troy insanları öldürüyordu. Ben beş para etmezini tekiydim. Decker da kalkmış, bana ilan-ı aşk ediyordu. Sanki bir önemi varmış gibi. “Ne söylediğini duydum,” dedim. “Ama çok geç.” Artık yaşamadığımı göremiyor muydu? Konuşmak için ağzını açtı ama yine susturdum onu. “Ne fark eder, Decker?” dedim. “Bu saatten sonra ne önemi var?”

Çıkıp gittim.

Doğruca Falcon Gölü’ne doğru yürüdüm. Ama yolun kenarında duraksadım. Benim burada işim neydi? Göl her zamankinden daha büyük görünüyordu. Karşı kıyıyla aramızda kilometreler vardı sanki.

Bir adım gerileyip gözlerimi kapadım. O güne geri dönmek istiyordum. Decker'a uzun yoldan gitmemizi söyleyecektim. Ona kalbimden hiç çıkmamasını söyleyecektim. Orada sadece ikimiz olabilirdik. Belki o zaman duygularının bir önemi olurdu. Bütün bunlardan önce.

Bir adım daha geriledim. Biri bana korna çaldı. Tekerleklerin gıcirtısını duydum. Gözlerimi açtım ve bir araba yanımdan geçti.

Yüreğim ağızımda eve doğru yürüdüm. Kalbim ağrıyordu.

Annem yine ortada yoktu. Ama arabası garajdaydı ve palto-su portmantoda asılıydı. Demek ki evin içinde bir yerlerdeydi. Belki de yine odasında eski Delaney'i diriltmeye çalışıyordu. Annem olmadan ev bayatlıyordu. Onu çirkin bir yere dönüştüren benim değil, annemin yokluğuydu. Annem bizim evin can damarıydı ve şimdi yavaşça kayboluyordu.

Annemin son dakika misafirleri için hazır tuttuğu kurabiyeleri buzluktan çıkarıp tepsiye dizdim ve fırına koydum. Fırına dokunmam yasaktı ama bu hafta başıma gelenlerden sonra önemsiz bir kural ihlali kimsenin başını ağrıtmaz diye düşünüyordum.

Mutfak masasına oturup eriyen çikolataların kokusunu içime çektim. Bu kokunun hatıraları tetiklediğini okumuştum. Denemeye değerdi. Derin nefesler alarak benim masada ders çalıştığım, annemin kurabiye pişirdiği ve Decker'ın da fırından yeni çıkan kurabiyeleri aşırmaq için aç kurt gibi beklediği günleri hatırlamaya çalıştım.

Bir anlığına yine o günlere döndüm. Fırının saati biyledi. Annemin kırmızı eldivenlerini takıp tepsiyi çıkardım. O sırada kapı çaldı. Fırın eldivenli ellerimi kapıya dayayarak delikten

baktım. Troy gelmişti. O da benim gibi, avuçlarını kapıya dayamıştı.

“Ne istiyorsun?” diye seslendim.

“Seni görmek. Nasıl olduğunu merak ediyorum.”

Kapıyı araladım. “Şahane.”

Yumruklarını sıktı. “İçeri girebilir miyim?”

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapadım. Soğuktan korunmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Annen nerede?” diye sordu.

“İçeride,” dedim. Her an dışarı çıkabilir imajı vermeye çalışmışım. Ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

Ellerime baktı. “Ne yapıyorsun?”

Annemi taklit ederek avuçlarımı kotuma sildim. Suratıma bir gülümseme oturttum. “Kurabiye yapıyorum.”

Kaşlarını çattı. “Senin neyin var?”

Güldüm. “Neyim mi var? Şaka ediyorsun herhâlde? Dibe battım, Troy ve oradan çıkamıyorum.” Başım dönüyordu. Sanki bu sahneyi uzaktan izliyordum.

Troy şakaklarını ovuşturdu. Yere bakarak konuştu. “Kendini toplamalısın, Delaney.” Başını kaldırdığında gözlerinde ilk kez güven yerine panik ve kafa karışıklığı gördüm. “Senin için endişeleniyorum.”

Ellerimi belime koyup yaylandım. “Ne şekersin. Ben hastanedeyken endişelendiğin gibi mi? Ya da o adamın evi yanarken?” Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. “Carson’ın can çekişmesini izlerken endişelendiğin gibi mi?” diye üsteledim. “Benim ya da herhangi biri için endişelenseydin bir şeyler yapardın. Bana yardım etmeye çalışırdın.”

Verandada aşığı yukarı dolanarak mırıldandı. “Sana yardım etmek istiyorum.” Tekrar yanıma geldi. Sırtım kapıya çarpana kadar geri geri yürüdüm. Troy avuçlarını kapıya dayayarak bana doğru eğildi.

Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. Nefesini hissedebiliyordum. Bir şeylerin olmasını bekler gibiydi. Hiçbir şey olmayınca beni öptü. Yine bir şey olmayınca ensemden tutup beni kendine çekti. Dudakları arzuluydu. Gözleri kapalıydı. Bense gözlerim açık, hiç kıpırdamadan dikiliyordum. Başını arkaya atıp suratını buruşturdu.

“Ölüyorsun,” diye fısıldadı.

“Ne?” Kapının tokmağını kavradım. Hasta mıydım? Bunu hissedebilir miydi?

“İçten içe ölüyorsun.” Rahatlamak isterdim ama daha da gerildim çünkü haklıydı. Troy, Decker’ın göremediğini görüyordu. Fırın eldivenlerimle onu ittim. Geriye doğru sendeledi. Dönüp basamakları indi.

“Troy.” Bir ayağı kaldırımında duraksadı. “Seninle yakınlaşmamız hataydı zaten.”

Karşı çıkmasını bekledim ama bir şey demedi. Üzgün ya da kızgın görünmüyordu. Daha çok düşünceli bir hâli vardı. Dönüp içeri koştum ve kapıyı yüzüne çarptım. Kilidi çevirmeye çalıştım ama fırın eldivenleriyle beceremedim. Eldivenleri çıkarıp yere attım. Kapıyı kilitledim ve gözetleme deliğinden sokağa baktım. Troy hâlâ orada duruyordu. Üç dakika kadar düşündü. Bu arada parmaklarımın uyuştüğunu hissettim.

Mutfağı geri dönüp fırını kapadım. Kurabiyeleri çöpe döküm. Çöp torbasının ağzını kapayıp garaja attım. Troy anıları-

mı mahvetmişti çünkü. Bundan sonra erimiş çikolata kokusu aldığımda onu hatırlayacaktım.

Eklemlerim ağrıyana kadar mutfağı silip süpürdüm. Üzerinde YILIN MUHASEBECİSİ yazan bir kupa aldım. Bir sandalyeyi buzdolabının önüne çektim. İlaçlar gibi, alkol konusunda da güvenilmez ilan edilmiştim. İşin komik yanı, hepsi de bir dolap ötemeydi. Votka şişesini indirip kupamı doldurdum. İlaç dolabından aldığım küçük, mavi hapi ve beyaz, uzun hapi yuttum.

Boğazım kor gibi yanıyordu ama kendimi daha iyi hissediyordum. Odamı gitmeden önce kupayı bir kere daha doldurdum. Odam çok aydınlık gelince perdeleri sıkıca kapadım. Bir köşeye büzülüp içkimi yudumladım.

Bir mezara dönüşen evimde öğle ortası sızdı.

Uyandığımda karanlık basmıştı. Duvarlar sesleri iletliyordu. Babam bağıırıyordu ki bunu hiç yapmazdı. Annem de bağıırıyordu. Başım zonkluyor, yer altımdan kayıyordu. Sendeleterek koridora çıktım. Odalarının kapısını çalmadan açtım.

Annem pijamalarıyla odanın ortasında dikiliyordu. Suratı allak bullaktı. Babamın jölesiz saçları darmadağındı. O da pijamalıydı. Bu hâldeyken hiç de ciddi görünmüyorlardı. Kıkırdadım.

İkisi de bana döndü. Babam annemin elini tuttu. Birbirine kenetlenen parmaklarına baktım. Demek ki kavga etmiyorlardı. Bana kızgınlardı.

“Ben hallederim,” dedi babam bana doğru yürüyerek. “Gel, hayatım. Seni yatağına götüreyim.”

Neyi halledecekti ki?

Beni yatağıma yatırdığında gözleri yerdeki kupaya takıldı. Eğilip onu alırken kaşlarını çattı ama bana bir şey demedi. Demeliydi oysa. O babamsa ve ben de Delaney'sem bana bir şey demeliydi. Bunun yerine, alnımdan öptü, yorganı çeneme kadar çekti ve kapıyı arkasından kapadı.

Sırtüstü yatıyordum. Kollarım iki yanımdaydı. Tıpkı hastanede, kendi vücudumda hapsediğumdaki gibi. Doktor Logan'ın muayenehanesindeki kül rengi suratlı oğlanı böyle yatarken hayal ettim. Benim yüzümden sonsuza dek bu pozisyonda yatmaya mahkûmdu. Bir enfeksiyon, hastalık ya da başka bir felç onu acılarından kurtarana dek. Ölüm belki de başa gelebilecek en kötü şey değildi. Ne yapmaya çalışıyordum ki? Onu neden kurtarmaya çalışıyordum?

Uyuyamadım. Gezegenler çılgınca dönüyordu. Havalandırma deliklerinden üfleyen sıcak hava, kanımdaki alkol ve hasarlı beynimi bulandıran ilaçlar yüzünden. Dışarıdan bir araba sesi geldi. Sonra ayak sesleri duydum. Troy'du biliyordum. Onu hissedebiliyordum. Tıpkı kulağıma "Delaney," diye fısıldayan sesini duyabildiğim gibi. Mitolojideki sirenler gibi, beni tatlı sesiyle ayartıyordu.

Bölüm 17

Siyah kotumu bulamadığım için griyi giydim. Annem pastel rengi bir bluzla mutfaktan çıktı. 30 Aralık, Carson Levine'in cenazesinin olduğu gün değil de kaygısız bir kış tatili günüymüş gibi. Kıyafetine baktığımı hissetmiş olacaktı ki bir an duraksadı. Sonra yemek masasının ucuna oturup gazetesini açtı.

"Cenazeye gitmeyi planladığınızı bilmiyordum," dedi gözlelerini kaçırarak. "Ben gidemeyeceğim. Babanın da önemli bir toplantısı var."

"Neden gidemeyeceksin?"

Gazetenin ortasına bakıyordu ama gözleri hiç hareket etmiyordu. "Başka planlarım var," dedi.

"Bir daha düşün istersen. Planların çok mu önemli?" Bizim kasabada her gün gençler ölmüyordu. Aslına bakarsanız, Carson ilkti. Kendimi saymazsam tabii.

“Üzgünüm ama babanın ofisinde bazı müşterilerle buluşacağım. Sen de kendini gitmek zorunda hissetme. Kimse alınmaz.”

“Gerçekten inanılmaz,” diye mırıldandım. Annem kafasını bile kaldırmadı.

Yukarı çıkıp hazırlandım. “Decker,” dedim telefonu açtığı gibi. “Beni alsana. Birlikte gidelim.”

Duraksadı. “Nereye?”

“Cenaze.”

Yine duraksadı. “Geleceğini bilmiyordum.”

“Neden gelmeyeyim?” Kolay olmayacağını tahmin etmiştim ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu.

“Neden annenle gitmiyorsun?”

Gürültüyle iç çektim. “Babamın ofisine gidecekmiş. Belli ki yapacak daha önemli işleri var.”

“Bizimkiler tutturdu geleceğiz diye. Hâlbuki bugün Boston’a gidiyorlardı. Teyzemlerde geleneksel yılbaşı partisi var.”

“En azından seninkiler bencillik etmiyor,” dedim.

“Senin gitmemen bencillik değil, Delaney. Herkes neler yaşadığını biliyor. O sırada yanındaydın.”

Ölürken. Cenazeyi kaldıramayacağımı mı sanıyorlardı? “Gideceğim,” dedim.

“Tamam,” diye mırıldandı. “Ben sonrasında Kevin’lara gideceğim. Sen istersen bizimkilerle dönebilirsin.”

Aslında bana ne istediğimi sormuyordu. Kendi isteğini kabul ettirmeye çalışıyordu.

Erken gelmemize rağmen otopark ağzına kadar doluydu. Okuldan çocuklar kilisenin ön basamaklarında üçerli, dörderli gruplar hâlinde duruyordu. Carson’ı küçüklüğünden beri

tanıyan öğretmenler kendi aralarında üzüntüyle fısıldaşıyordu. Anne babaların çoğu el ele tutuşmuştu. Gözlerini kendi çocuklarından ayırmıyorlardı.

Decker'ın ailesi yanımıza park etti. Annesi arabadan indiğinde Decker'a sarıldı. Decker rahatsız olmuştu belli ki. Yumruklarını sıkmıştı. Ayrıldıklarında annesi saçlarını okşadı. Sonra yaşlı gözlerle bana baktı. "İçeri girmek istediğinden emin misin, canım? Seni geri götürebilirim."

"Eminim," dedim. Decker'la birbirlerine baktılar. Binaya girdiğimizde böyle bir güne hiç uymayan kırmızı montumu çıkardım. Kenarda bir askılık gördüm.

"Geliyorum," dedim. Decker arkadaşlarımızın yanına gitti. Kevin'la Justin bir banka oturmuş, şaşkın gözlerle etrafa bakınıyordu. Carson öldüğünden beri ikisinin de uyuyamadığı suratlarından belliydi. Montumu asıp yanlarına gittim. Justin başını eğmişti. Decker yanına oturup sırtını sıvazladı. Justin bir an rahatlamış göründü ama beni fark edince yine gerildi.

Kevin da başını kaldırdı. İkisi de gözlerini kısarak bana baktı. Decker ellerini dağınık saçlarının arasına daldırdı. Ayağa kalktı, konuşmak için ağzını açtı ama o sırada, Janna salondan dışarı çıktı.

Uzun, siyah bir elbise giyip saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı. Dışarı fırlayan tek bir saç teli bile göremedim. Tara onu ilk karşılayan oldu. Bende denediği numarayı ona da yaptı. Ona sımsıkı sarılıp sağa sola sallandı. Ama Janna kusmadı. O da Tara'ya sarıldı. Sonra Janna, Justin'in koluna yapıştı. Justin ona sarılırken, Tara hıçkırıklara boğuldu. Decker kolunu onun omzuna attı.

Janna'nın gelişiyle bizim çocuklar bana kötü kötü bakmaktan vazgeçmişti neyse ki. Carson'ı kurtaramamıştım. Ona

ilk yardım uygulamıştım. Çok uğraşmıştım. Ama başaramamıştım. Janna'nın koluna dokundum. Yaşlı gözlerini yüzüme dikti.

Sonra tıpkı Justin gibi o da gerildi. Bir an aklı karışmış gibi geri çekildi. Parmağını suratıma doğru salladı. "Sen," diye tısladı. "Bir de karşıma geçmiş, üzgün rolü yapıyorsun!" Justin diğer kolunu tuttu ama Janna daha da köpürdü. "Tam on bir dakika boyunca suyun altında kaldın ama ölmedin!" Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Nasıl oluyor bu söylesene! Siz ikiniz ne yapıyordunuz? Sana Carson'a dokunma demiştim."

Nefes alamıyordum. Görüş alanımın kenarları dalgalanmaya başladı. Decker'ın kolumu tuttuğunu hayal meyal hissettim. "Bu kadar yeter," dedi. Beni açık havaya çıkardı. Herkes bize bakıyordu. Decker koşup kırmızı montumu aldı. Onu omzuma attı. Basamakları inerken yine bütün bakışlar üzerimdeydi. Beyaz karların arasında taze bir kan lekesi gibi göründüğümü düşündüm.

Decker minibüsün yolcu kapısını açtı. "Gelmemi bundan mı istemedin?" dedim birkaç dakika sonra. "Biliyor muydun?" Hep birlikte hayatımı kurtarmışlardı ama ben Carson'inkini kurtaramamıştım. Decker'ın söylediği gibi, bu bir pazarlıktı. Başka kimsenin razı olmayacağı bir pazarlık.

"Üzgünüm," dedi kaloriferi açmak için uzanarak. Ona dokunma arzumla savaştım. Ona benimle kalmasını söylemek istedim. Decker elini motor kapağına koyarak bir bana bir kiliseye baktı. İç çekip kapıyı kapadı.

Herkes içeride birlikte yas tutarken, ben yapmam gerekenleri ama yapmadıklarımı düşündüm. Carson'a kendini yorma demeliydim. Daha yola çıkmadan önce yardım çağırmalıy-

dım. Kriz geçirdiğinde durmak yerine Kevin'lara gitmeliydim. Orada hep birlikte bir şeyler yapabilirdik. Vicdan azabını paylaşırđık en azından. Bir faydası olur muydu bilmiyordum ama yine de deneyebilirdim.

Annemle babam bundan gelmemişti. Aslında işleri yoktu. Sandığım gibi bencillik de etmiyorlardı. Biliyorlardı. Başkaları değil, onlar yasta olmalıydı. Başsağlığı dileklerini onlar kabul etmeliydi. Tabuttaki onların çocuğu olmalıydı.

Decker'ın acil durumlar için bulundurduğu soğutucuyu atımdı. Cipsleri ve çikolataları boş koltuklara fırlattımdı. Arka cama bir gazoz kutusu attımdı. Delinen kutudan çıkan havanın tıslamasını duydımdı. Soğutucunun dibinde ağrı kesicimi buldımdı. Orada olduğunu bile unutmuştımdı. Ağzıma bir hap atıp kuru kuru yuttımdı.

İşe yaramasını bekledim ama ağrım geçmedi. Nasıl geçecekti ki? Bu kırık bir kaburganın sancısı değildi. Ya da şiddetli bir baş ağrısı.

Troy haklıydı. Onları kurtaramazdımdı. Elimden sadece acılarını azaltmak gelirdi.

Soğutucunun üzerinden şoför koltuğuna geçtim. Aynaları ayarladımdı ve otoparktan ıktımdı.

Kasabadan vadiye doğru ilerledim. ekimi hissettiğim ve yaşlı kadını gördüğüm yere doğru. Minibüsü dar bir sokaktan yokuş aşağı, beyaz, dantel perdeli, sarı eve doğru srdmdı. Evin karşısında durup minibüsten indim. Kadının acılarına son verecektim.

Taze asfalt kokusunu içime çekerek karşıdan karşıya geçtim. Verandanın rk basamaklarını ıktımdı. Sallanan koltuklar

bugün hafif rüzgâra rağmen kıpırtısızdı. Hayaletler bile durmuş, beni izliyordu sanki.

Beyaz perdeler kapalıydı. Pencerede beni izleyen bir yüz yoktu. Bir terslik vardı. Çekim de kaybolmuştu. Avuçlarımı kapıya dayadım. Sonra zile basıp sesin evde yankılanmasını dinledim.

Arkamdaki basamaklarda ayak sesleri duyunca gözlerimi kapadım. Kim olduğunu biliyordum.

“Yarım saat önce gelip onu aldılar,” dedi Troy.

Yumruklarımı sıkarak döndüm. “Ne yaptın ona?” diye tısladım.

Troy’un omuzları çöktü. “Fark eder mi?” Başını yana eğdi. “Sen burada ne yapıyorsun, Delaney?” Gözleri daha da mavileşmişti sanki. Belki de bende bir umut görüyordu. Troy, onun gibi olmamı istiyordu. Ya ben? Ben ne istiyordum? Buraya hangi amaçla gelmişim?

“Seni durdurmayı planlıyordum,” dedim. Onu itip kaçtım. Eve gitmek yerine, binanın etrafında tur atarak evin arkasına park ettim. Bir şey hâlâ beni çağırıyordu. Dolayısıyla bekledim ve izledim. Ama hiçbir şey olmadı. Sonunda içimi bir boşluk kapladı. Bu evle ilgili her şey ölüydü artık.

Decker’lara gittiğimde güneş batmak üzereydi. Minibüsü bahçe yoluna sokup aynaları yeniden onun boyuna göre ayarladım. Arkaya geçip koltuklara fırlattıklarımı aldım. Dökülen gazoz arka camda ve döşemelerde yapışkan lekeler bırakmıştı. Yerdeki çöpleri topluyordum ki Decker yan kapıyı açtı.

Elimde yıldızlı bir gofret kâğıdıyla donup kaldım.

“Arabamı çaldın.”

Kâğıdı montumun cebine koydum. Cenazeden konuşmak istemiyordum. “Şuna araba deme. Minibüs olduğunu kabullen artık.”

Ciddiyetini korumaya çalıştı ama gülümsediğini gördüm. “Bir de pisletmişsin.”

“Benim yaptığım ne malum? Bu düldülü en son ne zaman temizledin?”

Cevap vermedi. İkimiz de duraksadık. “Ne duruyorsun?” dedim. “Git, bir spreyle kâğıt havlu getir.” Sevinmiş miydi, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı bilinmez ama dediğimi yaptı.

O spreyi sıktı, ben koltukları sildim. Kâğıt havluyu suratına fırlattığımda kıkırdadı.

“Dün konuştuklarımızı düşündüm,” dedim.

“Yapma. Bundan bahsetmek zorunda değiliz.”

Yanılıyordu. Onunla konuşmak ve hissettiklerimi anlatmak zorundaydım. Cümlelerimi toparlamaya çalışıyordum ki “Ben böyle iyiyim, Delaney,” dedi.

İtiraf etmişti işte. Tara’yla olmaktan memnundu. Şu hâlimiz hoşuna gidiyordu. Bensiz mutluydu.

“Sevindim,” dedim ve çekip gittim.

Verandada durup Decker’ın temizliği bitirmesini izledim. Gözlerimi zorlayarak sokağın karşısındaki karanlık gölgelerin arasına baktım. Troy’un orada beni beklediğini biliyordum.

Eve girip kapıyı kilitledim. Her ihtimale karşı odamın kapısını da kilitledim. Camın önünde dikilip Decker işini bitirene kadar bekledim. Her ihtimale karşı.

Bölüm 18

Normal bir genç gibi deliksiz uyudum ama ben yaşıtlarım gibi değildim ve asla bu kadar geç kalmazdım. Mutfaktan gelen kahvaltı kokuları genelde beni daha erken uyandırırıldı. Aşağı indiğimde, babam mutfakta dört dönüyordu. Annem daha kalkmamıştı.

“Bu işler hiç bana göre değil,” dedi babam. “Kahvaltıda müsli yedim. Öğle yemeği için de tost düşünüyorum.”

“Ne istiyorsan ben yaparım,” dedim.

Beni dikkatle süzdüğünü fark edince dolabı açıp başımı içine uzattım. Kan çanağı gözlerimi ve ağlamaktan şişen yüzümü görsün istemiyordum. “Cenaze nasıldı?” diye sordu.

“Korkunç,” dedim. “Cenazelerin hepsi öyle değil mi zaten?” Nefesim sıklaştı. Babam elindeki ekmeği bıraktı.

“Sana ne diyeceğim? Birlikte öğle yemeğine çıkalım mı?”

“Annem nerede?”

“Uyuyor,” dedi. Tezgâha kaçamak bir bakış fırlattığını fark ettim. Köşede bir ilaç şişesi duruyordu. Benim ilaçlarım gibi buzdolabının üzerindeki dolaba saklanmamıştı. Babam lafımı ağzıma tıkadı. “Benim sandviççiye gidelim mi?”

“Olur.”

Arabaya binip babamın iş yerinin olduğu sokağa gittik. Buradaki bütün sandviççiler babamı tanıyordu.

“Seni hatırladım, tatlım,” dedi biri. “Ama son gördüğümde şu kadarcıktın.” Eliyle belinin hizasını gösterdi. Kıbar davranmaya çalışarak gülümsedim. Babamla köşedeki masaya oturduk. Hindili sandviçimi yerken kadının gizli gizli beni izlediğini fark ettim. Bana farklı göründüğüm için mi yoksa ölüp dirildiğim için mi öyle baktığını anlayamadım. Her hâlükârda iştahım kaçtı.

Onu gafil avlamak için hızla başımı kaldırdım. Ama bir dakika. Kadın bana değil, babama bakıyordu. Oysa bakılacak bir şeyi yoktu. Saçlarına bir kasırgayı bile kaldırarak kadar jöle sürmüştü. Hâlâ her sabah iki dirhem bir çekirdek giyinip işe gidiyordu. Hâlâ paradan konuşurken aşırı heyecanlanıyordu. Uyumak için uyku ilacına ihtiyaç duyduğunu da düşünmüyordum. Sandviçini eline aldığı anda, gözlerinin altındaki siyah gölgeleri ilk kez fark ettim.

Boğazını temizledi. “Annen için de bir şey seç.”

Başımı iki yana salladım. “Ne almalıyım? Ben bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Arkasına yaslandı. “Bence de bilmiyorsun.”

Duvarlar üzerime üzerime gelmeye başladı. Önce göğsüm, sonra boğazım sıkıştı. Babam benimle başka biriymişim gibi konuşuyordu.

“Ama bilmelisin,” dedi. “Annen gençken bir gün evi terk etmiş ve asla geri dönmemiş. Resmen kapıdan çıkıp gitmiş. Belki bir ebeveyn olarak aynı şeyin onun da başına geleceğini düşünüyor. Bir nevi karma gibi. Tabii ki aynı durumda değilsiniz ama annenin en büyük korkusu bu.”

“Öylece gitmiş ha?”

“Aslında hayır tabii. Tacizin farklı şekilleri vardır, bazıları daha gözle görünür olabilir. Deden evi konusunda takıntılıymış. İçinde yaşayanlar konusunda da öyle. İsteddiği olmadığında ağır cezalar vermekten çekinmiyormuş. Fiziksel cezalardan söz etmiyorum. Ama annen çamaşırlarını yıkamadığında kıyafetlerini çöpe atıyormuş. Haliya ekmek kırıntısı dökerse sofradan kalkmasını istiyormuş. Annen senin yaşlarındayken, bir gün eve geç kalmış. Deden onu bodruma kilitlemiş. Bütün gece ve ertesi gün orada kalmış. Akşam kapı nihayet açıldığında, annen hemen dışarı çıkmayıp beklemiş. *Yeter artık*, diye düşünmüş ve deden salondayken yanından geçip dışarı çıkmış. Bir arkadaşının evinden diğerine geçmiş ve giderek uzaklaşmış. Bir daha da geri dönmemiş.

“Belki bunlar onu anlamana yardımcı olur,” diye devam etti babam. Başka nereye bakacağımı bilmediğim için gözlerimi menüye diktim. “Hangi sandviçi sevdiğini bilmeyebilirsin ama anneni iyi tanıyorsun, Delaney.” Elimi okşadı. Mantığını çözmüştüm. Hâlâ annemi tanıdığımı inanıyorsa, aynı Delaney olduğuma da inanıyor demekti. “Onu tanıyorsun,” diye yineledi.

Sipariş vermek için ayağa kalkarken annemin ona söylemediği bir şey olduğunu fark ettim. Annem, babası yüzünden gitmemişti. Annesi bodruma kilitlenmesine seyirci kaldığı için gitmişti.

O gece evden çıkıp gittiğinde salonda başka kim vardı? Hiçbir şey yapmayan annesi mi? Annem de benim gibi, hiçliğin gerçeklerden de kötü olabileceğini anlamıştı. Karanlıktan bile. Hiçlik bazen en ürkütücüsüydü.

Bahçe yoluna girdiğimde verandada birini gördüm. Annem salıncakta oturuyordu. Bir eliyle zinciri kavramıştı. Saçları rüzgârda uçuşuyordu. Babam iç çekip garaj kapısına doğru ilerledi.

“Annene yemek aldığımızı söyle.”

Ön bahçede biriken karları ezerek yürüdüm. Zincirdeki eli her adımım ile gevşedi. Yanına oturdum. “Neredeydiniz?” diye sordu endişesini gizleme gereği duymadan.

“Sana yemek getirdik,” dedim. Altından mayonez sızan beyaz kese kâğıdını kaldırdım.

İçine bakmadan yanına koydu. Bir şeyler yeseydi keşke. Ya da bir şeyler söyleseydi. Hâlâ burada olduğumu görebilseydi.

“Anne,” dedim.

Başını yana çevirdi.

Ona Troy gelmeden önce o yaşlı kadına sormayı planladığım soruyu sordum. “Bir günlük ömrün kaldığını bilseydin, ne yapmak isterdin?”

Korkuyla başını iki yana salladı. “Böyle şeyler söyleme,” diye tısladı.

Bir yere gitmediğimi bilmesi için elimi koluna koydum. “Ne yapmak isterdin?”

Gözlerini bahçede dolaştırdı. “Bir sürü şey. Bir daha gölde oynamana izin vermezdim.”

Kolunu sıktım. “Onu değiştiremezsin ki. Ben şimdiyi soruyorum. Bugün son günün olsaydı ne yapardın?” O yaşlı kadın

ne yapardı acaba? Bir şansı olsaydı? Buzların arasına gömülmeden önce ben neyi farklı yapardım? Kime ne söyledim?

Annemin gözleri gökyüzünü taradı. Sonra bir noktaya odaklandılar. Bakışlarını takip ettim. Sadece bir buluttu. Nefesini ağzından üfledi ve gözlerini buluttan ayırmadan “Bunu,” dedi.

Gökyüzünde sürüklenen bulutu takip etti. Gözlerimi kısıp yine baktım. Hâlâ anlamamıştım. “Anne?” dedim.

Ama cevap vermedi. Parmak uçlarından kendini iterek sallanmaya devam etti. Gözlerini kapamıştı. Ama üzgün ya da öfkeli görünmüyordu. Hem burada hem de değil gibiydi. Yüzünü güneşe dönmüştü.

Sonra elini benimkinin üzerine koydu. Parmaklarını sıkıca tuttum çünkü neyi kastettiğini anlamıştım.

Benden bahsediyordu.

Annem gözlerini açmadı. Ben gökyüzüne bakmaya devam ettim. Bir süre usulca sallandık. “Yemeğini yedikten sonra gelecek dönem okuyacağımız kitapları almaya gidebilir miyiz?”

“Olur, kızım, gidelim.”

Sıradan bir lise öğrencisi. Bugün buydum. Geç kalkmıştım. Babamla öğle yemeği yemiştım. Annemle okul alışverişine çıkmıştım. Gelecek dönem matematik notumu yükseltebilirim hâlâ okul birincisi olabilirdim. Olamasam bile ilk beşin içine gireceğim kesindi. Hâlâ iyi bir üniversiteye girip kendime sağlam bir gelecek kurabilirdim.

Gelgelelim, kırtasiyeden çıktığımızda bana sıradan bir genç kız olmadığımı hatırlatan o çekim başladı. Yoldaydık ve giderek ona yaklaşıyorduk. Işıklarda sağıma baktım ve benzincinin oto-

parkında Troy'un arabasını gördüm. Eğilip ayağımın dibindeki torbaları karıştırdım.

“Hesap makinem için pil almayı unuttuk.”

“Evde yedek pil vardır,” dedi annem ve bana okul için endişelenen eski Delaney’mişim gibi gülümsedi. Sadece rol yaptığı-
mın farkında değildi.

“Yine de şuradan alsak? Evde yoksa sıkıntı olmasın.”

Çekimin kaynağı otoparkın yanındaki mini marketti. His kuvvetliydi ama henüz parmaklarım seğirmiyordu. Demek ki o kişi her kimse hemen ölmeyecekti. Gerçi Carson beklediğimden daha çabuk ölmüştü. Oysa bakım merkezindeki kadın hâlâ hayattaydı. Benim ölümüm on bir dakika sürmüştü. Troy’unki üç gün. Eğer gerçekten ölseydik.

Ama burada hasta biri vardı. Ölümcül hastalığı olan biri.

Annem girişin hemen önüne park etti. Markete girip kasaya doğru yürüdük. Piller sigaraların yanındaydı. Tezgâhta tempo tuttum. Kirli yüzeyde temiz parmaklarımın izi kaldı.

Tezgâhın arkasında kimse yoktu. Tezgâhtarın mağazanın arkasındaki tuvalete gittiğini tahmin ettim çünkü oraya doğru çekildiğimi hissediyordum. Tuvaletin önündeki açılır kapanır iskemlede biri oturuyordu. Kahvesini ayaklarının dibine koymuştu ve gazete okuyordu. “Merhaba, Troy,” diye seslendim.

Troy gazetesini indirdi. Beni gördüğüne şaşırmış gibi bir hâli yoktu. Ama gözleri merakla irileşmişti. Annemi fark edince gözleri biraz daha irileşti.

“Troy! Burada ne yapıyorsun?” dedi annem.

Evet, ne yapıyorsun? dercesine sııttım.

“Gazete okuyorum,” dedi. “Soğuktan kaçıp buraya sığındım. Arabamın kaloriferi yok da.” Annem tuhaf bir ifadeyle

gölümsedi. Saçma bir bahaneydi tabii. Ayrıca arabasına binmişim. Tabii ki kaloriferi vardı.

O sırada, tuvaletin kapısı açıldı. İri yarı bir adam dışarı çıktı. Ekoseli gömleğini bol kotunun içine sokmuştu. Kumraldı ama şakaklarına aklar düşmüştü. Ve çenesi yoktu. Bunu başka bir anlamda söylediğimi sanmayın. Çene kemiği yoktu gerçekten. Topallayarak marketin önüne doğru yürüdü.

Bize yaklaştıkça çekim arttı. Ardında sürüklediği bacağı çoktan ölmeye başlamıştı sanki. Ölüm oradan bütün vücuduna yayılıyordu. O kadar boğucu bir histi ki yalpaladım. Buradan gitmek istiyordum ama Troy'u onunla yalnız bırakamazdım.

İşin kötüsü, onu tanıyordum. Şahsen değil ama buz balıkçılarından biri olduğunu biliyordum. Çocukların beni kurtarmak için camını kırdıkları evin sahibi, James McGovern'la akrabaydı. Kardeşi ya da kuzeni olabilirdi.

“Leroy,” dedi annem. “Nasılsın?”

“İdare ediyorum,” diye homurdandı. Söyledikleri güçlkle anlaşılıyordu.

Arkasına baktım. “Leroy,” dedim birbirimizi tanıyormuşuz gibi. “Troy’la tanıştınız mı?” diye sordum Troy’u göstererek. “Troy Varga. Bu da Leroy.”

Troy bana ters ters bakıp Leroy’a gülümsedi. Leroy elini kaldırarak onu selamladı. Derin bir nefes alıp devam ettim. “Keşke bütün isimleri kolayca hatırlayabilsek. Ama Troy, Leroy. Benzer harfler.” Annem güldü. Troy kaşlarını çattı çünkü ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı.

Troy, Leroy’la bir bağ kurarsa onu öldüremezdi. Yanan evden nasıl kaçtığını hatırladım. Bizim komşunun arka bahçesinden de kaçmıştı. Onlarla hiçbir bağlantısı olsun istemi-

yordu. İş yerindeki kadın onun için hâlâ hayattaydı. Şüphe çekmek istemiyordu.

Annem pilleri alırken Troy'un yanında bekledim.

"Akşam planınız var mı?" diye sordu annem.

"Yılbaşını sizinle geçireceğim," dedim. "Belki çikolatalı kekinden yaparsın."

"Sen iste yeter," dedi annem. "Troy, sen de gelmez misin?"

Troy ukala bir gülümsemeyle bana baktı. Leroy'u kurtarıyım derken kendi ailemi tehlikeye mi atmıştım?

"Arabada bekliyorum, Delaney," dedi annem ve gitti.

Troy öne eğilip fısıldadı. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Yumruklarını açıp kapadı. "Sen..." Aklından geçenleri biliyordum. Ben korktuğunda kaçan kızdım. Cenaze evinin arkasına saklanan kızdım. Gölden kurtulan kızdım. Troy beni tanımiyordu. Benim aptal olmadığımı bilmiyordu. Aslında ne kadar zeki olduğumu ve ne yaptığımı bildiğimi.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye tısladı.

"Onu öldüremeyeceksin. Ben de öldürmeyeceğim."

Sonunda ne yapamayacağımı anlamıştım. Onları ölümden kurtaramazdım. Her hayat bir gün sona erecekti. Ama ne yapabileceğimi biliyordum. Troy yanılıyordu. Neden böyleydim hiçbir fikrim yoktu. Belki beynim hasarlıydı ya da kazadan sonra sezgilerim kuvvetlenmişti. Sebep her ne olursa olsun, onlara yardım edebilirdim. Edecektim de.

"Leroy," dedim. "Troy'la bugün hayattaki son günümüz olsa, ne yapardık diye konuşuyorduk. Bir günlük ömrün kalsa, sen ne yapardın?"

Troy kıpkırmızı kesildi. Leroy sırtıttı. "Bizim patrona ayarı verirdim ya da göz koyduğum motoru alırdım gibi mi?"

“Olabilir,” dedim. “Ama tek bir şey söylemelisin.”

Taburesine çöküp elini cılız saçlarının arasına daldırdı. “Köpeğimi alır, sahile giderdim,” dedi ayaklarının dibinde uyan kahverengi köpeği göstererek. “Dalgaları izlerdim.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Troy yaklaşarak.

“Evet,” dedi dilini eskiden çenesinin olduğu yerde gezdirerek.

Troy başını iki yana sallayarak marketten çıktı. Tezgâhın üzerinden eğilip köpeğin kafasını okşayan, Leroy’a baktım.

“Leroy,” diye fısıldadım. “Dediğini yap. Sakın erteleme.”

Otoparktan çıkarken, dükkânın pis camlarından içeri baktım. Leroy gözlerini uzakta bir noktaya dikmiş, kıpırdamadan oturuyordu. Doğru şeyi yapmış mıydım? Bu kadarı yeterli olur muydu? Ölümün bir son olmadığına inanmak zorundaydım. Belki de bir cennet vardı. Ya da ona benzer bir yer.

Köpeğini alıp okyanus kıyısına gideceğini umdum. Bunu yapacak kadar vakti olduğunu. Onu gri kayalara oturmuş, beyaz köpüklü dalgaları izlerken hayal ettim. Belki de okyanusun kükremesi arasında bir ses duyar, içinin sınırsız bir güçle dolduğunu hisseder ve bizden daha büyük bir kuvvet olduğuna inanırdı. Belki Leroy’un cenneti o kıyıydı. Köpeğinin kucağına dayadığı kafası ve suyun üzerindeki ufuk çizgisi.

“Delaney,” diye fısıldadı annem. “Neden ağlıyorsun?”

Islak yanağıma dokundum. “Bilmem.”

Annem meşhur çikolatalı kekini yaptı. Maxwell’lerin evi o gece eski günlerine döndü. Babam Scrabble oyununu kazandı. Annemle ben, babamın kendini zeki hissetmesi için elimizden geleni yaptık. Dediğim gibi, annem kek yaptı, ben de yedim. Çikolata kokusu bana Troy’u hatırlatıyordu ve aslında sadece

odama gidip uyumak istiyordum ama gitmedim. Eski Delaney çikolatalı keki hayatta kaçırmazdı çünkü.

Gece yarısına birkaç saat kala kapı çaldığında gerildim. Troy dışarıdaydı. Onu hissedebiliyordum. Bazılarının yağmur yağacağı hissedebildiği gibi.

Babam kapıyı açarken nefesimi tuttum. Babam karanlığa doğru uzanıp Decker'ı içeri çekti ve dostça sırtına vurdu. "Nerelerdesin, evladım?" dedi. "Joanne, şu çocuğa biraz yemek ver."

Decker'ın eline kek tabağını tutuşturup gülümsedim. "Evde o kadar yemek yok, baba. Hiç zahmet etmeyelim bence," diye araya girdim

Decker beni ayağıyla itip kanepede annemle aramıza oturdu. "Neden geldin?" diye sordum.

Ağızına bir lokma kek attı. "Lafa bak. Her yıl gelmiyor muyum?" Ama gerçeğin bu olmadığını ikimiz de biliyorduk. Aramızda o kadar büyük bir uçurum vardı ki geri dönmemiz ya da ilerlememiz mümkün değildi.

Biz de rol yaptık. Trivial Pursuit oynadık. Decker popüler kültürle ilgili soruları bilemediğimde benimle dalga geçti. Ben onun edebiyat konusundaki cahilliğine taş attım. Bana beni sevdiğini söylememiş gibi davranıyorduk. Ona aldırmamışım da yanından çekip gitmemiştim gibi. Parmaklarımızı şaklatsak eski hâlimize dönebilirmişiz gibi.

Saat gece yarısını vurduğunda Decker elimi tutup sıktı ve ben de ona sımsıkı yapışıp hiç bırakmak istemiyormuşum gibi davrandım.

Rol yeteneğimin yeni farkına varıyordum. Elini bıraktım. "Mutlu yıllar," dedim ve odama gitmek üzere ayağa kalktım.

Decker da kalktı. “Hop! Nereye?” dedi annem.

Decker bunu hangimizin söylediğinden emin değilmiş gibi duraksadı. “Ben mi?” dedi. “Eve.”

“Büyüdün diye geleneği bozacak mısın yani? Anneler her yılbaşında seni bize emanet eder. Ron, misafir nevresimlerini getirir misin?”

Annem koltuğu açtı. Babam yatağı yaptı. Decker bunu komik bulurmuş gibi bana sırtıttı. Doğrusunu isterseniz, rahatlamıştım çünkü Troy’un dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Sevdiğim herkesin bir çatı altında toplanması işime gelirdi. Güvende olduğumuzu bilmeye ihtiyacım vardı.

Yarım saat sonra yattık. Rüzgâr şiddetlenmişti. Duvarlar çıtırdıyordu. Sonra elektrikler kesildi. Kombin ve buzdolabının gürültüsü sustu. Baş ucumdaki saatin ışıklı rakamları kayboldu.

Ay bile bulutların arkasına saklandı. Sokak lambaları söndü. Geriye uğultulu bir karanlık kaldı. Gölgele. Boşluk.

Ve Troy.

B ö l ü m 19

Gözlerimi karanlığa yumdum. Sezgilerimi dinledim. Beş
Gadımda kapıya vardım. Duvarları yoklayarak elektrik
düğmesine bastım. Lamba yanmadı. Merdivene doğru bir adım
daha attım. Tırabzana tutunup yavaşça indim. Sondan üçüncü
basamak gıcırdadı. Rüzgârın sesini dinledim. Decker'ın düzenli
nefes alıp verişlerini.

“Decker?”

Cevap yoktu. Karanlıkta el yordamıyla yürüdüm. Kalçam
kanepeye çarpınca durdum. Decker'ın nefesini duyamıyordum.

Koltuğu parmaklarımla yokladım. Ortasındaki boşluğa
bağdaş kurup oturdum. Decker'ın kolu bacaklarıma düştü ve
öylece kaldık. Onun olduğu yönü düşünerek karanlığa baktım.
Silüetini bile göremiyordum oysa. Durmadan ne söyleyeceğimi
düşünüyordum. Ne yapacağımı. O kadar çok düşündüm ki
sonunda hiçbir şey söylemedim.

Ev birden serinledi. Kombin sıcaklığı kapının altındaki yarıktan ve incecik camlardan geceye karıştı. Elektrikler de olmadığı için geriye sadece soğuk kaldı. Soğuk neydi ki? Isının olmayışı. Ama bana diğer her şey gibi gerçek geldi o sırada. Yorganın altına girip Decker'a sokuldum. Yine konuşmadık.

Karanlığın en iyi tarafı gözlerinin açık ya da kapalı olduğunu anlayamamamdı. O da benim ne düşündüğümü bilemezdi. Dolayısıyla burada yokmuşum gibi davranabilirdim. Decker da karanlıktan korktuğum için yanına geldiğimi düşünebilirdi. Başımı çenesiyle omzunun arasına soktum. Kolumu göğsüne attım. Kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Eli yanağımı okşadı. Beni ezbere biliyor gibiydi. Sadece ben olduğumdan emin olmak istiyordu.

Parmakları boynuma kayarken uykuya daldım. Decker'ın boynu cennet gibiydi ama ben rüyamda cehennemi gördüm. Yatağa bağlı, bıçare bir bedenden yukarı bakıyordum. Troy üzerime eğilmiş, sırtarak beni izliyordu. Nabzıma bakarken yanağımı okşuyordu. Debeleniyor, elini ısırmaya, bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Herhangi bir şey. Ama güçsüzdüm. Elleri ağzıma kapanmadan önce son bir kez dudaklarımı okşuyordu. Diğer eliyle burnumu tıkıyor ve ben karşı bile koyamıyordum. Dünyam kararana dek öylece yatıyordum.

Sıçrayarak, nefes nefese uyandım. Derin derin iç çekerken, mikrodalga bipledi. Kombiyle buzdolabı yeniden uğuldamaya başladı. Perdelerden içeri ışık sızdı. Decker'ın kolu hâlâ üzerimdeydi. Top patlasa uyanmayacak kadar derin uyuyordu.

Bizimkilere bu hâlde yakalanmamak için usulca kalktım. İlişkimiz zaten araftaydı. Bir de açıklama yapmak zorunda kal-

mak istemiyordum. Decker'la biz hislerimiz hakkında konuşmazken, buna zorlandığımızı düşünemiyordum.

Perdeyi araladığımda, sokağın köşesinde Troy'un arabasını gördüm. Troy yoktu.

Araba uzakta olmasına rağmen her nedense bunu biliyordum çünkü onu hissediyordum. Evet, onu hissedebiliyordum.

Geri çekildiğimde perde kapandı. Troy'un yakınlarda olduğundan emindim. Ama onu görmek istemiyordum.

Boğazıma bir yumru oturdu. Titreyen ellerle botlarımı ayağıma çektim. Pijamamın üzerine parlak kırmızı montumu giydim. Mutfak masasından cep telefonumu aldım ve dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan çekerken bir an rüzgâr saçlarımı havalandırdı. Kapı çarptığında camlar tıngırdadı.

Troy'un arabası Bayan Merkwitz'in bahçesinin önündeydi. Boş evde kamp mı yapıyordu? Gözlerimi kapayıp odaklandım. Ters yöne, sokağın ortasına doğru yürüdüm. Rüzgâr eriyen karların oluşturduğu su birikintilerinin yüzeyinde hareler yaratıyordu. Sokağın köşesini dönüp göle doğru yürüdüm.

Kavşakta duraksadım. Hangi yöne gideceğimden emindim de nasıl yapacaktım? Telefonumu çıkarıp tuşladım.

"Acil yardım, durumunuz nedir?" Carson'ın öldüğü günden farklı bir sestti. Telefon başında sıkıntıdan patlayan bir adam hayal ettim. Sesi başını masaya dayamış, uyurken yakalanmış gibi boğuktu.

"Falcon Gölü'ne yardım yollar mısınız?"

"Acil duru-" Telefonu kapadım ve tepeye doğru yürüdüm. En yüksek noktasında durup gölün kıyısına baktım. Biri oraya bir uyarı levhası dikmişti. Kahverengi tahtada kırmızı harflerle

DİKKAT, BUZ KIRILABİLİR, yazıyordu. Yanında bir adam vardı. Eldivenli elini tabelanın üzerine koymuş, buzların üzerine doğan güneşi izliyordu.

“Ne yapıyorsun, Troy?”

Bana döndü. Dudakları kıpırdadı. Ama rüzgârın uğultusu yüzünden ne dediğini duyamadım. Tepeden yan yan indim. Ellerimi ceplerime sokarak ona yaklaştım.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni düşünüyordum. Neden ölmediğini anlamaya çalışıyorum.”

“İstersen konuşuruz ama burada olmaz. Gel, dönelim.”

“Bakıyorum, yine çoğul konuşuyorsun,” diye tısladı. “Geceyi kanepede komşunla geçirmeseydin, belki sana inanırdım.” Tüylerim diken diken oldu. Demek oradaydı? Bizi gözetlemişti.

“Benimle gel,” dedim.

“Bana yardım etmek istiyor musun, Delaney?”

“Evet.”

“Anlamama yardımcı ol o hâlde.”

Gözlerimi kısıp göle baktım ve ortasını işaret ettim. “Şuralarda bir yerde düştüm. Ama deliği bulup dışarı çıkamadım. Carson bir halat buldu ve...”

“Göster bana.”

Duraksadım. “Neyi?”

“Düştüğün yeri.” Tabelayı işaret etti. “Buz artık ince değil. Biliyorsun, değil mi?” Evet, biliyordum. O kaza olmasaydı, senenin bu zamanı gölde paten kayıyor olurduk. Ama kimse risk almak istemiyordu. Sonuçta bir göl kaç mucizeye sahne olabilirdi ki?

Tepeye doğru baktım. Etrafta birileri var mı diye. Çağırdığım yardım belki bizi bulur diye. Yolu ya da ilerisindeki evleri göremiyordum. Çukurda kalıyorduk. Burası benim cehennem çukurumdu. Göl benden çok şey almıştı. Decker’la arkadaşlığımı. İnsanlığımı. Az kalsın canımı. O kadar öfkeliydim ki artık korkamıyordum bile.

Bana hiçbir zaman kendi kararlarımı vermek için zaman tanımayan, Troy birden koluma asıldı. Beni buzlu göle doğru çekti.

Decker gibi o da kendinden emin adımlar atıyordu. Gölün yüzeyi eriyen karlar yüzünden kayganlaşmıştı. Hava ocak ayına yakışmayacak kadar ılıktı. Hâlâ soğuktu ama her zamanki gibi değildi işte. Bir an buzların eriyeceğini düşünerek panikledim. Ama sonra suyun havadan daha geç ısındığını hatırladım. Bu yüzden hazıranda bile gölün suyu buz gibi olur ve sonbaharda da geç donardı.

Her adımda su sesiyle irkiliyor ama sonra ayaklarımın altındaki buzu hissediyordum. Aşağı bakmaya bile korkuyordum. Güneş buzlara eğik bir açıyla çarpıyordu. Yüzeydeki ince su tabakası görüntüyü bozup dalgalandırıyor.

Troy’un sırtına çarptım. “Burası mı?” diye sordu. Gölün ortasına gelmiştik. Kıyıya en uzak noktadaydık. Karşı kıyıya baktım. O gün de Decker’la Carson’a bakıp onlara biraz daha yakın olduğumu düşünmüştüm.

“Biraz ilerisi,” dedim. Elimi gözlerime siper edip McGovern’ların evine doğru baktım. “Tamam, burası,” dedim. Başımı eğip suyun derinliklerini görmeye çalıştım. Cehennem. Bir an buzun altında bir akıntı gördüğümü düşündüm. Su yüzeyi yalıyordu.

Bir adım geriledim. “Gidelim artık. Buz ince.”

Troy omzuma yapıştı. “Saçmalama. Tekrar düşmediğin sürece dayanır.” Ne korkunç bir fikirdi. Buz tazeydi. Düştüğümde çatlamış ve yeterince donmamıştı. Başlangıç noktamıza baktım. Eve doğru. Usulca Troy’un elinden kurtulmaya çalıştım.

“Burada neler olduğunu anlat,” dedi.

“Hızlı yürüyordum ve düştüm. Bir an hiçbir şey olmadı. Yerimden kıpırdamadım. Kalkmaya da çalışmadım. Sonra altımdaki buz kırıldı.”

“Boğulmak huzurlu bir ölüm şekliymiş. Öyle duydum.”

Dönüp kıyıya baktım. Ne zaman yardım gelecekti? Belki de gelip gitmişlerdi. Ya da şaka yaptığımı sanmışlardı. Boğulmak huzurlu değildi. Korkuyordum. Donuyordum. Kendimi işe yaramaz hissediyordum. Ama bunu Troy’la konuşmak, ölümünden bahsetmek istemiyordum.

“Ama ölmedin,” dedi. “Sonra neler oldu?”

“Carson bir halat bulmuş. Decker beni kurtarmaya koşmuş.”

“O hâlde, Decker sayesinde hayattasın diyebiliriz.” Beni işaret etti. “Yani kazara. Bu durumda sen bir hatasın.”

“Belki,” diye mırıldandım. Mucize ve anomaliyi duymuştum. Ama kimse bana *hata* dememişti.

“Decker olmasaydı ölecektin,” dedi kelimelerin üzerine basa basa.

“Bilmiyorum,” dedim. Belki bir başkası kurtarırdı beni. Hiç sanmıyordum ya neyse.

Troy gözlerini kısarak güneşe baktı.

“Troy, lütfen,” diye yalvardım. “Dönelim hadi.”

“Tam da şu anda güneşin doğması ne kadar komik, değil mi? Aslında hareket edenler biziz.”

“Troy...”

“Ama hareket ettiğimizi hissetmiyorum.”

“Sana bir sorum var.”

Gözlerini gün doğumundan ayırmadan derin bir nefes aldı. “Sor bakalım,” dedi sırtarak.

Boğazımı temizledim. “Bir günlük ömrün kalsaydı, ne yapardın?”

“Aptal oyununu oynamayacağım, Delaney.”

“Oyun değil.” Ellerimi ceplerimden çıkarıp ona seğiren parmaklarımı gösterdim. Bu beynimden yayılan karıncalanmaya kollarımın verdiği fiziksel bir tepkiydi.

Troy’un dudakları aralandı. Kaşlarını çattı. “Tahmin etmiştim.”

“Asıl ölüm döşeginde olan sensin,” dedim. Onun yanındayken hissettiklerimi hatırladım. Başım dönüyor, odağım şaşıyordu. Başkalarının önemi kalmıyor ve sadece ona kilitleniyordum.

Kafasını gösterdi. “Şu baş ağrıları. Herhâlde kazadan kaldı. Belki beynimde bir kanama ya da yavaş bir sızıntı var.” Sıradan bir şeyden söz eder gibi rahattı. “Ama emin değildim. Nihayet ölüm iznim çıktı demek?”

Hâlâ yeterince zamanı olabilirdi. Çağırdığım yardımı gelirse kurtulabilirdi. Umutsuzluğumla savaştım. “Belki hâlâ bir şansın vardır.”

Atılıp kolumu yakaladı. Sesi rüzgârın uğultusuna karıştı. “Galiba seni de geri götürmeliyim,” dediğini hayal meyal duydum.

“Ne?”

Kendi kendine başını salladı. “Acılarını dindirmeliyim.”

“Ben acı çekmiyorum. İyiyim.”

“Hayır, değilsin. İçten içe ölüyorsun. Acıdan kıvranıyorsun.” Başımı iki yana sallayarak kolumu çekmeye çalıştım. “Hastasın, Delaney,” dedi.

“Ama iyileşiyorum.”

“Bu cehennemden neden yaşamak istiyorsun?”

Hızla kolumu çektim ve arkama baktığımda Decker’ı tepeden aşağı koşarken gördüm. “Hayır!” diye bağırdım elimi kaldırarak. “Sakın gelme!” Bu rüzgârda sesimi duyar mıydı bilmiyordum. Decker kıyıda duraksayarak burada neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Troy’a dönüp başımı iki yana salladım. Çünkü hep cehennemde değildim. Arada bir oradan çıkabiliyordum. Uzakta siren sesleri yankılandı. Troy yeniden koluma asıldı.

Beni kendine çekti. Yüzünü görmek için arkaya yaslandım. “Ne yaptın sen?” diye bağırdı.

“Yardım çağırdım.”

“Neden? Kendin söyledin. Ben ölüyorum. Bunu değiştiremezsin.”

“Her zaman bir şans vardır.”

Kolumu bırakıp beni itti. Ayağım kaydı ama dengemi korudum. “Aptalın tekisın,” dedi. “Umut seni öldürecek.” Kollarını iki yana açtı.

Ne yapacağını anlayarak geri geri yürüdüm. “Sana iyilik ediyorum aslında,” dedi.

Bir adım daha geriledim. Sonra bir adım daha. Troy arkaya yaslandı ve kendini yer çekimine bıraktı. Kaskatı bir vücutla buzun üzerine düştü. Binlerce incecik çatlak her yöne doğru ilerledi. Altımdan ve yanımdan geçtiler.

Rüzgâr tanıdık bir çığlığı kulaklarıma taşıdı. “Koş!” diyor-
du. Ayaklarımın altındaki çatlaklar kollara ayrıldı. Troy’un
altındaki buz tabakası çöktü ve göl onu yuttu.

Çatlak buzlarda arkamı döndüm.

Ve koştum.

Dikkatli olacak vakit yoktu. Ayaklarım buza çarptıkça öne
doğru sıçırıyordum. Kollarım yolumu kesen rüzgârı savuru-
yordu. Her adımımı buzun zayıfladığını ve çatlakların beni
izlediğini duyabiliyordum.

Aşağı bakmadım. Gözlerimi karşıya, kıyıda beni bekleyen,
Decker’a diktim.

“Koş!” diye bağırdı yine. Yaklaşıyordum. Yüzündeki ifadeyi
görecek kadar yakındım ona. *Sefiller*’den döndüğümüz gece,
minibüsün kontrolünü kaybettiğinde de böyle dehşetle irileş-
mişti gözleri. Elini görecek kadar yakındım. Bana uzanıyordu.

Tut elimi ve kurtuluşa götür beni.

Bana daha hızlı koşmam için yalvarıyordu. Tıpkı beni sevdiğini
söylerken yalvardığı gibi.

Sevgimi al çünkü sevgi ebedidir.

Hızlandım. Çatlaklar hâlâ peşimdeydi. Ayağımı kaldırdığım-
da altındaki buz çöküyordu. Troy cehennemin derinliklerine
batarken ben koştum.

Ve hatırla, bir zamanlar söylenen gerçeği.

Troy haklıydı. Bu cehennem olabilirdi. Ama cennet de olabilirdi. Decker'la o gece bu sözleri birlikte dinlemiştik.

Görmek için Tanrı'nın suretini başka bir insanı sevmeli.

Çatlak beni yakaladığında gözlerim kocaman açıldı ve düştüm.

Bölüm 20

Yine göldeydim.

Önce acı geldi. Tenime iğneler battı, iç organlarım büzüldü, içimde ne var ne yoksa soğuktan kaçmak için çarpıldı ve kasıldı. Sonra suyun sesini duydum. Kulak zarlarıma dondurucu bir sancı saplandı.

Ama sonra bambaşka şeyler hissettim. Ayak tabanlarımın altında çakıl taşlı toprak vardı. Yukarıdan bir ses geliyordu. Kıyıya o kadar yakındım ki ayaklarımı yere basıp kalkabildim. Soğuk havayı içime çektim. Dirseklerimi etrafımdaki buzlara dayadım.

Öksürerek bir nefes daha almaya çalıştım. Sonra da başladım gülmeye. Yüzümü güneşe çevirip yazın en sıcak günüymüş gibi gülümsedim.

Decker yanıma çömelip sırtıttı ve bana elini uzattı.

İki elimle birden bileğini kavradım. Beni yukarı çekti.

*

Kıyıya döndüğümüzde ikimiz de titriyorduk. Ben soğuktan, Decker muhtemelen panikten. Ağaçların dibine vardığımızda tepemizden bir öksürük sesi geldi.

“Tabelayı görmediniz mi?” Tepenin kıyısında bir polis memuru duruyordu. Ellerini beline koymuştu. Decker’la ona doğru yürüdük. Yalnız değildi. Polis arabasının önünde bir itfaiye kamyonu ve bir ambulans vardı. Acil durumumun ne olduğunu bildiremeyince tam teçhizatlı gelmişlerdi.

“Arkadaşım düştü,” dedim telaşla. Gölün ortasındaki deliği gösterdim. “Arkadaşım göle düştü.” Telaştan hıçkırmaya başladım.

Polis, Decker’a baktı. “Ucuz kurtulmuşsun, evlat.”

Başımı iki yana salladım. “O değil,” diye fısıldadım.

Polisin gözleri fal taşı gibi açıldı. Dönüp arkasındaki insanlara bağırdı. Baltalar, halatlar ve telsizlerle koştular. Can yelekleri ve su geçirmez aletlerle. Decker soğuktan moraran parmaklarına sıcak nefesini üfledi.

Yapılacak bir şey kalmamıştı. Troy ölmüştü.

Ambulansın yanına bir araba yanaştı. İçinden bir adam indi. Önce kurtarma görevlilerine, sonra bize baktı. Meraklılar çoğalınca Decker’lara gittik. Annemlerin beni bu hâlde gördüğünü düşünemiyordum.

Arka kapıdan girerken ellerim titriyordu. Ama bu seferki soğuktandı. Dişlerimin takırdamasından konuşamıyordum. Decker’a sıcak düşün iyi geleceğini söylemeye çalıştım ama başaramadım. O yine de beni anladı ve banyoya götürdü. Sıcak suyu açıp montumu çıkardı ve buharların odayı doldurmasını bekledi.

Az sonra, Decker banyodan çıktı ama kapının altından ayaklarını görebiliyordum. Mavi parmaklarım pembeleşene

ve kanım yeniden sıcak akmaya başlayana dek suyun altında durdum. Kemiklerim hâlâ soğuktu. Bunun gerçek olmadığını düşündüm. Yalnızca ısıım eksikti. Sadece bir boşluktu. Karanlığın aydınlığın eksikliği oluşu gibi. Ve ölümün de hayatın eksikliği oluşu gibi.

Belki cehennem de sadece bir eksiklikti. Doldurulmayı bekleyen bir boşluktu.

Duştan çıkıp bej rengi, ince bir havluya sarındım. Decker bir ara içeri temiz kıyafet bırakmıştı. Bana birkaç beden büyük gelen sweatshirt'ünü, eşofman altını ve gri, yün çoraplarını giydim. Decker rahat giyinmeyi severdi. Bunlar ona da boldu ama hoşuma gitmişti.

Decker'ın odasına gittim. Yatağa oturmuş, çalışma masasının üzerindeki boş duvarı seyrediyordu. Yanına iliştiğimde kalktı ve pencereye yaklaştı. Sokağın sonunu görebilmek için başını uzattı. Ama ikimiz de bu mesafeden gölü göremeyeceğini biliyorduk.

“Orada ne yapıyordunuz?” diye sordu bana bakmadan.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapadım. “Onu kurtarmaya çalışıyordum.”

“Troy neden oradaydı?”

Gözlerimi açıp ona baktım. Ona bilmediğimi söylemek istedim. Ama bütün bu olanlardan sonra gerçeği hak ediyordu. Ben de ona gerçeği anlattım. En azından, bir kısmını. “Beni kurtarmaya çalışıyordum. Ya da öyle sanıyordu.”

Decker kollarını iki yana açtı. “Sahi mi? Tek açıklaman bu mu yani?” İşaret parmağını cama vurdu. “Bizimle konuşmak isteyecekler, biliyorsun değil mi? Bize orada ne yaptığımızı soracaklar. Daha iyi bir cevap düşün bence.”

“Decker.”

“Yeter, Delaney. İyi olduğuna sevindim. Ama bir yalan daha duymak istemiyorum.”

Neye dönüştüğümü anlatsam bana inanır mıydı? Neler yapabildiğimi söylesem? Ama sonra boşuna endişelendiğimi fark ettim. Decker hep en inanılmazla inanırdı. Öldüğümde bile yaşayabileceğime, ağustosta kar yağabileceğine ya da beni sevmenin yeteceğine.

“Sana yalan söylemeyeceğim,” dedim. Bu sözü hem ona hem de kendime veriyordum.

“Sorun yalan söylemen değil, Delaney. Bana karşı yeterince açık olmaman.”

Haklıydı. Onu sevdiğimi söylememiştim ve artık çok geçti.

“Troy hastaydı,” diye fısıldadım.

“Onu anladık.”

“Hayır. Fiziksel olarak. Yakında ölecekti. İkimiz de biliyorduk. Troy benim de ölmem gerektiğini düşündü. Aklınca bana iyilik ediyordu. Senin ölmeme izin vermediğini ve bu yüzden acı çektiğimi söyledi.”

Decker gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten acı mı çekiyorsun?” diye sordu endişeyle.

Ayağa kalkıp yanına gittim. Onunla birlikte göremediklerimize baktım. Göldeki Troy’a. Yolun kıyısında can çekişen, Carson’a. Beni bir ağaca yaslayarak öpen, Decker’a.

Yeniden nasıl iyi olacaktık bilmiyordum. Troy’u, Carson’ı ve Tara’yı nasıl unutacaktık? Zamanı geri sarıp bütün söylediklerimizi nasıl silecektik? Ona söylemediklerimi nasıl söyleyecektim? Ve bütün bunların ötesinde, hâlâ kurtarılmaya değer bir şeyler var mıydı?

Alnımı cama dayadım. Cam nefesimle buğulandı. “Decker,” dedim. Başımı kaldırıp ona baktım çünkü birden onun dışında hiçbir şeyin önemi olmadığını anlamıştım.

“Decker,” dedim yine. Bana döndü. “Bir günlük ömrün kalsa, ne yapmak isterdin?”

Gözlerini benden ayırmadan duvara yaslandı. “Ne anlamsız bir soru.”

Kelimelerin üzerine basa basa tekrarladım. “Bir günlük ömrün kalsa, ne yapmak isterdin?”

Başını yana eğdi. “Varsayımlarla konuşmayı sevmiyorum.”

Bu bir varsayım değil ki. Aslına bakarsanız bir soru bile değildi. Decker son gününün hangisi olacağını bilmiyordu. Carson ve Troy da öyle. Ve ben de. “Ne yapmak istiyorsan yap,” dedim. “Bekleme.”

Beklemedi. Sweatshirt’ümün önüne asılıp beni kendine çekti ve öptü. Harikaydı çünkü ben de tam olarak bunu yapardım. Ve beni öptüğünde, geçen seferki gibi aklımda koca bir soru işareti oluşmadı. Aksine, bu kez cevabı bulduğumu hissettim.

Decker sonrasında beni bırakmadı. Her şey o kadar parlak ve netti ki karanlığı, soğuğu ve boşluğu unuttuverdim. Sadece yüzü ve arkasındaki sabah ışığı vardı. Tek hissedebildiğimi ikimizden yayılan ısıydı.

Cehennemin tam tersi.

Her şeyin bir anda değişebilmesi ne tuhaf. Ölümünden yaşama. Boştan doluya. Karanlıktan aydınlığa.

Ya da belki de önceden ben görmüyordum. Işığın bir his olabileceğini bilmiyordum. Sesin bir renk ve bir öpücüğün hem soru hem de cevap olabileceğinin farkında değildim. Ve

cennetin okyanus ya da bir insan ya da bu an veya bambaşka bir şey olabileceğini bilmiyordum.

Ama bugün, cennet çıplak parkeli, mavi duvarlı, dağınık masalı bir oda ve Decker'ın hâlâ bana sarılmasıydı.

Ben, mucize, anomali, hata. Ben ve bütün olabileceklerim. Ben, Delaney Maxwell, hayattaydım.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın bir fikir olmaktan çıkıp basılmasını sağlayan bütün insanlara teşekkür borçluyum.

Emily Easton, Mary Kate Castellani ve bütün Walker ekibi. Emma Matthewson, Sarah Odedina ve Atlantik ötesindeki Bloomsbury ekibi. Sizin gibi, işine bağlı ve destekleyici insanlarla çalışmak benim için büyük şanstı.

Temsilci kelimesinin hakkını fazlasıyla veren, bu tanımın ötesine geçen, Sarah Davies bu kitaba sadece bir fikirken inandı ve bana hikâyemi bulmamda yardımcı oldu. Onsuz başaramazdım.

Kitabımı herkesten önce iki kişi okudu. Tabitha aldığı sayısız notla bana yol gösterdi ve annem beni iyi tanıdığı için ifade etmek istediklerimi edemediğimi düşündüğü yerlerde beni uyardı. Bruegger's eleştiri grubu bana fikirleriyle destek oldu ve Jill Hathaway yayın sürecinde hep yanımdaydı.

Aynı zamanda da dostlarım olan ailem ve ailem olan arkadaşlarım sizlere de canıgönülden teşekkür ederim.

Ve bana, “Sen yazmalısın,” diyen Luis’e minnettarım.

MEGAN MIRANDA

Kayıp Kızlar kitabıyla New York Times çoksatar listesine adını yazdıran Megan Miranda, *Kırıma*'yı kaleme almadan önce bir bilim insanı ve öğretmendi. Biyoloji alanında yüksek lisansı da bulunan Miranda, romanlarında bilimsel gizemlere yer vermeyi seviyor. Amerika, North Carolina'da iki çocuğu ve eşıyle birlikte yaşıyor.